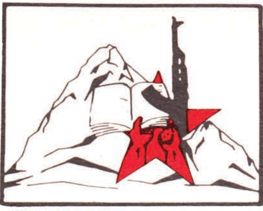

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 42/Haziran 1985/2,-DM

DERSİM'DE DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ HER TÜRLÜ İHANETE DARBE VURARAK YÜKSELİYOR

Mayıs ayı içinde ve Haziran'ın ilk haftasında gerçekleştirilen bir dizi saldırıda sömürgeci kolluk kuvvetlerine ağır darbeler vurulurken, devrimci güçler kayıp vermeden eylemleri başarıya götürmüşlerdir. "Ana Fatma" adı verilen fuhuş merkezine düzenlenen saldırı eyleminde burası dağıtılırken, Dersim merkezinde de 2 ayrı eylem gerçekleştirilmiştir. Birinci eylemde polis otosu taranırken, diğer saldırıda da karakol haline getirilmiş Ziraat Okuluna baskın düzenlenmiştir. Çok sayıda ölü veya yaralının olduğu belirtilen bu eylemlerin yanısıra, 25 Mayıs'ta Çiçekli Karakoluna da bir baskın düzenlenmiş 1'i subay, 2 assubay ve 6'sı asker olmak üzere toplam 9 kişi öldürülürken, birçoğu da yaralanmıştır. Yine bu eylemde 3 tane MG-3 ve 20'nin üzerinde çeşitli çap ve markada silah ve bunlara ait çok sayıda mermi ve diğer bazı araç-gereçlerin kamulaştırıldığı da belirtilmektedir. Haziran'ın ilk haftasında Munzur Çayı üzerinde 1 polis otosu pusuya düşürülmüş, içindekiler öldürülürken, araba da Munzur'a yuvarlanmıştır. Bunlara bağlı olarak henüz kesinliği doğrulanmamış daha bir dizi eylem haberi de gelmektedir.

İçinde bulunan dönemde peşpeşe gelişen bu eylemler, Bahar Atılımı ile yeni bir evreye giren Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin direniş temelinde geçmiş ve mevcut olumsuzlukları hangi boyutta olursa olsun her alanda temsil edileceğinin ve geliştireleceğinin açık bir kanıtını oluşturmaktadır. Dersim'de yaşanan geçmiş (40'lar sonrası) ne kadar olumsuz olursa olsun, özellikle de bugün sömürgeci Türk devleti, bu alan üzerinde ne derecede oynamaya çalışırsa çalışsın burada da ekilen direniş tohumları filizlerini vermektedir.

Bilindiği gibi tarihinden beri teslim alınamayan ve direnişin simgesi olan Dersim, kemalist diktatörlük tarafından "ezilmesi gereken bir çıban başı" olarak görülür ve en acil mesele olarak buranın ele geçirilmesi gündeme alınır. Kürdistan bu dönemde, köy köy, şehir şehir, Urfa'dan Van'a kadar işgal edilmiş ve sömürgeci yönetimin idari heyetleri yerleştirilmiştir. Yine bu işgale karşı başta Şeyh Sait olmak üzere, Ağrı'da, Zilan'da direniş gösterilmişse de, bunlar da kanla ezilerek yanilmek zorunda bırakılmışlardır. 1938'lere gelindiğinde bir teslim alınamayan alan olarak, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı" Dersim'i kalmıştır. Aşiretlerin direnişçiliğine

devamı Syf: 11'de

ORTADOĞU'DA YENİ DENGEYE DOĞRU

Kökleri tarihin derinliklerinde bulunan mevcut toplumsal yapıdaki bir çok öge, günümüz Ortadoğu'sunda yeni bir dengeye doğru gelişim göstermektedir. Dengenin başlıca yönü ve bunda temel rol oynayan güçlerin özellikleri, yeni dengenin yapısı hakkında da gerekli sonuçlara ulaşmada bilgi sunmaktadır. Özellikle Filistin-Lübnan sahasındaki gelişmelerde belirli bir sonucun alınması bu dönemde kaçınılmaz gibi görünmektedir. Bölgedeki oluşumları etkileyen önemli bir odak olan bu saha, şimdiye kadar bölgede meydana gelen değişmeleri yakından tahrik eden bir öge durumundaydı. Bu gelişmeler gözönünde bulundurulduğunda bölgede oluşacak yeni dengenin nereden, nasıl ve ne zaman devreye gireceği ve bunun hangi etkenleri beraberinde getireceği sorularını da birlikte getirmektedir.

Dünya genelinde oluşan denge en yakıcı tarzda yansımasını bölgemizde de bulmaktadır. Gerek emperyalist sistem açısından olsun, gerekse sosyalist sistem açısından olsun, dünya çapında yürüttükleri politikalar en belirgin biçimiyle kendisini bu alanda da göstermektedir. Birbirlerinin mevzilerini geriletmek, güçlerini dengelemek için, ne gibi politikalar yürüttükleri, Ortadoğu'daki girişimlerinden açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu da genelde varolan dengenin bölgedeki dengeye de nasıl yansıyacağını ortaya koymakta ve bu çerçevede bölgede varolan mevcut güçlerin de tüm konumları ile açığa çıkmasına yol açmaktadır. Gelişmelerden de görüldüğü gibi artık hiç bir güç bu alanda kendisini kamufle etme ve gerçek çıkarlarını gizleme gereği duymadan rollerini açıktan oynayacaktır. İşte bu roller nasıl oynanacak, nasıl yerine getirilecek, ne düzeyde gerçekleştirilebilinecek vb. bir çok soruya da cevaplar verilebilinecek bir gelişme aşaması bölgemizde yaşanmaktadır.

devamı Syf: 12'de

KADROYA BAZI POLİTİK UYARILAR

Partimizin günümüzde de bütün ya da parça parça girdiği taktik ilişki ve dayanışmalar bulunmaktadır. Bu ilişkilerin mücadelemize küçümsenmeyecek katkılar sonuçlarıyla bilinmektedir. Ancak biz kadrolar açısından yeteri kadar kavranamayan bu dayanışmaların rolünü oynayabileceği koşulların yeteri kadar görülememesi ve dayanışmaları daha verimli kılmanın yollarını bulmak için daha fazla çabanın sarfedilmemesidir. Çok nazik olan ve gün gün devam ettirilmek zorunda olan "dostluklar" kadroların çok uyanık, politik temel çıkarlarda katı, yaklaşımda esnek ve yapıcı çabalarıyla daha verimli kılınabilir. Asgari bir sınıf bilinci bile gerçeği görmeye yetecektir. Fakat yeterli duyarlılığı göstermiyoruz. Bazı arkadaşlarımız soruna, sanki kaynaşacak güçler gibi yaklaşıyor, ve hertürlü siyasal gerçeği dıştalayacak saflıkla yaklaşıyorlar. Beraberlik hep devam edecekmiş gibi yaklaşıyorlar, bulunulan alanlarda hep kalınabilecekmiş gibi rahat davranıyorlar, aynı örgütlermiş gibi proletaryanın disiplinini zedeliyor, örgütün çıkarlarından taviz veriyorlar

Yazısı Syf: 20'de

Partimizin En Önde gelen Militanlarından Sabri GÖZÜBÜYÜK (Hacı) Yoldaş ve Berberindeki Bir Grup Yoldaşı Daha Yitirdik

Yazısı Syf: 6'da

Partizan Mektubu:

Güney Kürdistan'da Kitleler Ne İstiyor?

Yazısı Syf:18 'de

Sömürgeciler KUKH'nin Meşruluğunu İtiraf Ettiler!

Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, önemli bir aşamaya ulaşarak, UKM'nin lehine yükselişini sürdürmektedir. Bir çok gücün inanılmaz gördüğü ve "kışı görmeden imha olurlar" dediği Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, bugün güçlü biratılım kaydetmenin yanısıra, yaygın bir kitle tabanına ulaşarak varlığını korumaktadır. Daha Eruh ve Şemdinli'de ilk silahlar patlatıldığında, sömürgeciler büyük bir telaşa kapılırken, sol maskeli bir çok güç ise, "provakasyon", "katliama götürür" diye teslimiyeti dayattılar. O zaman direnişin bu derece güçlenemeyeceğini veya çıkarlarından dolayı güçlenmemesi gerektiğini hesaplayan bir çok güç, adeta yaygın bir kampanya halinde "PKK yeniden terörist eylemlerini başlattı. Buna engel olunmalı" diyerek, saldırı kervanına katılıyorlardı. Ama tüm bunların sonuç vermediği, direniş eylemlerimizin yalnız Eruh ve Şemdinli ile sınırlı kalmadığı, Bingöl, Dersim, Siirt, Urfa, Hakkari, Diyarbakır, Bitlis ve daha birçok il ve ilçeye yayıldığı bu gün çok açık olarak görülmektedir.

Her tutuklama ve şehit düşme olayından sonra "bitirdik, işin sonuna geldik" diye açıklamalara rağmen, bir türlü dinmek bilmeyen direniş, bu gün sömürgecilerin en yetkili ağızları tarafından bile itiraf edilmektedir. Bu yıl Kürdistan'da kışın çok sert geçtiği bilinmektedir. İşte, sömürgeciler buna dayanarak, giriştikleri yaygın operasyonlarla devrimcileri dağlarda şıkıştırıp teslim alacaklarını umut ediyorlardı. Atılan adımların boşa çıktığını ve sömürgecilerin umut ettiklerini bulamadıklarını gözlerimizle görüp, gelişmelerden izleme olanağımız oldu.

ERNK'nin ilanı ve yaşanan Bahar 85 Atılımı mücadelemize yeni güçlü mevziler kazandırırken, her türlü komployu da boşa çıkarmıştır. Kıştan bahara doğru geçerken, bazı gruplarımızın imhası ile umutlanan sömürgeciler, Mart-Nisan ve Mayıs aylarında yoğunlaşan eylemlerle cevaplarını bir kez daha aldılar. Ve direniş mücadelemizin bir kaç saldırı ve tutuklama operasyonuyla

devamı Syf: 2'de

BAHAR ATILIMIYLA TAÇLANDIRILAN ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZ DÖKÜLEN ŞEHİT KANLARIYLA DAHA DA GÜÇLENİYOR

●Şırnak'ta Meydana Gelen İki Ayrı Çatışmada Yiğit Devrimci Ali Kaya ve Büyük Yurtsever Savaşçı Hasan Cabadek Şehit Düştüler

○Sömürgeci Kolluk Kuvvetlerinden de Çok Sayıda Kayıp Var

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin güçlü atılımlar yaptığı son bir yıllık süreçte, meydana gelen sayısız çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirten HRK savaşçıları, önlerine koydukları hedefe zamanından önce vararak, tarihsel bir atılımı gerçekleştirdiler. Kitlelerle kaynaşan ve mücadeleyi halka mal eden devrimciler, güçlü siyasal çalışmalarının yanısıra gerçekleştirdikleri askeri eylemlerle de bir yandan halka moral kazandırmış, diğer yandan da faşist Türk sömürgecileri ve onun yandaşı olan emperyalist sistemi büyük bir panik içerisine sokmuşlardır. Sömürgeciler bu paniğin yarattığı kudurganlık-

Devamı Syf: 8'de

●Şirvan'da Sömürgeciler Hüsrana Uğratıldı

28 Mart 1985 günü Şirvan'ın Simxor mıntıkasında meydana gelen çatışmada sömürgeci kolluk kuvvetlerinden bir asker öldürülmüş çok sayıda asker ve devrimcileri yakalamak isteyen bekçi de ağır şekilde yaralanmıştır. Çatışma sonunda geri çekilen HRK savaşçılarından Seyitxan adlı Partizan aldığı kurşun yaralarıyla kurtarılamayarak şehit düşmüştür. Olayın gelişimi söyledir:

28 Mart günü Simxor köyüne giden 3 kişilik Partizan birimi işlerini tamamladıktan sonra köyden ayrılmış ve gündüzü geçirmek amacıyla yakındaki bir mağaraya gitmişlerdir. Köyden ayrılan savaşçıları gören ihbarcı muhtar Hacı Osman, onların yakındaki mağaraya gidebileceklerini tahmin ederek karakola bekçi aracılığıyla haber göndermiş ve gelip devrimcileri yakalamalarını istemiştir. Karakol çavuşu, ihbarı değerlendire-

Devamı Syf: 8'de

●Bozova'da Çıkan Çatışmada Kahramanca Bir Direniş Sergilendi

21 Mayıs 1985 günü Urfa'nın Bozova ilçesi yakınlarında meydana gelen çatışma sonunda 5 yiğit devrimci şehit oldu. Sömürgeci kolluk kuvvetlerinden 4 ölü ve çok sayıda yaralının bulunduğu olay şöyle gelişmiştir.

20 Mayıs akşamı bir arabayı durdurarak binen ve başka bir alana gitmek isteyen 5 kişilik Partizan grubu, Bozova'ya bağlı Kanlıhavşer nahiyesine geldiklerinde kimlik kontrolü yapan kolluk kuvvetleriyle karşılaşmışlar. Kendilerine kimlik sormak için yaklaşan askeri vuran ve diğerlerini de yaralayan Partizanlar, hızla eylem yerinden uzaklaşmışlar, ancak karakolda kalan askerlerin tüm çevre bölük ve karakollarından acil yardım istemesi üzerine, alana binlerce sömürgeci kuvvet yığılmış ve devrimcilerin takibine başlamışlardır. Sabaha doğru devrimcilerin izini

Devamı Syf: 8'de

Sömürgeciler KUKM'nin Meşruluğunu İtiraf Ettiler

baştarafı Syf: 1'de

öyle kolay kolay engellenemeyeceği, yoğunlaşan her düşman faaliyetine karşı daha da güçlü eylemlerle cevap verileceği bir kez daha kanıtlanıyordu. Nitekim bu gelişmeler sonucundadır ki, sömürgeci faşist yöneticiler, ulusal kurtuluş savaşımızı ve yoğunlaşan direniş eylemlerini itiraf etmek zorunda kaldılar. 15 Ağustos'tan sonra "72 saatlik iştir. Kahraman Mehmetçiğimiz gerekli dersi verecektir" diye sürekli açıklamalarda bulunan cunta başları, gerekli dersi bulmaları karşısında ağızlarını değiştirmek zorunda kalarak, "bu iş biraz daha uzayacak" vb. açıklamalarda bulunmaya başladılar. Bunu da çeşitli coğrafik etkenlere dayandırak açıklamaya çalışan faşist yöneticiler, ülkenin her alanında ve ordu birliklerinin son derece modern teçhizatına ve özel eğitilmiş olmalarına rağmen; günlerce süren çatışmalar karşısında ağır kayıp vererek, güçten düşmesi karşısında "doğuda organize çeteler var. Bunlar son derece iyi eğitilmiş" demeye başladılar. Tüm bu gelişmeler karşısında giderek bir çok gerçeği kabul ve itiraf etmek zorunda kalan faşist yöneticiler, sonuç alamamanın telaşı ile yaygın bir saldırı geliştirmektedirler. Bir yandan silahlı milisleri eğitip çeteler oluştururken, diğer yandan da pişmanlık yasasını alelacele çıkararak sonuç almaya çalışmaktadırlar. Fakat, bunlar karşısında başarısız kalan sömürgeciler, kısa sürede direnişi ezemeyeceklerini ve bunun sanıldığı kadar da kolay olmadığını yazmaya başladılar. Hürriyet gazetesinde çıkan bir haberde "eşkiyanın yeri ve örgütleniş biçimi hakkında bilgilerin elde var olduğu" belirtildikten sonra, *"Ancak tüm bu bilgilere rağmen eşkiyanın tümüyle hemen yakalanması ya da yok edilmesi kolay değil. Yörenin geçit vermeyen yalçın dağları, insanın görmedikçe inanamayacağı doğa şartları düzenli bir harekata olanak tanımıyor. Üstelik yöreyi avuçlarının içi gibi de biliyorlar. Yakaladığınızı sandığınız bir eşkiya sizden 50 metre uzaklaşsa, artık ele geçirmeniz neredeyse imkansızlaşıyor"* denilmektedir. Bu itiraflar da açıkça gösteriyor ki, düşman savaşımızın ulaştığı boyutlar karşısında, istemeye isteme olsa da gerçekleri kabul etmek zorunda kalmaktadırlar.

"Bu bir nevi savaştır. Gerilla savaşıdır" (Milliyet 24 Mayıs) bu sözleri İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un itiraflarıdır. Mayıs ayının sonlarında yaptığı açıklamalarıyla, bir çok tepkinin oluşmasına da yol açan İçişleri Bakanı bir başka konuşmasında *"karşı tarafın, yani bölücü çetelerin hareketi. Bunlar zaman zaman harekete geçip hem vatandaşa, hem de karakollara ve askeri kesime karşı saldırılarda bulunuyorlar. Bunların iyi silahlarla teçhiz edildiğini görüyoruz. Bozukaları var, kalaşnikof tüfekleri var, dürbünleri ve el bombaları var... Mataraları var, su botları var... Tam hazırlıklı bir ekip. Yani bizim buna gerilla savaşı dememizin nedeni orada bir organize grupla, organize edilmiş ekiplerle karşı karşıya olmamızdır. Bunlar iyi eğitilmiş..."* (Milliyet 27 Mayıs) demekteydi. İçişlerini böyle itiraflara zorlayan ne tür gelişmeler yaşandı? Daha düne kadar yaptığı açıklamalarında *"devletimiz özellikle Güneydoğu'da yoğunlaşan yıkıcı ve bölücü çete mensuplarının hakkından gelecektir"* diyen bu bakan neden böyle birden ağız değişikliğine gitti? Açık ki bu her geçen gün kendisini dayatarak gelişme olanaklarını yaratan mücadelemizin ezilememesinden kaynaklanmaktadır. Her şeye egemenmiş gibi gösterilmeye çalışılan o devlet ve kolluk kuvvetlerinin ne kadar acz içine düştüklerinin göstergesidir. Sömürgecilerin açıklamalarından da görüldüğü gibi, düşman bugün karşısına çıkan gücün geçmişin aşiret ve feodal beylerin düzeyi ile değerlendirmemekte; başlangıçta içine girdiği bu hatasını önemli darbeler yedikten sonra düzeltmeye çalışmaktadır. Verilen savaşın bir aşiretin, bir bölgenin mücadelesi olmadığını; bugün tüm Kürdistan genelinde kitlelerin ayağa kalkarak, direnişe katıldıklarını sömürgeciler de kabullenmek zorunda kalmışlardır. İşte burda bir kez daha gerçeklerin inatçılığını gösterdiğini, hoşa gidilse de gidilmese de kabul edilmek zorunda kalındığını görmekteyiz.

İçişleri Bakanının büyük tepkilere yolaçan bu konuşması, basında günlerce tartışma konusu haline geldi. Bir çok çevre düşüncelerini açarak, tepkilerini dile getirdiler. Bunlar bile, sömürgecilerin acizliğini ve direniş mücadelemiz karşısında nasıl bir korkuya kapıldıklarını sergilemekten öte sonuç vermedi. Uluslararası alanda ulusal kurtuluş mücadelemizin geçmişten daha fazla ses duyurmaya başlaması, bunun Cephe silahıyla daha da meşru zeminlerde yürütülerek, önemli gelişmelerin sağlanacağı şimdiden görülmektedir. Avrupa parlamento toplantısında alınan son karar, uluslararası bir çok gücün mücadelemizi tanıma doğrultusunda girişimlerde bulunduğu bir ortamda, içerde de meşruluğunun itiraflarla kabul edilmesinin yaratacağı gelişmelerden ürkmüş olacaklar ki, birçok sicilli uşak adeta; "büyük bir gaf işlendi" diyerek, bu açıklamanın geri alınmasını istediler. Hemen belirtelim, bu açıklama İçişler Bakanının bir anlık "süreç-ü lisan"ı değildir. Gelen tepkilerden bazılarına baktığımızda bu gerçeğin daha da teslim edildiğini görüyoruz:

–Bitlis Milletvekili Faik Tarımcıoğlu: *"Bu sözler vahim bir hatadır. Olaylara hukuki statü vermiş olur. Demek ki bakanın avukat olması bile bu büyük gafı önleyememiş... Bu olaylara karışan kişiler sadece teröristlerdir. Gerilla ile alakaları yoktur. Devletin bir bakanı olayları böyle gerillalar savaşı diye nitelerse Cenevre sözleşmesine göre hareket etmek gerekir. O sözleşmenin 49. maddesine göre, yakalananlara savaş esiri muamelesi yapmak icap edecektir. Bu kişilerin istedikleri de zaten budur. Tek tip elbise giyip, bir de radyo yayını yapabildilermi işte o zaman işin şekli değişir. İçişleri Bakanı Akbulut bu hatasını hemen düzeltmelidir."*

–Urfa HP Milletvekili Vecihi Ataklı: *"Gerilla savaşı öyle üç-beş kişiyle olmaz. Orada da büyük kuvvetler vardır... Doğu'da meydana gelen olaylar ise olsa olsa ayrılıkçı güçlerin son kalıntılarının hareketlerinden ibarettir ve eninde sonunda kurutulacaktır."*

–Siirt MDP Milletvekili Abdürrezak Ceylan: *"yaşanan olaylar bir gerilla savaşı haline gelmemiştir. Bunlar bir çete bile oluşturamazlar."*

–Güneri Cıvaoğlu Güneş Gazetesi: *"...'Bu bir gerilla savaşıdır' demek, Türkiye'de bir iç savaş olduğunun kabul edilmesidir de... Hele bu sözler, Türkiye'nin iç güvenliğinden sorumlu Bakan'a aitse, daha ciddi boyutlar kazanır. Zaten, bölücü çetelerin arkasındaki güçler de böyle bir manzara çizmek çabasında değiller mi? ...Gerçek bile olsa söylenmeyecek olanı, sayın İçişleri Bakanının telaffuz edebilmesi üzücüdür."*

Tüm açıklamalardan da anlaşıldığı gibi, Bahar Atılımı ile birlikte yoğunlaşan direniş eylemlerimiz sömürgecilerde büyük bir panik yaratmakla kalmamış, meşruluğu giderek daha da açığa çıkan gerek uluslararası alanda, gerekse de, ülke içine daha fazla destek bulan mücadelemizin varlığı resmi ağızlardan itiraf edilmiştir. Gerilla savaşını "tek tip elbise ve bir radyo kurma ile tanımlayan" Tarımcıoğlu da istemeyerek de olsa ve hem de Bakan'a karşı çıkarken, aynı şeyleri değişik bir biçimde de olsa kabul etmiştir. Hemen belirtelim, ulusal kurtuluş mücadelemiz, önümüzdeki dönemde bu olanaklara da kavuşacaktır o zaman da sanırız, aynı itiraflar sürdürülecektir.

Geçmişten bu yana sürekli olarak, Kürdistan gerçekliğini inkar etmiş, onun varlığını bile kabul etmemiş olan Türk devleti, aynı tavrını pratikte karşılaştığı tüm karşı hareketlere, direniş eylemlerinin yarattığı etkiye rağmen, sürdürmek istemektedir. Ama görüldüğü gibi bunda başarılı olamamakta, kendi içinde bile bir yığın çelişkiyi taşımaktadır. Mücadelemizin daha da gelişmesi ile var olan bu yapının derinleşeceği de açıktır. Cuntanın başından başbakanına varana kadar, faşist yöneticilerin yaptıkları açıklamalarda, mücadelemizi diline almamaya özen gösterdikleri fakat bundan kaçınamadıkları görülmektedir. Cunta başı Kenan Evren yaptığı bir çok konuşmasında bu konuya değinmekten kaçınamamıştır. *"Cumhuriyeti yıkmak, milleti bölmek, parçalamak, sonunda yok etmek için, dış güçlerin sarfettikleri hince girişimleri ve bunlara yardımcı olan vatan haini halk düşmanı, kanı bozuk satılmışları milletçe gördük ve görmeye de devam ediyoruz."* diyen faşist Evren, aynı zamanda mücadelemizin sürekliliğini de kabul etmektedir.

Tarihinin hiç bir döneminde karşısında böyle bir direnişi görmeyen TC, bu dönemde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı komplolarını bundan sonra da devam ettirecek ve giderek bunlara hız da verecektir. Bir türlü bitiremediği mücadeleyi ezmek için, CIA'ya da oluşturulan ve Özel Harp Dairesi eliyle bizzat kontr-gerilla faaliyetleri biçiminde uygulanan özel savaş yönteminin bir çok özelliğini geliştirecektir. Katliamlardan tutalım da psikolojik savaşın çeşitli biçimlerine varan kadar bunları adım adım geliştirecektir. Bu konuda da radyosundan, basınına kadar bir çok aracı da kullanmaktan geri durmayacaktır. Şimdiden bunları yaygın bir biçimde kullandığını ve sistemli bir biçimde bunlar aracılığı ile bir uygulama geliştirildiğini görmekteyiz.

Kendi kayıplarını hemen hemen hiç yansıtmayan Türk faşist cuntası, devrimcilere bir kayıp verdirdi mi? Haberi manşette vererek günlerce işlemektedir. Karakol baskınları başta olmak üzere, son üç ay içerisinde (Bahar döneminde) Kürdistan'da gerçekleştirilen onlarca eylemde sömürgecilere ağır kayıplar verdirilirken, yüzlerce asker öldürülmüştür. Bunların çok az bir bölümünü ancak basına yansıtan TC, devrimcilerin kaybını olduğundan daha fazla göstermek istemektedir. Bunun da psikolojik savaşın bir yöntemi olduğu açıktır. Bununla da neyin hedeflenmek istediği gün gibi ortadadır. Bir yandan kendisini güçlü göstermeye çalışıp, "hergün yakalanıyor ve "öldürülüyorlar" demogojisini yaygınlaştırırken, diğer yandan da halkta devrimcilere karşı güveni zayıflatıp, partizan gruplarını tek başına bırakmayı amaçlamaktadırlar.

Sömürgecilerin bile itiraf etmek zorunda kaldığı bu gerçekler karşısında, sosyal-şoven ve küçükburjuva reformist güçleri bilinen tavırlarını sürdürmekte, kendilerine sürekli direniş çağrıları yapan PKK'ye, *"bizimle fazla uğraşma"* demektedirler. Sayfalarını sıradan ve halkımızın gerçek kurtuluşuna hiç bir katkısı da olmayacak gelişmelere açan bu güçler; Kürdistan'da yükselen savaş karşısında adeta kulaklarına pamuk tıkayarak, hiçbir şey olmuyormuş gibi, davranmaktadırlar. 15 Ağustos'dan bu yana, Kürdistan'da bir dizi direniş eylemi geliştirildiği, ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı'yla da daha üst seviyelere ulaşıldığı halde bu güçlerden tek bir değerlendirmeye rastlamak mümkün değildir. Anlamsız bir suskunluğu sürdüren bu sosyal-şoven ve refomist güçler neyin hesabını yapmaktadırlar? Açık ki, bu tavırda ulaşmak istedikleri bir çok amaçlarının gizli olduğu anlaşılmaktadır. Ama hemen belirtelim, bu tavırları yurtseverlikle, ilericilikle bağdaşmamaktadır. Bugün en sıradan insanlar bile bu direniş eylemlerinin kendilerine yüklediği görevleri tartışıp sonuçlar çıkarmaya çalışırken, bunlar hala direnişe gölge düşürmenin çabası içine girmektedirler. Saflarını tamamıyla Avrupa'da bulunan "yabancı düşmanlığı, işsizlik" vs. sorunlara açtıkları için, bunula övünecek kadar soysuzlaşan bu çevreler, Kürdistan üzerine yazdıkları bir kaç satırda bile, inkarcılığı işlemekten öteye gidememektedirler. Kendilerinde direniş geliştirme gücünü görmeyebilirler. PKK, illahi de "gelin silahlı savaş yürütün, bizim gibi dağlara çıkın" dememektedir. Ama en azından, bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan ve çağın şimdiye kadar unutulmuş olan halkının direniş mücadelesine saygılı olmanızı istemektedir. Faşist cuntanın temsilcileri bile, "bir gerilla savaşı" veriliyor derken, sizler hala neyin savaşının verildiğini düşünüyorsunuz? Bu savaşın haklı ve vazgeçilmez bir savaş olduğunu kabul ediyor musunuz? Evet bugün kendisinde biraz da olsa yurtseverlik, ilericilik duygıları görenler bu sorulara cevap vermelidirler.

Görülen odur ki, bu güçler hala en yakın tarihlerinden bile gerekli dersi çıkarmış değildirler. Sosyal-şoven ve reformist küçü-burjuvaların geçmişte nasıl ezildikleri, cunta karşısında nasıl dağıldıkları unutulmuş değildir. Okun hedefinin buraya yöneltilmesi gerekirken, *"Türk devriminin görevi bu terörü destekleyen, dolaylı ya da dolaysız biçimde bu öğütlere arka çıkan bütün kişi ve kuruluşlara karşı açık savaşa girmektir. Bu hem insanlık hem de yurttaşlık görevidir"* diyen Uğur Mumcuların çağrısına uyarak, "milli birlik ve bütünlük ruhu" içinde, PKK'ye karşı bir haçlı seferi başlatmışlardır. Esas adıyla "sol'u tasfiye" birliği kurulup, Kürdistan halkının haklı savaşımına dost olmak isteyen güçlere açık çağrılarda bulunarak, *"PKK'nin terör eylemlerine destek olmayın"*denmektedir. Bu çağrılara birçok örnek verileceği gibi, yayın organları ve dağıttıkları bildirilerin bunlarla dolu olduğu da açık olarak görülmektedir. Evet, tüm bu yapıların kime hizmet ettiği su götürmez bir tarzda netliğe kavuşmuştur.

Bunlardan biri geçenlerde çıkardıkları yayın organlarının yeni sayısında, *"PKK'yi başka örgütlerin tarihiyle uğraşmakla"* suçlamaktadır. 60. yıllarını kutlayan bu partiler ve onun izdüşümleri, görüldüğü gibi, tarihi suçlarının açığa çıkmasından epey rahatsız olmuşa benziyorlar. Evet bu tarihin suç yüklü bir dosya olduğu ve bugün de bunların halkımıza dayatılmak istendiğini unutacak kadar hafızalar eskimiş değildir. Eğer gerçekten bunlar söylediklerinde samimiyseler, kendi tarihlerini araştırmalı günahlarını ve sevaplarını kamuoyuna da olduğu gibi açmalıdırlar. Ama bunu yapmadıkları oranda, halkımızın direniş mücadelesine çeşitli komplolar dayatmada ısrarlı oldukları müddetçe, PKK devrimcidirenişin bir gereği ve yüce enternasyonalist ruha ve Marksizm-Leninizme bağlılığın bir ifadesi olarak görevlerini yerine getirecektir.

Bir kez daha bu güçlere sesleniyoruz: Halkın gerçek zafer çağrılarına kulak verin. Bugün Kürdistan dağlarının doruklarında yükselen direniş, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük çağrısından başka bir anlamı taşımamaktadır. Eğer, hala bir şeyler yapmak istiyor ve halka karşı görevlerinizi gerçekleştirmek amacındaysanız, hiç bir anlamı olmayan bu suskunluğunuzu terkederek, gerçek zafer çağrılarının yanında yerinizi almalısınız.

Şu gerçek; beyinlere, hem de silinmemecesine bir kez daha kazılmalıdır. PKK gerek sömürgecilerden, işbirlikçilerinden ve gerekse sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva güçlerden gelen tüm saldırı ve komplolara rağmen; devrimci-direniş ve şehitlerinin anısına sonuna kadar bağlılık temelinde görevlerini gerçekleştirecektir. Ve hiç bir gücün de kendisini bu tarihi adımdan geri döndüremeyeceğini ilan etmektedir.

PKK ve önderliğindeki ERNK'nin yol göstericiliğinde yükselen direniş eylemlerimiz, sömürgecileri de itirafa zorlayarak, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin meşruluğunu ve vazgeçilmezliğini bir kez daha kanıtlamıştır. İşte, bugün böylesi bir gerçekliği bir hayli de aşan ulusal kurtuluş savaşımız, önümüzdeki dönemde de kesintisiz olarak devam edecek ve başta Türkiye halkından olmak üzere, uluslararası güçlerden de gerekli desteği bulacaktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşımız

Kendi Gerçekliğini Dayatacak

ve Zafer Halkımızın Olacaktır

HRK SAVAŞÇILARI AZGIN BİR İHBARCIYI HALK ADINA CEZALANDIRDILAR

Yıllardan beri Hakkari'de muhbirlik yapan ve tüm uyarılara rağmen bu işten vazgeçmeyen devlet uşağı Abdülkerim Kurt adlı hain, 19 Nisan'ı 20'sine bağlayan gece, Merkez köyü Maryunus'un Hare mezrasında HRK Partizanları tarafından yapılan bir baskında ele geçirilmiş ve halk adına ölümle cezalandırılmıştır.

Bu halk düşmanı hainin cezalandırılması yöre halkı üzerinde oldukça olumlu bir etki yaratmış; halk adeta bayram etmiştir. Bugüne kadar halka karşı işlediği suçların cezasını canıyla ödeyen birçok muhbir ve hainin, HRK Partizanlarınca cezalandırılmasından ders çıkarmayan ve işlediği suçlardan vazgeçmeyen bu tescilli uşak, gelişen Ulusal Bağımsızlık seli önüne dikilmeye çalışan ve sömürgecilere uşaklığı meslek edinen sayılı uşaklardan biriydi. Yöre halkının güçlü yurtsever yapısı, bağrında bu gibi urları barındırmayan sağlam bir bünyeye benzediğinden, hainlikte ısrar eden bu tipte, kendisine en yakın bildiği çevrelerde dahi barınma olanağını bulamamış ve gittiği her yerde kovulduğu gibi, attığı her adım da Partizanlara bildirilmiştir. Bu unsurun Maryunus'ta olduğunu haber alan Partizanlar, alana küçük çaplı bir operasyon düzenlemiş ve haini kolayca ele geçirmişlerdir. İşlediği suçların bedeli olarak halkımızın bu gibilere verdiği ceza olan ölümü hakeden uşak Abdülkerim Kurt'da bu cezaya çarptırılmıştır.

Hain Abdülkerim Kurt'un ajanlık yaptığı süre içerisinde işlediği sayısız suçtan bazılarını tespit eden HRK güçleri, bunları kamuoyuna da açıklamışlardır. Bu suçların başlıcaları şunlardır;

1) Maryunus ve çevresinde 70'in üzerinde silahı ihbar etmek ve bizzat yakalatmak,
2) Cuntanın işbaşına gelmesinden buyana, Maryunus ve çevresinde 50'nin üzerinde sömürgeci operasyona sebebiyet vermek, bizzat ihbarda bulunmak,
3) Aynı çevreden 70'e yakın insanı yakalatmak ve bu insanlara adam öldürme, asker-subay öldürmek, kaçakçılık yapmak, örgüt üyesi olmak gibi suçları yükleyip, iftira etmek,
4) Yurtsever yöre halkı ile faşist Türk ordusu arasında çıkan birçok çatışmaya sebep olmak, bizzat asker elbisesi giyerek yurtseverlere kurşun sıkmak, alanda sömürgecilere rehberlik yapmak,
5) Maryunus köyü ileri gelenlerinden Mehmet Kurt ve Mustafa isimli yurtseverlerin faşist ordu birliklerince öldürülmesini sağlamak,
6) Tutuklandığı günlerde, tutuklular arasında, *"devlet sizi affeder"* diyerek teslimiyetçiliği geliştirmek,
7) Yöredeki ajan-milis örgütleme çabalarında Türk devletine yardımcı olmak,
8) Devrimci mücadeleye yönelik yalan haber yaymak, anti-propaganda yapmak,
9) Hakkari şehir merkezinde sayısız ihbar yapmak, insanları tutuklattırıp, para karşılığı yeniden serbest bıraktırmak,
10) Geçmişte bu alana gelen Güney-Kürdistanlı yurtsever tüccarları ve I-KDP peşmergelerini ihbar ederek yıllarca Diyarbakır zindanlarında kalmalarına neden olmak,
11) Birisi bayan iki Kürdistanlı yurtseverin faşist ordu tarafından katledilmesine sebep olmak.

Bunların haricinde saymadığımız birçok suçun da faili olan hain Abdülkerim Kurt'un cezalandırılması, Hakkari merkezinde de büyük sevinç yaratmış, halk, Ulusal bütünlüğümüz önünde engel olmaya çalışan bu ayrık otlarının temizlenmesiyle mücadeleye daha sıkı sarılacağını bizzat göstermiştir.

Bu eylemden sonra Hakkari ve çevresinde ihbarcılık yaptıkları tespit edilen birkaç uşak daha uyarılmıştır.

***Halk Düşmanları Cezasız Kalmayacaktır!**
***Yaşasın Ulusal Bağımsızlık Mücadelemiz!**

22.4.1985
Alem-Hakkari

Rızgari-Alarizgari Davası Sonuçlandı

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görüşülen ve sonuçları yargıtaya gönderilen dava, yargıtayca bozulmuş ve bu dava tutukluları yeniden yargılanmaya başlamışlardı. Faşist mahkeme yargıladığı 56 kişiden 22'sini beraat ettirirken diğerlerini de 5 ila 12 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırmıştır.

7 Kişi Hakkında İki Kez İdam İsteniyor

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görüşülmesine başlanan, 113 kişilik 6. Dev-Sol davasında savcılık tarafından 7 kişi hakkında iki kez idam, 8 kişi hakkında idam ve diğerleri için de 3 ila 36 yıl arasında değişen hapis cezaları istenmiştir.

Dev-Yol Davası

I.Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı askeri mahkemede açılan davada savcılık, Dev-Yol'cu oldukları iddiasıyla 7 kişi hakkında 3 ila 20 yıl arasında değişen hapis cezaları isteminde bulunmuştur.

THKP-C Yeni Çeltek Davasında 1 İdam, 12 Müebbet

Amasya'da askeri mahkeme tarafından sonuçlandırılan THKP-C Yeni Çeltek davasında faşist yargı organlarınca 1 devrimci idam, cezasına, 12 devrimci müebbet hapis cezasına çarptırılmış, 261 kişi de beraat ettirilmiştir.

Devrimci Kurtuluş Davasında 3 İdam 10 Müebbet

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen THKP-C Devrimci Kurtuluş örgütüne ait dava sonuçlandırılmış ve Osman Karabulut, Ramazan Deniz ve İrfan Huyutemiz adlı devrimciler idam cezasına çarptırılmış, 10 devrimciye de müebbet hapis cezası verilmiştir.

Denizli Dev-Yol Davasında 1 İdam 1 Müebbet

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen ve 27 kişinin yargılandığı dava karara bağlanmıştır. Karara göre 1 kişi idam, 1 kişi de müebbet hapis cezasına çarptırılırken, 21 kişi de 3 ila 24 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmıştır.

THKP-C Kurtuluş Davası Sonuçlandı

Aynı mahkeme, 40 kişinin yargılandığı THKP-C Kurtuluş örgütü davasında da Erdal Ertuğrul'u idam, Zafer Ünal Dinçer'i de müebbet hapis cezasına çarptırmış, 17 kişiye de 3 ila 5 yıl arası değişen hapis cezaları vermiştir.

Mustafa Kemal Kaçaroğlu'na İdam Verildi

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen ve THKP-C Kurtuluş örgütü davasında örgüt lideri olarak yargılanan Mustafa Kemal Kaçaroğlu, faşist mahkeme tarafından idam cezasına çarptırılmıştır. Tutuklu bulunduğu süre içerisinde kararlıca direnen ve ilkelerinden taviz vermeyen M. Kemal Kaçaroğlu, son olarak çıkarılan "Pişmanlık Yasası"ndan da etkilenmemiş ve teslim olan birçok örgüt lideri ve ileri kadrolarının tersine, davasında pişman olmadığını, inancı uğruna savaşa devam edeceğini belirterek, yürünmesi gereken doğru yolu birkez daha göstermiştir.

Nusaybin'de Zorba-Muhbir Nuri Akat PKK Partizanları Tarafından Ölümle Cezalandırıldı

Bilindiği gibi, Mardin bölgesi yurtseverliğin en güçlü olduğu alanlardan birisidir. Hem Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilişki içinde olması, oradaki halk hareketlerinden etkilenmesi, ayrıca halkın ekonomik hayat seviyesinin düşük olması böyle bir yapılanmayı ortaya çıkaran nedenlerdir. Hem cunta öncesi ve hem de sonrasında bölge halkı, Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duymuş ve desteklemiştir. Ama her bir olumluluk, olumsuzluğu da beraberinde getirir. Bu alan, yurtseverliğin güçlülüğüne karşılık, kompradorlaşma, işbirlikçilik ve ajanlaşmanın da en güçlü olduğu alanlardan birisidir.

Bölgenin çeşitli yerlerinde metropolde hırsızlık, gasp, kiralık katil ve lümpen geçinen Nuri'yi devrimci hareketin gelişmesiyle otoritelerini kaybeden Ömeryan aşiretinin lider ailesi Hasan Ağa ve çevresi otoritelerini tekrar kazanmak ve bu fırsattan yararlanarak kompradorlaşmak istemiyle, 1982'de Çalı köyüne getirdiler ve kendisine sınırsız yetkiler tanıdılar. Nuri denilen kişi fırsatları iyi değerlendirdi. Otorite sağlamak için vahşet ve barbarlığın katmerlisini uyguladı. Faşist cuntanın ekonomik sömürüsü ile zaten dayanılmaz hale gelen hayat şartlarına, Nuri'nin maddi ve manevi baskıları da eklenince, Çalı ve çevre köyleri halkı hayattan bıkmış ve çaresizlik içinde kaldılar.

Adı geçen şahsın köylü bilhassa yurtsever halkın üzerindeki zorbalığı yalnızca malını ve emeğini gasp etmekle sınırlı değildi. Gözü dönmüş ve kudurmuş salyalı bir köpek gibi, esrar ve rakı gibi şeyleri içiyor ve hergün köylülerin kapılarına dayanarak, en adi ve insanlığın kabul edemeyeceği küfür ve hakaretlerde bulunuyordu. Halkın en kutsal değerlerini ayaklar altına alıyordu. Karşı koymak ve direnmek isteyen kişilerin gücü Nuri'nin gücünü aştığında da, rezilin ilk başvurduğu yer ağalar ve sömürgeci kuvvetler oluyordu. Ağalar ***"adamımıza karşı koyuyorsunuz"***, sömürgeciler de, *"teröristlere yataklık ediyorsunuz, Apocuları destekliyorsunuz"* suçlamaları ile karşı koyanları tehdit ediyor ve en ağır işkencelere tabi tutuyorlardı.

Evet, bu çilekeş ve yaşanmaz hayatı Çalı ve çevre köyleri halkı tam iki sene yaşadı. Partinin dışında kendilerini hiç bir gücün kurtaramayacağı ve PKK'nin mutlaka birgün yardımlarına yetişeceği umuduyla pasif direnişlerini sürdürdüler.

PKK Partizanlarını gören köylüler, partizanlara sımsıkı sarılarak hem öpüyor, hem ağlıyor, bir yandan da *"aman ümitlerimiz, kurtarıcılarımız, bizi bu zalimden kurtarın"* diyorlardı.

Zorba Nuri bu kadarı ile de yetinmedi. Devrimcilerin bölgeye girişlerini sezince, hareketi gelişmeden boğmak istemiyle devrimcileri ve sempatizanları hedef aldı. Çalı köyünde 3 yurtseveri yakalattı. Devrimci avı adı ile yapılan sömürgeci operasyonlarda askerlerin önüne düşerek devrimcileri yakalamak istedi.

Bu alçağın yaptıklarına dayanmayıp halkına sahip çıkan PKK partizanları, 29.12.1984 tarihinde pusuya düşürerek Nuri Akat'ı ölümle cezalandırdılar.

Nuri'nin cezalandırılması, tüm yurtsever halkı neşeye boğarak önderlerine olan güvenlerini daha da arttırdı. Nuri Akat'ın cenazesini kaldırmaya giden yurtsever bir köylü neşesini şöyle anlatıyordu: ***"Nuri bize zulüm yaptığı için, devrimcilerin bize sahip çıkıp onu vuracaklarını biliyordum. Bir an silah sesleri kulağımıza geldi. O an Nuri'nin vurulduğunu anladım. Cenazeyi görmek için yola düştüm ve cenazeye yetiştim. Bir baktım ki ne göreyim, kellesiz bir cenaze yerde yatıyor. Gözlerime inanamadım. Bir an duraklayarak bu bir rüyamıdır acaba dedim. Ama bu bir gerçekti ve yerde yatan cenaze bizde namus ve şeref bırakmayan Nuri'nin cenazesiydi. O an içim ferahlandı ve devrimcilere olan güvenim daha da arttı."***

Evet, Nuri Akat eylemi, devrimci mücadelemizde ne ilk ve nede son eylemimizdir. Her kim ki yurtsever halkımıza karşı suç işlerse ve düşmanla işbirliğine girerse, Kürdistan halkının tek kurtarıcısı durumunda olan PKK'nin hedefi olmaya mahkumdur diyoruz.

-Yaşasın PKK'nin Devrimci Eylemleri!

-Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta

-Ajan ve Muhbirlere Ölüm

PKK'nin Bir Yerel Partizan Birimi Tarafından Gerçekleştirilen Eylemlerin Gazetemize Ulaşan Haberleri Şunlardır:

İntikam Eylemlerimiz Devam Edecek

1) 10.4.1985 günü saat 22^{30} sıralarında polis devriye arabasına pusu kuran HRK militanlarının gerçekleştirmiş oldukları saldırıda bir polis olay yerinde ölmüştür. Diyarbakır Devlet Hastahanesine kaldırılan 5 polisten, komiser olan bir kişi yolda öldüğü, iki polisin ise ağır yaralı olup, durumlarının ciddi olduğu gelen bilgiler arasındadır.

2) 27.4.1985 tarihinde saat 21 sıralarında Cizre Tank Taburu Komutanının arabasına HRK militanlarınca kurulan pusu neticesinde çıkan çatışmada sadece bir erin kurtulduğu, diğerlerinin ise olay yerinde öldüğü saptanmıştır. Olayı halktan gizlemek amacıyla derhal sokağa çıkma yasağı ilan edilerek, arabada kimsenin bulunmadığı imajı yaratılmak istenmiştir. Fakat edinilen bilgilere göre yüzbaşı olan tabur komutanı ile 3 er olay yerinde ölmüş, sadece bir er kurtulmayı başarmıştır.

3) Cizre'nin Baziftê (Katran) köyünde oturan ve cunta öncesinden itibaren muhbirlik yapan Şex Murat isimli şahıs, cunta sonrasında daha da hızlandırdığı bu faaliyetleriyle köy halkının başına bela kesilmiş, ve seyyar jandarma bölüğüne bitişik olan evinde sömürgeciler tarafından iyi korunduğundan oldukça azgınlaşmıştır.

Yaptığı bir çok ihbara ek olarak, en son, Irak sömürgeci ordusundan kaçarak, Güney Kürdistan'dan gelen, Suriye'ye geçmek isteyen bir yurtseverin Baziftê köyüne gelmesi ve tesadüfen bu şahsın evinde misafir olması üzerine yaptığı ihbarla bu yurtseveri yakalatan hain Şex Murat, işlediği suçların dozunu biraz daha arttırmıştır.

Ancak önceleride bu işten vazgeçmesi için HRK Savaşçılarının yaptıkları uyarıları dikkate almayan Şex Murat, bu olaydan sonra köye gelen Partizanlar tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Olay esnasında yanında bulunan iki arkadaşı da yaralanmıştır.

Olayla ilgili aynı akşam operasyona girişen sömürgeci güçler, çevreyi kordon altına almışlardır. Ancak eylemden dönen HRK Militanları sömürgeci güçlerle karşılaşınca çatışmaya girmiş ve bu çatışmada, 2 eri vurduktan sonra kayıp vermeden üslerine dönmeyi başarmışlardır.

Olayı, halktan gizlemek isteyen sömürgeci güçler, cesetleri olay yerinden alarak petrol boru hattına götürmüşler ve erlerine yılan soktuğunu söylemişlerdir. Fakat gerek İdil tabur erleri ve gerekse İdil yöre halkı erlerin HRK militanlarınca vurulduklarını bilmektedir.

4) İdil Herbaqê köyünde muhbir Hacı Cevher ve Sabriyê Derveş ile muhbir tekkollu Yusuf Hasan teslim alınmışlardır.

5) Cizre ilçe merkezinde halk arasında Mıho Kulub diye tanınan ajan Mıhemê Cengir teslim alınmıştır.

* * *

ŞİRVAN DEVRİMCİ DİRENİŞİN KALESİ OLACAK

Şirvan her alanda geri bırakılmış Siirt'in bir kazasıdır. Kaza merkezi oldukça küçük (3 bin nüfusu var), kırsal kesimi yoğun bir nüfusa sahip olup, Siirt ile Bitlis arasında yer almaktadır. bu yoğun nüfusun geçimini sağlayabileceği yeterli arazi yoktur, her hangi bir işletme bulunmamaktadır. Buna sömürgeci baskı da eklenince geçim oldukça zorlaşıyor. Ve böylece metrepol kentlerine (İstanbul, İzmir, Adana vb.) büyük bir göçü meydana getiriyor. Öyleki, Şirvan'daki nüfusun 2/3'si geçimlerini sağlamak ve biraz da devlet baskısından

uzak bir yerde yaşamak için, Anadolu kentlerine göç etmişlerdir. Bunlardan bir kesimi geçici, bir kesimi ise, temelli olarak gitmişlerdir. Devrimci mücadelenin alanda gelişmesiyle, bu göçü son dönemlerde, bizzat devlet bilinçli uygulamalarıyla yapmaktadır. Çünkü genellikle yoksul olan bu nüfusun alanda kalması halinde, faşist sömürgecilere büyük bir sorun olacağını bildiğinden bu nüfusu, çeşitli uygulamalarıyla alandan uzaklaştırmaktadır. Bu uygulamalar sonucu bazı köyler tamamıyla ve bazı köylerin de yarısı harebe olmuştur.

Yoksulluk ve sömürgeci baskıya, sanayi mamullerine her gün yapılan zamlar ve köylünün elinden çok düşük bir fiyatla alınan ürün ve rüşvet de eklenince, halk büyük maddi sorunlarla karşı karşıya gelmektedir. Halkımız yalnız faşist sömürgecilerin sömürü kaynağı değil, aynı zamanda işbirlikçi ajan-muhbir kesimlerin de geçim kaynağı gözüyle değerlendirilmektedir. Ve bugüne kadar bu hain ve zorbalar karşılarında hiçbir güç bulamadığı için, bu uygulamalarını hiçbir engelle karşılaşmadan yapıyorlardı. 1980 öncesi Şirvan alanında teslimiyetçi-reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin faaliyetleri olmasına rağmen sömürgeciliğe, işbirlikçiliğe, ajan-muhbirlere yönelmek ve halkı bilinçlendirmek bir yana, onlar da dernekler vasıtasıyla ve "Kürtçülük" maskesiyle halkın sırtından geçinmiş ve Şirvan halkına teslimiyet ile reformizmi aşılamaya çalışmışlardır. Burada, reformist küçük-burjuvaların 3-4 yıllık çalışmaları olmasına rağmen, bir arpa boyu kadar gelişme sağlanamamıştır. Şirvan halkının kendisi bile, birkaç PKK partizanının birkaç aydaki faaliyetlerinin, küçük-burjuva teslimiyetçilerinin 3-4 yıllık faaliyetlerinin çok çok üstünde bir gelişme sağladığını örnekler vererek açıklamaktadır.

PKK partizanlarının Şirvan alanına ilk girdiği dönemde; faşist sömürgeciler, halk üzerinde estirdiği terörle kitlelere gözdağı vermiş ve onların devrime olan inancı tamamıyla kırılma noktasına gelmişti. İlk etapta partizanlar için bazıları, "bunlar Mit'tir", "bunlar kötülük yapmak için gelmişler" diyorlardı. Bazıları da (bize yakınlık gösterenler) "Bırakın şu sanatınızı, bir kaç kişiyle ve bir kaç silahla devlete karşı ne yapabiliriz? Kürt haindir, başarıya ulaşmayız. Devletin imkanları vardır. Bizim ne topumuz, ne tankımız ve ne de uçağımız vardır. Başımız, (önderimiz) yoktur" diyorlardı. Halk üzerindeki faşist sömürgeci terörün etkisini kırabilmek, ekilen güvensizlik tohumlarını ortadan kaldırabilmek, kitleleri eğitip, örgütleyerek ayağa kaldırabilmek ve böylece güçlü bir direniş temelini atabilmek, ancak büyük bir sabır, inatçı bir çalışma yürütebilmekle ve eğitici olmakla mümkündü. Ve PKK partizanlarının yaptığı da bu oldu.

Düşmanın Şirvan'da yarattığı korku çemberi, partizanların faaliyetleri sonucu kısa bir sürede kırıldı. Alan ve halkı önemli oranda tanındı. Halkın desteği sağlandı. Bunlar karşısında düşman acz ve çaresizlik içinde bir taraftan devrimci faaliyetler hakkında bilgi almak umuduyla ajanlaştırma faaliyetlerini (muhtarlar vasıtasıyla) geliştirirken, öte yandan da halkın partizanlara sağladığı desteği geri çektirmek için rastgele insanları sorguya çekmeye, ölümle tehdit etmeye başladı. Tabi ki bu da düşman için bir çare olmadı. Ne ajanlaştırmaya yatkın insanları buldu ve ne de halkın partizanlara olan desteği kesildi. Gün geçtikçe halkın partizanlara olan desteği arttı.

Bu sefer düşmanın faşist başçavuşları ve subayları, karşı-devrimci propaganda geliştirerek, halkın kurtuluş umudu haline gelmeye başlayan PKK partizanlarını halkın gözünden düşürmeye ve halkı partizanlardan uzaklaştırmaya çalıştı. Soruşturmaya alınan insanlara, *"bunlar müslüman değil Ermenidir. Bunlar bir kaç kişidir, kısa bir sürede onları bitireceğiz. Bunlar yabancı devletlerden, Rusya'dan gelmişler, Türkiye'yi parçalayıp Rusya'ya katmak için savaşıyorlar. Falan yerde bir kadına tecavüz ettiler, filan yerde bir kadını kaçırdılar"* diyerek halkı soğutmak için alçakça çaba harcadılar. Fakat, devrimci pratik ve propaganda karşısında bunların tutması mümkün değildi. Halk, partizanlara evlatları gözüyle bakıyordu. Yurtseverler, devrimcilere zarar gelmemesi için aylarca işkenceyi ve zindanda kalmayı göze alıyordu. Partizanlara şunları söylüyorlardı: *"Kendinize gayet dikkat edin iyi bir biçimde çalışmalarınızı sürdürün, bu gençlerin tümü sizindir. Size bir şey olursa bizim için çok zararlı olur, bizim durumumuz önemli değildir. Bizi en çok bir kaç ay tutuklar veya öldürürler. Ölürsekte bizim gibi çok insan var. Ama sizin gibi tecrübeli insanlar kolay kolay bulunmaz."* Devrimcilere böylesine bir bağlılığı hangi karşı-propaganda kırabilir ki?

Halkın en çok yakındığı faşiştlerin, ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasıyla Partiye olan güven ve bağlılıkları daha da arttı. Ağustos ayında Siirt çapında ajanlıkta ikinci sırada yer alan, halkı ihbar edip, daha sonra da bıraktırmak için rüşvet alan, Diyarbakır zindanlarında tutuklu bulunan arkadaşların (PKK partizanları) hiç bir mahkemesini kaçırmayan, tutuklu arkadaşlar üzerinde gizli düzmece ifadeler veren halk ve devrim düşmanı Haci Ali Kalkan'ın, (H. Aliyê Dreki) Parti tarafından Siirt merkezinin içinde, polis karakolu, hapishane ve alay arasında akşama doğru kaleşnikoflarla cezalandırılması ve 15 Ağustos, Hezên Rizgarîya Kurdistan (HRK) kuruluş gününde kaza karakollarının basılmasıyla, halkın desteği daha da arttı ve inancı pekişti. Bu eylemlerle halk, partizanların neden ve kimin için savaştığını daha iyi anladı.

15 Ağustos kaza baskınlarının gerçekleştirilmesinden sonra düşman daha da azgınlaştı. Partiye kesin darbe vurmak amacıyla en seçkin komando birliklerini gönderdi. Şirvan kazasına bir "Bolu hava indirme taburu" (1000-1500 arası) yerleştirildi. Hergün köyler basıldı, insanlar tutuklanıp işkenceye alındı. Bazı köylerde sokağa çıkma yasağı konuldu. Her köyün iki koyun verme zorunluluğu getirildi ve alındı. Saraz, Deşta Dêrê, Dêr Avul, Ende, Maveka, Cumüş, Mezraşêxa, Mercık, Zuzaht, Hormüz, Madan, Pınzar, Mercê, Hesko, İskambo, Zınzik, Avo, Sermêt, Kursınç, Dêrik, Kerna Heso, Awin, Erün, Bombat, Saas vb. köyler sık sık basıldı. Basılan köylerde bir çok yurtsever insan soruşturmaya alındı, tutuklandı ve işkence gördü. Hala tutuklu olanlar vardır. Baskınlarda köy halkını meydana toplayan faşist binbaşı ve subaylar, faşizmin propagandasını yaptılar. Bir kaç köyde Urfalı Kemal Binbaşı tarafından, *"Apo, benim okul arkadaşımdır. Okulda bize hakaret ederdi. Bizden zorla çeşitli şeyler alırdı. Ben, kendim de Kürdüm. Bu işin başarıya ulaşacağını bilseydim herkesten önce ben bu işi yapardım"* biçiminde propagandalar yaptı. Mağaralar, ormanlar bombalandı ve tarandı. Türkiye'nin yayalar için yapılan en uzun asma köprüsünü bombalayarak yıktı. Hergün köyler üzerinde çok sayıda helikopterler alçak uçuşlar yaptı.

Bu saldırılarda geçmiştekilerine ek olarak yeni uygulama ve planları birlikte getiriyorlardı. Doğayı ve canlı varlıkları bombalayıp kurşuna dizme, ahlaksızca ağız dolusu küfürler savurma, namertçe kadınları çırılçıplak soyma (Bana köyünde bir kadın yüzlerce asker ve sivilin önünde çırılçıplak soyularak işkence yapılmış) köylüleri toplu olarak tutuklama, (sadece Guina köyünden 21 kişi tutuklanmış) halkı katliamlarla tehdit etme vb. gibi faşist uygulamalar vahşetin başlangıç aşamasını teşkil ediyordu. Bununla da içleri soğumuyordu. "Terör"ün baş sorumluları ve gönüllü destekleyicileri olarak gördükleri yurtsever köylüleri kıskacın içerisine alarak yaşamlarından bezdirmeyi amaçlıyorlardı. Ve ilk elden gece saat altıdan sonra sokağa çıkma yasağıyla köye girip çıkmayı yasaklıyorlardı. Böylece komşu komşuya gidemeyecek, gece hayvanlara bakılmayacak, iki kişi bir arada sohbet edemeyecek, tuvalet ihtiyaçları karşılanmayacak, gece yabanda kalmış bir kişi hiç bir köye misafir olamayacak vs vs. Bilindiği gibi bütün bunlar bizim köylülerimiz için katlanılması mümkün olmayan en büyük işkencelerdir. Hemen ardından gündüz araziye çıkma yasağı konuluyor, beşyüz metre köyden uzaklaşan kişilerin kurşuna dizilecekleri bildiriliyordu. Bu karar gereğince çift sürme, bağ ve bahçede çalışma yasaklanıyordu. Bununla toplumu açlıktan kırdırtmaya ve göçe zorlamaya çalışıyorlardı. Üçüncü bir karar gereğince çobanlar gece dağda kalmayacak, gündüz de köyün çevresinden uzaklaşmayacaklardı. Halkımızın en önemli geçim kaynaklarından biri olan hayvancılığa da böylece son vermek istiyorlardı.

Faşistler bu kararlardan hiç birisinin uygulanabilir olmadığını, bunun yaşama kastetmenin değişik bir biçimi olduğunu, halkımızın buna onay vermeyeceğini iyi biliyorlardı. Ancak bunu bir tehdit aracı olarak kullanarak, *"ne kadar korkutur, ne kadar işinden alıkoyarak zarara sokarsam kardır"* anlayışıyla hareket ediyorlardı. Ayrıca gündüz veya gece istedikleri kişiyi istedikleri yerde kurşuna dizmeyi yasallaştırıyorlardı. Zaten hiç bir zaman yaşama garantisine kavuşmayan insanlarımız, bu kez katliamı onaylanan, kesilmeye hazır kurbanlar durumuna geliyorlardı. Sömürgeci faşistler, koydukları bu kurallarla halkımızı tam bir cendere içine sokmayı amaçlamaktadırlar. Ancak, ne varki genelde tüm Kürdistan halkı, özelde Şirvan halkı, mücadeleyi tanımakta, öncü güce sahip çıkmaktadır. Hiç bir katliam ve baskı uygulaması onları yolundan ayırmaya, devrimcilere destek olmalarını engellemeye yetmediği gibi, sömürgeciliğe karşı nefret ve kinlerini daha da arttırmaya yardım etmektedir. Sömürgecilerin silahları ters tepmiş, halkımız gerçek kurtuluşun nereden geldiğini artık kavramıştır. Şirvan halkı da tüm saldırıları geri püskürtmeye kararlıdır ve bu alandaki kısa süreli devrimci pratiğimize verdikleri destekle bunu kanıtlamışlardır.

***Yaşasın Halkımızın Devrimci Direniş Mücadelesi!**
***Kahrolsun Sömürgeci faşist Barbarlar!**

Bir PKK Taraftarı

Bir Yurtsever Köylünün Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'a Çağrısı:

Serok Apo

Diyorsunuz ki; karşısında savaştığımız düşman çok zalimdir, güçlü bir orduya sahiptir ve arkasında emperyalistler var. Bu düşmana karşı tüm halkımız, köylülerimiz direnmelidir, savaşmalıdır. Bu çağrında çok haklısın ama, biz neyle düşmana vuralım, Türk devleti silahlarımızı da elimizden almış, ne yapacağımızı bilemez duruma gelmişiz, bize yol gösterecek güçlü ışık lazımdır. Düşmana nasıl vuracağımızı bilmemiz lazımdır. Yani her yönüyle silahlanmamız lazımdır.

Bu güne kadar kaç saat uyuduğunuzu bilmiyorum ama, bundan sonra geceli-gündüzlü çalışmanız gerekir. Gezip gördüğüm kadarıyla köylülerin durumu çok iyidir. Mücadeleye katılmaya hazırlar. Yeterki Parti yol göstersin. Gördüğüm kadarıyla düşman kolay kolay Kürdistan'ı bize vermez. Çok kan dökülmesi gerekiyor. Bunun için de başta Siz olmak üzere, çok çalışılması gerekir. Köylüleri, aşiret aşiret, kabile kabile kazanmak, birleştirmek zorunludur.

Partimizin kahraman peşmergeleri, Eruh ve Şemdinli'de eylemler yaptılar. Bu eylemlerden sonra bugüne kadar görmediğimiz askeri birlikler, Kürdistan'a yığdırıldı. İlk başta sömürgeciler çok korkuyorlardı, köylere girmekten bile çekiniyorlardı. Halkın isyan etmesinden çekindikleri için baskı da yapamıyorlardı. Biz köylüler, kendi aramızda yaptığımız değerlendirmeye göre, peşmergelerin saldırılarının aralıksız devam edeceğini ve düşmanın püskürtüleceğini düşünüyorduk. Ama öyle olmadı. Peşmergelerimiz ciddi saldırılar yaptılar, fakat yetersiz kaldılar. Bu durum, düşmanımızı cesaretlendirdi. Dağlarımıza girdiler, ormanlarımıza girdiler, halka çok zulüm ve basktı yaptılar. İşte bundan da ders çıkararak, önümüzdeki dönemde yapacağınız saldırıları sürekli kılmalı, düşmana nefes aldırmamalısınız.

Eruh ve Şemdinli eylemleri çok iyi kazanımlardır. Ama yeteri değildir. Bir kaç yüz asker öldürmekle Kürdistan kurtulmaz, her şeyden önce biz köylüleri birleştirmelisiniz. Çok çok güçlü bir kuvvet oluşturmalı, Kürdistan'ın kurtuluşu için milyonlarca insanın ölümü hiç bir şeydir. Botan suyundan daha fazla kan akmalı, her dağda, her ağacın altında, her taş kovuğunda şehitler vermeliyiz. Eğer böyle yapmazsak, davamız ne ileri gider, ne de sahipsiz Kürdistan halkı sesini duyurabilir.

Peşmergelerimizin çalışmalarından, dürüstlük ve yiğitliklerine, fedakarlıklarına hayranız, ve onlara büyük umutla bakmaktayız. Kürdistan mutlaka kurtulacaktır. Bunun için Siz, önderimiz olarak bizim ihtiyacımız olan silahları bize temin etmeli, bizim için tehlike arzeden uçak ve helikopterlere karşı silahlar da göndermelisiniz.

Bijî Pêşmergên Me yên Qehreman!
Bijî Hêzên Me yên Çekdarî-HRK!
Bijî Ronîya Çavên Me, Serok APO!

PERVARİ VE ÇEVRESİNDEKİ OPERASYONLARDA SÖMÜRGECİLER VAHŞET UYGULAMARINA BAŞVURUYORLAR

PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı gelişip güçlendikçe, uykuda uyuyan mazlum Kürdistan halkını uyandırarak, işgalci Türk sömürgeciliğine karşı kendi öz çıkarları doğrultusunda ayağa kaldırarak kutsal direniş mücadelesini sürdürmektedir. Bu haklı ulusal direniş savaşı köhnemiş düzenin nihai çöküşünü getirerek tarihin çöp sepetine atacağının bilincinde olan düşman, mücadelemizi durdurmak istemektedir. Bunu başarabilmek için ise akla-hayale gelmeyen yol ve yöntemlere başvurmaktadır.

Pratikteki mücadelemizin haklılığı da kanıtlamıştır ki sömürgeciler, içine düştükleri acizliğin verdiği dehşetle uyguladıkları tüm katliam ve vahşete rağmen; Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemiz dikilen engellerin üstesinden gelebilecektir. Partimiz ve halkımız tüm bu oyun ve komploları fiyaskoyla sonuçlandırma kudretine sahiptir.

Zalimliğiyle ün salmış sömürgeci Türk devleti, mücadelemizi durdurup yörüngesinden saptıramayacağının bilincinde olmasının verdiği çılgınlıkla generallerinin mantığına özgü bir tarzda "ne kadar kan dökersem kar"dır anlayışını taşıyan zehirini mazlum halkımız üzerine kusmaktadır. Düşman, saklı tutulan savaş halini açığa vurarak, yurdumuzda operasyonlarla bir terör havası estirdi. Birçok mazlum insanımızı alçakça katletti. Bir çoğunu tutukladı. Bir çok suçsuz insanı köy meydanlarında işkenceye tabi tuttu. Bir çoğunu da sakat bıraktı. Bunun en açık örneklerini Siirt'in Pervari ve diğer kazalarında yapılan en son operasyonlarda görmek mümkündür.

Siirt'in Şirvan ilçesinin Maden köyünün Hürmüz mezrasında 9 Şubat 1985 günü işgalci Türk ordu birlikleriyle, Partimizin Kurtuluş Güçleri arasında çıkan silahlı çatışmada birçok subay ve er öldürülürken, üç kahraman savaşçımız (Kemal, Hogır, Ali) şehit düştü, üç savaşçı da düşmanın eline esir düştü. Olaydan sonra özel eğitilmiş ve Siirt, Şırnak, Eruh alanlarında konumlandırılmış sömürgeci birlikler, Siirt'in Pervari kazasında operasyon yapmaya başladılar.

Bu operasyonlarla amaçlanan Pervari mıntıkasındaki Kurtuluş Birliklerine darbe vurmak, halkı sindirip, operasyonlarla kendi güçlülüğünü göstermeye çalışmaktır. Yine elverişsiz kış koşullarından ve hava üstünlüğünden yararlanarak, silahlı kuvvetlerimizin ana kaynağı olan halkımızın savaşçı vermesini engellemek içindir.

12 Şubat 1985 günü sömürgeci ordu birlikleri 7 helikopterle Pervari'nin Kizok, Mezre, Sanıh, Saruh, Borm köylerine indirme yaparak operasyon yapmaya başladılar. Halkımızın engin desteğiyle savaşçılar operasyonu püskürttüler. Bundan sonuç alamayan düşman 22 Şubat günü 5 helikopterle Semekare, Haci Yusuflar, Emrak, Bestika, Kimyanuş orta kesiminde bulunan ve bu köy ve çevrelerini denetleyebilecek en yüksek tepesine indirme yaptılar. Amaç, dağlarda bulunan peşmergeleri kar izlerinden bulmaktı. Sabahtan akşama kadar bu yöntemi izleyerek ve bazen de G-3'lerle sağa-sola ateş ederek, panik yaratarak savaşçıları yerlerinden çıkarmak ve böylelikle izlerini tespit etmeyi hedefliyordu. Ancak bu yöntemi de sonuçsuz kalmaya mahkumdu.

Bu yapılan operasyonlarda sonuç alamayan ve Kurtuluş Kuvvetlerinin izine bile rastlayamayan düşman, büyük bir acizlik içine giriyordu. Azılı faşist bir subay şöyle diyordu: "*Buralarda bize karşı savaşan Apocular vardır. Kime soruyorsak bilmiyorum, görmedim diyor. Bu açık olarak Apoculara destek, devlete ise düşmanlıktır.. Gösteririm size bunun hesabını ergeç.*" Bu faşist cani bununla yöre halkına insanlık dışı uygulamalar yapılacağını işaret ediyordu.

23 Şubat 1985'te Omyanusta M...'nin Gömü beş helikopterle basıldı. M'yi birçok şeyi üstlenmeye zorladılar. Söylenen şeyleri itiraf etmeyen M'nin oğullarını köy ortasında çıplak bir vaziyette, bayıltıncaya kadar saatlerce dövdüler. Ardından bu şahısların bıyık ve vücutlarının belirli yerlerine yanmış odunun külleri konulması sonucunda korkunç bir acının çekilmesine rağmen söylenenleri kabul etmeyenlerin üzerine bu kez, A. ve M'nin eşleri tüm serseri ve lumpen askerler içinde köy ortasında zorla çıplak edilerek saatlerce bekletildiler. Ne var ki dayatılan tüm bu iğrenç uygulamalarına rağmen, düşmanı kahreden bu kahramanca direnişi gösteren üç kardeşi, helikopterlerle Siirt'e götürdüler.

Omyanus baskınının bir benzeri de Çemê Karo'de uygulandı. Aynı gün (23 Şubat) sömürgeciler yedi helikopterle birlikte A...'nın Çemê Karo'daki evini bastılar. "*Siz Apoculara yataklık yapmaktasınız. F, H. isimindeki Apocuları tanımaktasınız, yerlerini hemen söyleyin, yoksa sizi doğduğunuza pişman ettiririm*" demesi üzerine; evdekilerden tanımıyoruz cevabını alınca halk düşmanı sadist subay "*getirin bu genç kızı köy ortasında soyun, yanıma da bu genci getirin*" diyerek ürkütmeyle bilgi almayı amaçlıyordu. Genç köylünün boğazına bıçağı dayayan faşist subay "*söyle yoksa keserim seni* " sorusuna "*bilmiyorum*" cevabını alınca boynundan ve kulağından biraz kan akıtarak bilgi almak istedi. Bu korkutmalarıyla da hiçbir bilgi alamayınca genç köylünün karısını çırıl-çıplak soyarak Kürdistan insanının namusuna olan bağlılıkla tehdit etmeye başladı. Bunun verdiği kin ve öfkeyle, yüksek bir sesle haykırdı genç köylü: "*Bilmediğimiz için söylenecek birşeyimiz yok. Ne yaparsanız yapın, zaten bundan fazlasını yapamazsınız da.*"

Yapılan operasyonlar sonuçsuz kalınca, bu sefer de kesin sonuç almak için 15 Mart'ta bir alaya yakın "özel eğitilmiş" askerlerle Omyanus, Gırê Sor, Aker, Osyan, Hoz, Kumal, Çemê Karo, Emrak Bestiko Kimyanus köylerine 23 helikopterle indirme yaparak konumlandırma yöntemini uygulamaya başladılar.

15 Mart kış operasyonları, devrimcileri aşan, tamamıyla kitleyi karşısına alan bir operasyondu. Operasyonda başvurulan yöntemler bunu açık olarak gösteriyordu.

Bu operasyonlar esnasında değil Kurtuluş Kuvvetlerine darbe vurmak, genellikle izlerine bile rastlamaları mümkün olamamıştır. Bu durum karşısında daha da acizleşen sömürgeci ordu elemanları sefilliklerini halk önünde itiraf etmekten kendilerini alamamaktadırlar. Buna canlı birçok örnekte tanık olmak mümkündür.

Bir operasyon esnasında umduğunu bulamayan faşist ordu birliği Binbaşısı Muzaffer, acizliğini şöyle dile getiriyordu: "*Hangi insana, hangi kadına, hangi adama sorsak,* **'buralarda Apocular geziyormu?'**, *sanki hepsi tek cevapta şartlanmış* **'gezmiyorlar, gelmiyorlar, onları tanımıyoruz'** *demektedirler*",

Evet, operasyonlarda umduklarını bulamayan sömürgeci ordu birlikleri tüm kin ve öfkelerini halk üzerinde vahşi uygulamalara başvurarak, sorgusuz sualsiz, hiçbir suçu olmayan sıradan her insanı tutuklamaya koyulmaktadırlar. Bu operasyon ve tutuklamalar sırasında tüm insanlık dışı vahşetlerini sergileyen sömürgeciler; halka en ağır küfürler etmekte, tehditler savurmakta, köy meydanlarında korkunç dayaklar atmaktadırlar. Köylülerin gidip erzak almaları engellenmekte, ellerinde var olan yiyecekler ise gaspedilerek açlık tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmaktadırlar.

Gerçekleştirdikleri tüm bu saldırganlıkların yanısıra tam bir bozgun yaşadıkları açıkça görülmektedir. Yöreden alınan bilgilere göre E... köyünde A.M. ve İ.N. adlı yurtseverler yüze yakın insanın önünde köy ortasında bayılıncaya kadar falaka dayağına tabi tutulmuşlardır. Yine H. ve K'de yapılan baskınlarda halka en alçakça hakaretlerde bulunmuşlardır. Bu arada F.N., M.Ş, G.M, C.M, adlı yurtseverleri tutuklamışlardır. Bu yurtseverlerden F.N. koma haline getirilinceye kadar subaylar tarafından dövülmüştür. Maryunus'ta ise köy meydanında birçok kişinin ağır şekilde dövülmesinin yanısıra 13 kişi tutuklanmıştır.

Sürdürülen bu operasyonlar esnasında halkın en çok dikkatini çeken husus sömürgeci faşist ordu birliklerindeki korku, panik ve heyecandı. Bu telaşlı anlarını her köy baskınında, devriyeye çıkışlarında ve her nöbetlerinde görmek mümkündür. Onların bu ruh hali, halk arasında fıkraların konusu olabilmektedir. Yaşanan birçok canlı gerçeği halktan dinlemek mümkündür.

Osyan karakolu tam savaş kurallarına uygun savunma sistemiyle donatıldığı halde ve 40 asker, 60 özel eğitilmiş komando bulunmasına rağmen, Kurtuluş Birliklerinin muhtemel saldırılarına karşı önlem olarak karakolda yatmaktan çekinen sömürgeci er ve subaylar, geceleri gizli bir şekilde karakolu terkederek, köydeki herhangi bir eve gidip orada yatmayı yeğlemektedirler. Karakol başçavuşu Ali Ekber köyde bulunan dört kabile reisini çağırarak, kendilerine korkaklığını şu sözlerle itiraf etmiştir: "*Eğer o acımasız, subay düşmanı Apocular, bizlere saldırırlarsa sizleri sorumlu tutarız ve tabi hesabını da sizlerden sorarız. Bunun için gidin onları görün, bize saldırmamalarını sağlayın.*"

Yine 1 üsteğmen ve 20 er'den oluşan bir birlik, Katoye Xerika dağlarının eteklerindeki kırmızı mağarayı aramak için yola çıkmışlar. Ancak daha mağaraya varmadan kayalardan düşen bir taşla üsteğmenin kolu ve kafası kırılınca birlik geri dönmüştür. Operasyon yerine ulaşmadan dönmek zorunda kalan üsteğmen ise, aldığı yaralara rağmen sevincini dile getirmekten de geri durmamış ve bu memnuniyetini şöyle ifade etmiştir. "*İyi ki mağaraya yetişmeden bu olay başıma geldi. Belki de sağlam bir vaziyette oraya varsaydık, Apocularla çatışma çıkabilirdi. O zaman da çoğumuz ölmüş olabilirdik. Bu operasyonları sağ-salim atlatırsam büyük bir mevlüt okutacağım.*"

Diğer bir olay, halk arasında şöyle anlatılıyordu: Holun arkasında Masuri Suyu deresinde bulunan bir değirmene baskın yapmak için bir askeri birlik gidiyor. Kendileri tarafından da değirmenin boş olduğu tahmin edildiği halde; Ulusal Kurtuluşçu Güçlerden duyulan korku nedeniye, çevresini kuşattıkları değirmene yanaşmaktan çekiniyorlar. Ve uzaktan üç roket attıktan sonra, içeri girip arama cesaretini dahi göstermeden geri dönüyorlar. Bu baskınla ilgili korkusunu gizleyemeyen üstteğmen, köylülerin önünde şunları söylüyordu: "*Sizin şu dağlarınız tam da Apocuların istediği gibidir. Anlaşılıyor ki Apocular boşuna bu tür yereleri seçmemişler. Bu dağlarda, bu askerlerle, Apocularla başa çıkılamaz.*"

Yine bir ihbar sonucu Gre Sorda bulunan bir barınak üç helikopterle basılıyor. Barınak tümüyle çember altına alındığı ve üç helikopterle destek verildiği halde; Ulusal Kurtuluşçu Kuvvetlerden duyulan korkudan ötürü, uzaktan iki-üç koldan roket-atarlarla ateş ederek barınağı tahrip etmelerine rağmen, cesaret edipte arama bile yapamamışlardır.

Pervari'den
Bir PKK Sempatizanı

Faşist Cunta Kuzu Postuna Giren Kurt Olmaya Çalışıyor

2/5 ocak 1985 tarihleri arasında, Hakkari'deki sömürgecilerin üst düzeydeki siyasi ve askeri yetkilileri, kalabalık bir askeri güç ve modern silahlarla, Maryunus ile çevre köylerine gelerek operasyon, baskın, konuşma, toplantı, ve çeşitli sahtekarlıklar düzenlediler. Hakkari Valisi, Tugay Komutanı, birkaç subayın ve bir doktorun içinde bulunduğu heyet gelmeden önce, 7-8 helikopter ve 500'e yakın askeri güç, Maryunus köyü, mezrası, Maryunus vadisindeki Anitos, kütlos, Hare vb. köylere sabah üstü baskın düzenledi. Bu operasyon alanda bir çok silahlı güç, mahkum ve kaçak ticaret malları bulunmasına rağmen baştan sona kadar başarısızlıkla sonuçlandı. Alanda "Apocular barındıkları" iddiasıyla birkaç masum insan yakalandıysa da, bunlarda bırakıldı. Kısacası, operasyonun ilk hedefi olan "yakalama ve öldürme" hedefi boşa çıktı.

Bu operasyonun çok ilginç yanları vardı. 15 Ağustos 1984'den, hatta 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesinden sonra yapılan baskın ve operasyonlardan ve özellikle Maryunus alanında düzenlenen baskınlardan çok ayrı özellikleri taşımaktaydı. Bu operasyonun temel amacı halkı korkutarak ve etkileyerek tarafsızlaştırmak veya Partiyle olan ilişkilerini zedelemekti.

Operasyon esnasında bir yüzbaşının yaptığı propaganda şöyleydi. "*Biz sizin devletiniziz. İslami bir devletiz. Apocular size bir devlet kuracaklarını söylüyorlar. Ama bu devlet çok uzun sürecek. Hem de kan dökülecek, birçok insan ölecek. Malınızdan yurdunuzdan olacaksınız. Bunlar rahatınızı bozacak. Onlara yemek vermeyin, barındırmayın. Biz hanginize Apocular buraya geldimi diye sorduğumuzda, Apocular nedir, insanmıdır, cinmidir, diye bizimle alay ediyorsunuz. Bu alanda birkaç köy vardır. Ve bu alanda birçok Apocunun barındığını biliyoruz. Ama siz inkar ediyorsunuz. Apocular çok gaddardır. Birisi ihbar yapınca hemen öldürüyorlar, biz onların buraya geldiğini biliyoruz. Ama sizi öldürmüyoruz*" vb.

Hakkari valisi ve diğer yetkililerin yaptıkları konuşmalar da biraz değişiklikler göstermesine rağmen yüzbaşının yaptığı propagandanın içeriğini taşımaktadır. Valinin yaptığı konuşma ise şöyleydi. "*Biliyorsunuz, Apocular ortaya çıkmış. Askerleri, polisleri ve yurttaşlarımızı öldürüyorlar. Apocular halkın huzurunu bozmaya çalışıyorlar. Devletiniz size yol yapmış, elektrik getiriyor, telefon getirmiş. Devletiniz size iyi bir yaşam kuracak. Ama siz Apoculara yardımcı olursanız bu yaşamınız yıkılacaktır. Varolan silahınızı teslim edin. Kaçakçılık yapmayın. Mahkumlara söyleyin, gelsin adalete teslim olsunlar. Bakın beraberimizde size doktor getirmişiz. Hasta olanları tedavi etsin*" vb...

Evet, sömürgecilerin şu sahtekarlıklarına dikkat ediniz; Sanki Maryunus kadınlarını, erkeklerin gözü önünde çırıl çıplak soyan, ayaklarından asan, Maryunus'a işkence eden, birçok insanını öldüren, birçoğunu da mahkum eden, dün köyü ateşe vereceklerini söyleyen, Maryunus köyüne Gavur köyü ismini takan onlar değildi.

Doğru, bugün Maryunus'a yol getirilmiş. Ama niçin? Sadece operasyon, baskınlar için. Maryunus'a telefon getirilmiş, fakat neden? Sadece ihbarı aniden almak için (Çünkü telefon, atama yoluyla tayin edilen muhtarın evindedir). Maryunus'ta bugün hidro-elektrik yapılıyor. Ama niçin? 120 hanelik köye dün değilde bugün hidro yapılıyor; çünkü bugüne kadar hep baskı, işkence, öldürme ve namusa el uzatmakla Maryunus'a geldi. Ama karşılarında Maryunus köylülerinin direnişini de gördü. Dün bu alanda PKK faaliyet yürütmüyordu. Ama bugün yürütüyor. Bundan sonra yapacakları her baskının, PKK önderliğinde bilinçli bir direnişe yol açacağını bildikleri için, kendilerini halka şirin göstermeye çalışıyorlar.

Operasyonun diğer amacına baktığımızda faşist-cuntanın uzun süreli halk savaşımıza göre kendisini örgütlemeye çalıştığını görüyoruz. 15 Ağustos 1984 eylemlerinden sonra bütün gücünü harekete geçirmesine rağmen, en ufak bir başarı elde edemedi. Halka ne kadar baskı yaptıysa devrimci mücadeleyle birleşmesini engelleyemedi. Şimdi ajanların vasıtasıyla halkın içinde asılsız ve yalan haberleri yayarak, partiyle ilişkisini zedelemeye çalışıyor. Diğer yandan muhtar, imam ve ileri gelenlerle toplantılar düzenliyor. Demogojiler yapıyor. Yani sömürgeciler mücadelemize karşı salt askeri ve kısa vadeye göre faaliyet yürütmüyor. Aynı zamanda siyasi, kültürel, propaganda, yalan, iftira vb. metodlarla da mücadelemize engel olmaya çalışıyor.

Maryunus köyü ve çevresindeki köyler Hakkari merkezine bağlı olmasına rağmen, operasyonu düzenleyenlerin Çukurca alanına üslenmiş olan komandolar olması, bize sömürgecilerin çeşitli bölgelerde saldırı üslerini kurduğunu göstermektedir. Segirka (Şenova)'da kurulan saldırı üssüne benzer bir saldırı üssü Çukurca'da kurulmuştur.

Sömürgeciler bir yandan Maryunus köyünde kendilerini şirin göstermeye çalışırken, diğer yandan da, suçsuz sebepsiz insanları kurşunluyordu, işkencede öldürüyordu. Ya da insanlarımız basit hastalıklardan ölüyorlardı.(Faraçin ve Levine alanında 6-7'si çocuk olmak üzere, son bir ayda 10'un üstünde insanımız basit hastalıklarla öldü.)

Maryunus'a düzenlenen operasyondan birkaç gün önce Maryunus'a komşu olan, Beytüşşebap'a bağlı Hemka köyünden, kendi hayvanları için dağdaki harmanından ot getirmeye giden bir masum köylü uyarılmaksızın, bir faşist subayın açtığı ateşle öldürülmüştür. Yine operasyon günlerinde Çukurca'nın Biyader köyünde, bir köylünün kafasına dipçikle vuran başka bir faşist subay bu zavallı köylüyü de katletmiştir.

Tüm bu baskı ve sahtekarlıkları yakından gören ve tanık olan devrimciler olarak yaptığımız çağrı şudur: Bütün devrimci ve yurtseverler; faaliyetlerimizde profesyonel olalım. Düşmanımız dünyadaki en sinsi oyunları olan bir düşmandır. Eğer bugün büyük meziyetleri içinde barındıran bir halkın (Kürdistan halkının) tek umudu ve önderi isek uyanık olalım. Düşmanımızın bütün düzenbazlıklarını ve barbarlıklarını usta bir şekilde boşa çıkaralım.

15.2.1985 Sabri

PARTİMİZİN DİRENİŞ HATTININ EN ÖNDE GELEN MİLİTANLARINDAN SABRİ GÖZÜBÜYÜK (HACI) YOLDAŞ VE BERABERİNDEKİ BİR GRUP YOLDAŞI DAHA YİTİRDİK

Dil, dilê bi qul û xem
pêl bi pêl agir pêgirt agir...
tebat nayê.
Dîsa bûyerek giha min
ji deşta Ruha'yê
ji çemê Ferat'ê.
Gul hejî li ber bayê
darên şîn
cdnên ciwan
xortên bedew ketine...
Tekoşerên welatê min
şervanên hêvîya min
mizgînên hatina min.
Roja reş
şevên diz
ewrên bêbext
berên şaş...
Xwe nexapîne dijmin;
çavên westa vebûne
yên raketî hişyarin
yên razayî ronîbûn.
Dijminên delalîyê
rindîyê
dixeniqin nav lehîyê
nav lehîya sor...

12 Eylül askeri faşist darbesinden bu yana, Kürdistan halkı tarihindeki en amansız baskı, sömürü, işkence ve imhayı yaşamaktadır. Halen içinde olduğumuz süreç bu yaşamdan kurtulmak için, Partimizin, halkımızı ideolojik-politik ve örgütsel bir önderliğe kavuşturmada büyük çabalar sarfettiği soylu bir direnişin de sergilendiği bir süreçtir. Aynı zamanda karşılıklı olarak yürütülen bu savaş, bugün, görülmemiş boyutlarda devam etmektedir.

Sömürgeci Türk faşizmi, çağımızdaki en tehlikeli emperyalist efendilerinden büyük destek ve yol göstericiliği alırken, halkımız, dost olması gereken güçlerin büyük bir sorumsuzluğu ve yetersizliğiyle karşı karşıyadır. Buna bir de öncüsünün genç ve tecrübesiz oluşunun yanısıra, sorumsuz, ne idüğü belirsiz, halka ve soylu değerlere bağlılık nedir bilmeyen, bunları haraç-mezat satmayı politikacılık sanan, devrimci fedakarlık ve cesaret ruhundan son derece yoksun, bundan da öte en tehlikeli işbirlikçi-ajan eğilimlerden medet umacak kadar sefilce bir karşı koyma cephesi de eklenince, muazzam bir güç dengesizliği ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen görülmedik soylu bir direnme gösterilmiş ve bu, 1985'le birlikte atılan yeni bir hamleyle daha da boyutlandırılmıştır.

Tarihimize dayatılan karanlığı yıkmak, içine girilen aydınlık yoldan geri dönülmeyeceğini dost-düşman herkese bir kez daha kanıtlamak ve kabul ettirmek için başlatılan 1985 Bahar Atılımı, ERNK'nin ilanıyla birlikte yeni bir anlam kazandı. Ülkemizi ve ulusumuzu bağımsız, toplumumuzu özgür kılmak için attığımız bu soylu adımın ve elde ettiğimiz kazanımların elbet ki bir bedeli olacaktı ve nitekim öyle de oldu.

Her tarafın karla kaplı olduğu ve hareket etme imkanının hemen hemen hiç olmadığı 1985 kışının en ağır tabiat koşullarını ve diğer kendi lehine olan tüm avantajları da kullanan düşman, Partimize ve özellikle de O'nun kadrolarına yönelerek karşı-devrimci bir hamle başlatmak istedi. Bir yandan, en ücra dağ köşelerindeki en küçük bir birimi tespit edip, operasyon ve imha seferleri düzenlemek için, özel kar birliklerini harekete geçirirken; diğer yandan da "teslim oluyorlar", dayanamıyorlar", "aç kalıyorlar", gibisinden en iğrenç psikolojik savaş yöntemlerini geliştirdi. Bunu daha da körüklemek için, teslimiyet ve ihanet yasası olan "pişmanlık yasası"nı çıkardı. Böylece, halkımız herşeyi olan direnmeden vazgeçirtilerek, bizim için gelişmelerle dolu geçecek olan 1985 yılı, tarihimizin eski karanlık sayfalarına dönüştürülmek istendi.

TC'nin sol içindeki uzantıları ise, hiç de ondan geri kalmadılar. PKK'ye, 15 Ağustos'tan sonra ikinci bir adım "attırmayacak"larını ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaklarını belirttiler. Her türlü karalama, provakasyon, teşhir ve tecrit faaliyetini, yüce sosyalizm ve yurtseverlik sıfatlarına sığınarak en utanmazcasına yaptılar. Salt bu amaçlarla bir çok toplantılar düzenlendi, 5'li, 6'lı, 11'li, ve 16'lı bildiriler çıkarıldı. Fakat buna rağmen, Partimizin değerli militanları kış mevsiminin en ağır tabiat koşullarında, düşman baskısı, kar, soğuk, açlık demeden daha 1985 yılının ilk başlarından itibaren Partimizin direniş geleneğine yaraşır bir şekilde direnişi esas aldılar. Şanlı Sason direnişi, ardından Şırnak, Karlıova-Bingöl, Midyat, Mutki-Bitlis, Siirt, Hakkari'nin bir çok yöresi ile ülkeyi boydan-boya saran irili-ufaklı bir çok direnme eylemleri, Partimizin şanlı direniş yolundan asla geri durmayacağını, direnişini daha da yaygınlaştıracağını açıkça ortaya koydu ve bunu dost-düşman herkese kabul ettirdi. Sömürgeci faşist rejimin ve tasfiyeci solun her türlü örtbas etme ve çarpıtma çabalarına karşın halkımıza ve dünya kamuoyuna bu gerçeklik yansıtıldı.

Gelişen bu eylemler karşısında "bellerini doğrultamazlar", "yeni bir atılım başlatamazlar", "teslim oluyorlar" biçiminde yaygaralarda bulunan düşman, bu kez rejimin başı faşist Evren'in ağzından *"eylemler durmayacak ve devam edecektir"* diyerek gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. Hemen akabinde İçişleri Bakanı, *"bu bir gerilla savaşıdır ve devam edecektir"* Yollu açıklamalarda bulundu. Böylece "olayların önündeyiz", "birkaç hudutluk vakıa" –ki bunu solculuk adına, ama özünde cuntanın uzantısı olan çevreler de iddia ediyordu– gibisinden eski açıklamalarını yalanlamak durumunda kaldılar.

Tüm ülkeyi kapsayan sistemli bir direniş hareketinin bu adımları, halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesi Bayrağı altında, direniş temelinde yer almasına yönelik büyük bir çağrı idi. Bu çağrıyı, Partimizin militanları en değerli yaşamlarını vererek yaptılar. Halkımız da, Partinin etrafındaki tecrit, komplo ve provakasyon faaliyetlerine rağmen, en güçlü desteğini sonuna kadar sunarak, oluk oluk akıtılan kan temelindeki bu çağrıya tereddütsüz karşılık verdi. Ve daha şimdiden, düşmanın ve sol içindeki uzantılarının her türlü engelleme çabalarına karşın, 1985 yılı atılımı başarıyla gerçekleştirildi.

1985 yılı atılımı tarihimizde, faşist sömürgeciliğin dayattığı karanlık ortamı daha da parçalayan; halkımızın durdurulamayan bir arzusu haline gelen ulusal kurtuluş yolundan alıkonulamayacağının; bir yığın iflah olmaz ve döneğin, işbirlikçi ve boyun eğmecinin yalana ve sahtekarlığa dayalı teşhir ve demogojik faaliyetlerine rağmen direnişin soylu anlamından hiçbir şeyin yitirilmediğinin kanıtlandığı ve böyle kabul edileceği bir yıl olacaktır.

İşte böylesi bir atılımın en değerli önder gruplarından birisi de, 21 Mayıs 1985'de, Urfa-Bozova sahasında, onbinlere varan düşman askerinin kuşatması altında, görülmemiş bir direniş ruhuyla, sonuna kadar savaşarak Partimizin önderlik ettiği halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük çizgisi içinde kendisini eriterek ölümsüzleşti.

Beş Partizanımızın kahramanca çarpışarak şehit düştüğü Urfa-Bozova alanı, akınlar düzenleyen Türk egemen beyleri ile halkımız arasında 900 yıldan bu yana süren çatışmalara sahne olmuştu. Bozova adı da, bir Türk akıncı beylerbeyi olan Bozan Bey'in adından gelmektedir. Urfa'nın dört bir tarafında, Hilvan, Siverek, Viranşehir, Suruç, Birecik, Halfeti ve en son halka olarak eklenen Bozova'da su gibi akıttığımız kan, o çok bitek olan, ancak beslenmediği için çatlaklaşan topraklarında özgürlük tohumlarının yeşermesini sağlayacaktır. Tüm ülke topraklarımızda olduğu gibi, Urfa yöremizde de, yılların acısına, işkencesine ve zulmüne karşı Halil ÇAVGUNLARLA başlayan ve en son olarak bu Partizan Grubumuzun direnişiyle devam eden 7 yıllık direnişimiz, bundan sonra daha da gürleşerek sürekli hale gelecektir.

Kuşkusuz, her direniş militanımızın bitmek-tükenmek bilmeyen cesareti, yiğitliği, halka ve partiye olan bağlılık değerini vurgulamak, açıklamak büyük bir öneme sahiptir. Ve tüm bilincimizi zorlayarak, bilgilerimizi yoklayarak bu görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Bağlı kalınması gereken en yüce değerlerimiz olarak şehitlerimizin yaşamını, halkımızın öz yaşamı haline getirmek için ne lazımsa o yapılmalıdır. Bu açıdan, bu atılımlarda şehit düşen, yakınen tanımadığımız, ancak birçoklarımızca tanınan her değerli yoldaşımızın tüm özelliklerini –ki bu özellikler, halkımızın direniş geleneğinin en seçkin özellikleridir– Partimizin düşüncesi ışığında yorumlamak, olumlu yanlarını alabildiğine yüceltip, yoğunlaştırırken, aynı zamanda eksik yanlarını da ortaya çıkarıp, nasıl daha gelişmiş bir militan üretilebileceğini belirlemek, anılarına layık olmanın vazgeçilmez bir gereği olduğu kadar, başarılı olmanın da zorunlu bir koşuludur.

Biraz yakınen tanıyabildiğimiz 21 Mayıs direniş ve saldırı şehitlerinin önderi Sabri GÖZÜBÜYÜK (Hacı) yoldaşın, büyük ve değerli özelliklerini biraz açmak gerekir. Hacı yoldaş, Kürdistan halkının yüzyıllardan beri dinmeyen ve sindirilemeyen soylu isyan geleneğinin, doğru bir ideolojik-politik hat altında aydınlatılıp örgütlendirildiğinde, nasıl kahramanlaşılacağının, yere-göğe sığmaz bir kapasiteye ulaşılacağının en seçkin bir örneğidir. Hacı yoldaşı öyle sıradan bir değerlendirmeye tabi tutmamak gerekir. Ve O'nun özelliklerini salt kişisel özellikler olarak da ele almamak gerekir. O, büyük bir direniş hamlesiydi. Halkımızın el değmeyen, susturulamayan ve haksızlığa boyun eğmeyen özelliği bilinçlendirilip yol gösterildiğinde, hiçbir engel tanımadan ve hiçbir ikircikliğe düşmeden nasıl büyük bir Parti değeri olunabileceğini, muazzam güç dengesizliğine rağmen yine nasıl sonuna kadar direnilebileceğini, halkımızın bu yanının mutlaka görülerek Partimize ve mücadelemize egemen kılınması gerektiğini şahsında ispatlayan en belli-başlı bir değerimizdir.

Denilebilir ki, daha ilk adımdan itibaren büyük bir susamışlık, kin, öfke ve isyanla mücadele saflarına katılmıştı. Partimizin benzer bir çok değeri var. Bir çok direniş eğilimi gördük. Ve halen direnen birçok değerimizin olduğunu biliyoruz. Fakat Hacı yoldaş, daha farklı özellikler taşıyordu. Gerek İsrail siyonizminin elinde tutsak iken, gerek esaretten kurtuluştan sonra Filistin sağının, Arafatçılığın elinde adeta ikinci bir esaret durumu yaşatılarak ülke ülke dolaştırıldığı dönemde ve gerekse de, ülkeye döndüğü aşamada olsun, gece-gündüz direnişe ve Partiye değer katmaktan başka hiçbir şeyi ne yüreğinde ne de, kafasında kabul etmeyen bir yaradılışın abidesi ve saygı duyulması gereken en yüce bir değeriydi. Şehitlerin anısına bağlılığın, Partiye birkaç kuruş para, bir-iki mermi yetiştirmek ve bir-iki dost kazandırmanın yaman bir savaşçısıydı.

Dış bir ülkede kalmasına rağmen, yılları bulan çalışmalar yapıldığı halde oldukça sınırlı bir sempatizan topluluğunu aşmayan çevreyi bir-kaç haftalık bir süre içinde binleri bulan bir sayıya çıkardı. O, nerede bir insanımız varsa orada olan, onları Parti taraftarı haline getirmek için gece-gündüz demeden uğraşan, bu nedenle de haklı olarak Partimizin ruhunu ve özünü temsil eden abidesel bir değer olarak adlandırılmaya layıktır. O'na ve önderlik ettiği gruba öldüler diyemeyiz. Onlar, halkımızın ve Partimizin soylu birer değeri olarak yaşıyorlar. Onlar, halkın ve Partinin dışında başka bir ölümü anlamsız buldular ve bunu en yetkin, görkemli direnişleriyle ölümsüzleşerek kanıtladılar. Onlara öldü denilemez! Onlar, aradaki mesafeleri de ortadan kaldırarak, adeta zamanı da hiçe sayarak, her zamankinden daha fazla kendilerini bize katarak Partinin ve halkın direniş ruhu haline geldiler ve yaşamı kollektifleştirerek bizlerde genelleştiler. Ve anılarıyla, bizim de kendileri gibi olmamızı emrettiler. Böyle olacağız ve bundan başka çaremizin olmadığına her zamankinden daha fazla inanıyoruz.

Hacı yoldaş başta olmak üzere, Hıdır, Bawer, Mehmet ve Faik yoldaşların anılarından çıkartılması gereken biricik öz budur.

Kuşkusuz Hacı yoldaş ve önderlik ettiği grubun birçok örgütsel ve eylemsel görevi vardı. Yer ve zaman koşullarını dikkate almadan, sürekli bir saldırı ve fethetme ruhuyla bu görevlerini yerine getirmek için korkunç bir hızla çalışma gereğine inanıyorlardı. Ve bu, neredeyse düşmanı ve kuracağı muhtemel tuzakları ciddiye almama noktasına kadar götürebiliyordu. Fakat, mücadelenin devam ettiricisi olan yoldaşlar, görevi başarmak için en tehlikeli noktalara bile gözünü kırpmadan yüksek bir saldırı ruhuyla girmenin nasıl büyük bir anlam taşıdığını düşünerek, fiziki anlamdaki kayıpların bile, fiziki yaşamlarında muazzam değerlerin üretilebileceği sonucunu çıkarmalıdırlar. Onlar, bu anlamda başarmak istedikleri görevlerin, kesin başarısı için yola çıktıklarını ve bunun için de son nefeslerine kadar çarpışmak gerektiğini biliyorlardı. Eğer yoldaşlık bağı, görevlerin birbirine zincirleme devredilmesi şeklinde sürekli bir olay olarak kavranıyorsa, onların en son olarak soludukları nefesi kendi nefesimize dönüştürüp soluyarak, bükülmeyen güçlü iradelerini irademize katıp devam ettirerek vefa borcumuzu yerine getirmek zorundayız.

Partimizin bir çok militanının yakından tanıdığı yoksul köylü kökenli Hıdır yoldaş, ağır bir hastalığa yakalanmış olmasına ve yürümenin bile çok sakıncalı olduğunu bilmesine rağmen, dondurucu soğuklarda, sahip olduğu müthiş irade gücüyle dağ-ova, kar-kış demeden faaliyet yürüttüğü birkaç bölgeyi boydan boya dolaşarak nasıl bir direnişin sergilenmesi gerektiğini, bize yaşamıyla kanıtladı. Mehmet YEŞİLLER (Hıdır) yoldaş, 900 yıldır Türk egemen beylerine karşı savaşarak yiğitçe direnişlerin sergilendiği ve bu nedenle de halkımızın, çatışmadan kendi eceliyle ölüm olayını murdarlık (haram) olarak değerlendirdiği, doğal ölüm olayını adeta küçümsediği yörenin bir evladı olarak, tarihin bu alandaki tüm direnişçiliğini şahsında somutlaştırarak, kahramanlık pâyesine ulaştı. O, murdar ölmeyi lanetleyerek, ne kadar zayıf, güçsüz ve bilinçsiz olunursa olunsun, halkımızın her ferdinin kahramanlık destanları yaratabileceğinin bir abidesi ve aynı zamanda tüm bir halk olarak bizi bu yola davet eden, emir veren manevi bir komutanımızdır.

İ. Hüseyin (Mehmet) yoldaş, genç yaşına rağmen Adıyaman bölgesinde yıllarca dağlarda kalarak, 12 Eylül faşizmine karşı direniş ruhunu yaşattı. Direniş bayrağını en yükseklerde dalgalandırdı. O, oldukça genç bir militan olmasına rağmen, halkımızın sorunlarına ve bağımsızlık çizgisinin geliştirilmesine derinliğine bakan ve gelişmeye açık olan bir özelliği taşıyordu. 12 Eylül faşizmine karşı en ufak bir teslimiyet eğilimi göstermeden sonuna kadar direndi.

Faik yoldaş da, iki yıl kadar zindanlarda yatmasına rağmen, Partiyle ilişki kurma olanağı doğduğu anda hiç tereddüt etmeden yeniden direniş saflarına katıldı. Son nefesine kadar direnişe ne kadar bağlı olduğunu kahramanlık destanları yaratan eylemiyle kanıtladı.

Bawer yoldaş, Kürdistan'ın çok farklı milliyet ve mezhep yapısı ve kan davalarıyla yüklü bir bölgemizin içinden gelmesine ve Türk milliyetine mensup olmasına rağmen, proletaryanın enternasyonalist devrimciliğinin ruhuyla, ailesinin tanıdığı bir yığın rahat yaşam olanağını reddedip, bu tür ailecilik değerlerine prim vermeyerek içiçe yaşadığı Kürdistan halkının sorunlarının çözümlenmesi gereğinin derin bilinciyle, gözünü kırpmadan halkımız uğruna yaşamını feda eden büyük bir insanlık değeridir.

Partimizin direniş tarihinde Bawer yoldaş gibi büyük direniş şehitleri var. Fakat O'nun gibi bir değere kavuşmakla halklarımız, milliyet, mezhep gibi farklılıkları ve hiç bir gerici engeli tanımaksızın birlikte savaşımın militanca birliğinin en yüce bir örneğini yaşadı. Partimiz, O'nun bu özelliğini daha da geliştirip genelleştirecek ve bunda zaferi yaratacaktır. O, kısacık mücadele yaşamına rağmen, bundan sonraki geliştireceğimiz mücadelemize bu özellikleriyle paha biçilmez değerler katarak din, milliyet, mezhep, bölge farklılıklarını hiçbir biçimde engel görmeden halklarımızın mücadeledeki militanca birliğinin sağlanmasını emreden yüce manevi komutanımız olarak mücadele-

mizde yaşayacaktır.

Benzer bir direniş de daha önceleri Siirt-Şırnak alanında sergilendi. Hasan ve Yaser yoldaşlar başta olmak üzere, dört yoldaşımız, faşist Türk ordu sürüsünün helikopterli bir kuşatmasına karşı giriştikleri çatışmada kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştüler.

Hasan yoldaş, yoksul köylü kökenli, Türk sömürgeciliğine hiçbir zaman boyun eğmeyen, girdiği sayısız çatışmalarda başarı kazanan, Partimizin uzun bir süredir bölgedeki bağlantılarının sağlanmasında, muazzam bir direniş gücünün gösterilmesinde ve Partimize yeni yeni değerlerin kazanılmasında önemli bir rolü olan köyden yetişme büyük bir kahramandı. Partimizin bir çok militanının tanıdığı bu halk kahramanı, fiziki olarak aramızdan ayrıldı. Fakat halka ve Partiye, hiçbir karşılık beklemeden ve hiç bir şeyle kıyaslanamayacak yararlar gösteren bu büyük soylu insanlık değeri, gerçek yaşamın nerede ve nasıl elde edileceğinin güçlü bir örneği oldu.

Hasan ve Yaser yoldaşlar, anılarıyla tüm ulusal ve yöresel çapta direniş kıvılcımlarının daha da saçılmasını ve derinleşmesini sağlayacaklardır. Onların şahsında, halkımıza sıradan bir destek verildiğinde ve yol gösterildiğinde, bağrında ne yaman kahraman evlatlar çıkacağı bir kez daha kanıtlandı.

1985 Direniş şehitlerimizin, her birisinin iyi bilemediğimiz, ama son derece güçlü bir nitelik taşıyan özellikleri önünde tüm halkımızı ve Parti Miltanlarını saygılı olmaya davet ediyoruz. Ve Onların tüm yönleriyle kavranıp özümsenmesini istiyoruz. Onlar, tarihimizin bu evresini, büyük bir cesaret ve fedekarlıkla, en çok verim sunacakları gencecik yaşlarında akıttıkları kanlarıyla direniş tarihimize ve beyinlerimize nakşettiler. Onların yoldaşlarına, mücadelelerinin sürdürücüsü olarak emaneti devralanlara düşen görev ve sorumluluk, anılarını çiğnetmemek, Onları gözbebeğimiz gibi koruyarak bize devrettikleri direniş bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmak, daha gelişkin bir örgütlenmeye dönüştürmek, içte ve dışta her türlü olumsuzluğa rağmen, Partimizin gelişimini sürekli kılmak, dayatılan yıkıcılığı bozguncuğu bir daha dirilmemecesine söküp atmak, girilen doğrultuyu daha da pekiştirip güvenilir adımlarla yürümek ve bunu sadece sözde değil, başarılı adımlarla bir gerçekliğe dönüştürmek gerekir.

Direniş sehitlerimizin anılarının başka türlü değerlendirilmesine ve örtbas edilmesine asla izin vermemeliyiz. Düşman kamp bile, hergün "bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduğunu", bölücülüğün bitmeyip devam edeceğini" belirtirken, yine tüm dünya, halkımızın yiğit direnişini artan bir ilgiyle izleyip değerlendirirken, "sol"culuk, "yurtseverlik" adına yola çıktığını iddia eden ucubeler ise, tüm bu gelişmeleri görmemezlikten gelmekte, bundan da öte "provakasyondur", "maceradır" diyerek en alçakça saldırılarda bulunmakta ve mücadelemizin gerçek özünü saptırıp değerden düşürmeye, yol açtığı gelişmelerin üstünü ört-bas etmeye çalışmakdırlar. Bu nedenle bunlara, düşmanın yurtsever saflardaki uzantılarıdır, demekle yanlışlık yaptığımızı sanmıyoruz. Bir daha hatırlatıyoruz ki; bu yüce değerlere kara çalmaya kalkışmayınız. Buna gücünüz yetmediği gibi, daha fazla teşhir ve tecrit olmaktan öteye geçemezsiniz.

Bugün, tam da 1985 Atılımımızın gelişme kaydettiği bu aşamada, yine teşhir ve tecrit kampanyalarına hız verildiğini görüyoruz. Güya bununla PKK'yi dize getirecekler, bu olmazsa bir kenarından tutup direnişe ortak olmaya çalışacaklar. Boşuna bir çaba. Bir şairin de dediği gibi, "Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır". Evet! Biz de Kürdistan'ı içinde özgürce yaşanılabilecek bir vatan haline getirmek için en değerli varlıklarımızı toprağa düşürüyor ve adeta her karış toprağımızı halkımızın ve Partimizin en sadık evlatlarının kanıyla suluyoruz. Biz, bu soysuzların yaptığı gibi vatan değerlerinin haraç-mezat pazarlanarak değil, ancak bu temelde korunarak kurtuluşa götürülebileceğine inanıyoruz.

Bu baylara soruyoruz: Bu ülkenin bir başka biçimde kurtarılması mümkün müdür? O utanılası yaşamınızla, sömürgeci emperyalist metropollerdeki kirli ilişkiler geliştirerek sürdürdüğünüz faaliyetlerle bu vatan kurtarılabilir mi? Hele bu vatan uğruna kar-kış, soğuk-sıcak demeden tabiatın en ağır koşullarında, ülkemizin muazzam örgütsüzlük ortamında büyük fedekarlıklar gösteren, en değerli militanlarını şehit vererek oluk oluk kan akıtan PKK'ye karşı savaşarak, O'na karşı teşhir ve tecrit kampanyası geliştirerek yurtseverlik görevleri yerine getirilebilir mi, yada böyle yurtsever olunur mu? Bir yandan sizlerin vatanı haraç-mezat pazarlayan soysuz yaşamı, diğer yandan direniş şehitlerinin anısı. Karşılaştıralım. Kararı bizler değil, halkımız, ilerici insanlık ve kamuoyu, ideolojik-politik hatlarımızı da, mücadelelerimizi de inceleyerek versin. En gerçekçi ölçünün bu olduğunu ve bu yöntemle değerlendirilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Beyazı siyah göstermeye daha ne kadar devam edeceksiniz? Yüce gerçekleri hala nasıl karartacaksınız? Bir ülkeyi bağımsız, halkı özgür kılmak için bundan daha büyük fedakarlık ve cesaret gösterilebilir mi? Buna yol gösteren PKK kadar daha değerli örgütlenme tanımlanabilir mi? O her türlü demogojik yöntemlerinizi bırakarak biraz insafa gelin. Sizin de, ülkemizdir, halkımızdır diye uğrunda mücadele ettiğinizi iddia ettiğiniz bir ülke ve halk adına tüm bu fedakarlıklar yapılıyor. Belki bizler, yüce şehitlik mertebesine ulaşarak ayrılacağız, ama sizler, sizler olmasanız bile çocuklarınız, biraz daha Bağımsızlığa ve Özgürlüğe yaklaşan bir ülkenin adıyla yaşayabilecekler, dolaşabileceklerdir. İşte hiç olmazsa bu noktaya saygı duyun, direniş şehitlerini doğru anlayıp yorumlayamıyorsanız, sahiplik edemiyorsanız en azından saygı duyun.

Gözü kara bir biçimde sürdürdüğünüz saldırıları hala devam ettirmekten kaçınmıyorsunuz. KOMKAR adındaki derginizde PKK merkezini "bir cinayet şebekesi" olarak nitelendirmelerde bulunarak alçaklıklarınıza yeni alçaklıklar katmakta ısrarlı davranmak istediğiniz belli oluyor. Biz, vatan için ve halkımıza bağlılığın bir gereği olarak gözümüzü kırpmadan canımızı feda ediyoruz. TC faşizmine karşı 1985 Atılımından bu yana en değerli militanlarımızdan 30'a yakınını şehit verdik. Bu, bizim vatanın Bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için her şeyi göze aldığımızı kanıtlamıyor mu? Pekala sizler, cezaevinde ve yurtdışında PKK aleyhtarı her türlü provakasyon ve tasfiyeci faaliyetlerden başka ne yaptınız? Bu vatan uğruna bir damla kan akıttınız mı? Herhangi bir fedakarlıkta bulundunuz mu? Tüm yayınlarınızdaki yalan ve demogojilere, parti aleyhtarı faaliyetlerle kendi eylem çizginizi gizlemeye çalışmanıza rağmen bu konuda en ufak bir örnek dahi gösteremezsiniz. Ama utanmadan, en alçakçasına, kurduğunuz tasfiyeci "sol birlik"lerle, faşist Türk sömürgeciliğine karşı en kahramanca direnişleri yönetip örgütleyen Partimizi bir "cinayet şebekesi" olarak nitelendirebilme cüretini kendinizde bulabiliyorsunuz. Peki, sizin o çokça övündüğünüz parti merkezleriniz vatan ve özgürlük için, halka bağlılığını kanıtlamak için, hangi fedakarlıklarda bulundu, hangi fedakarlıkları yaptırabildi?

Gerçekler çok inatçıdır ve her zaman hesap sorucudur. Çokça ağzınıza alıp kirlettiğiniz o yüce kavramlar olan Bağımsızlık ve Özgürlük değerleri uğruna kan akıtanlar, sizden daima hesap soracaklardır. Bu hesabı sizlere ödettirinceye ve yüce değerlerimizle oynanamayacağını öğretinceye kadar ellerini yakalarınızdan çekmeyeceklerdir.

Zamanı gelince, ilerde bizde canımızı feda ederiz diyemezsiniz. Hayır, zaman çoktan gelip geçmiştir. Çok karşı olduğunuzu iddia ettiğiniz faşist rejim 5. yılını da geride bırakıyor. PKK'yi yıkmak için yürüttüğünüz çabanın hiç olmazsa 1/4 ünü faşist rejime karşı yürütmüş olsaydınız yine de elle tutulur bir yanınız olacaktı. Bir-iki provakatöre yönelindi diye, en biraraya gelmesi mümkün olmayan örgütlerle biraraya gelerek toplantılar yaptınız, bildiriler çıkardınız, koalisyonlar oluşturdunuz. Ama, faşist rejime karşı kahramanlık destanları yaratan PKK'nin yüce direniş şehitlerinin bir tekinin bile adını ve direnişini ağzınıza almadınız, haber niteliğinde de olsa tek satır yazı yazmadınız. Bu büyük bir utanmazlık, yüzkızartıcı bir suç değil midir? Bu durumunuzu nasıl izah edeceksiniz? Halen sağ olan bir-iki provakatörün yaşamını garanti altına almak için her türlü destek ve yardımı sunarken, halkımız için gencecik yaşlarında en şereflice yaşam olan şehitlik mertebesine kavuşan yiğit direnişçilerinden neden en ufak bir yardım ve desteği esirgiyorsunuz? Neden bunları katleden faşist rejime karşı en ufak bir protesto bulunmuyorsunuz? Yoksa siz de mi Kenan Evren gibi bunların "PKK terörünün" (Bay Burkay'ın kitabı) kurbanı olduğunu iddia ediyorsunuz? Faşist cuntanın, "terörün kurbanı oldular" yollu hergün yaptığı açıklamalarla neden bu kadar bütünleşiyorsunuz?

Tüm devrimci, demokrat kamuoyuna ve bu utanmazlara bir kez daha sesleniyoruz: Partimizin yükselttiği direniş mücadelesini ve bu mücadelenin şehitlerinin anısını doğru tanımalarını, doğrular etrafında saf tutmalarını, bunun karşısında yer alan, yalan ve demogojilerle iki yüzlülüklerini gizlemeye çalışan tasfiyeci sahtekar unsurlardan kendilerini arındırmalarını, onları teşhir ve tecrit etmelerini istiyoruz. Bunu, yalnızca devrimci dürüstlüğün bir gereği olarak değil, aynı zamanda dürüst bir insan olmanın da ölçütleri bunlar olduğu için belirtme ihtiyacını hissediyoruz. Halka bağlılığı, yazılı düşünceleriyle ve ortaya koyduğu eylemleriyle ve bu uğurda verdiği yüzlerce şehidiyle defalarca kanıtlanan Parti ve Ulusal Kurtuluş Cephesi gerçekliğimizi iyi tanınmalı ve ona göre tartışılarak tavır alınmalıdır.

Biz, halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük savaşını, sıradan bir burjuva demokratlığı ölçüsü taşıyanlara bile kabul ettirirken, o hergün yalvarıp yakardığınız Avrupa Parlamentolarında karar haline getirtip mücadelemizi kendi öz gücümüzle onaylatırken, sizler hala bu inkarcı tutumlarınızdan vazgeçmeyecek misiniz? Bu düşkünlüğünüzü ısrarla sürdürecek misiniz? Halkımız, büyük bir vefakarlıkla direniş şehitlerine ve onların Partisine kutsallık derecesinde saygı duyup desteğini sunarken, dünya kamuoyu da her zamankinden daha fazla özgürlüğü için savaşan bir halk olarak değerlendirmelerde bulunurken, tarihimiz açısından büyük bir olay demek olan bu gerçeklik karşısında, en dürüst ve namuslu tutum bunun böyle olduğunu kabul etmek değil midir?

İdeolojiniz nereye götürdü sizleri? Durmadan direnişe kara çalmakla, kötülemekle nerelere vardınız? Kürdistan'ın soylu değerleri olan direniş şehitleri karşısında bir nefis muhasebesi yapın, kireçleşmiş beyinlerinizi biraz işletin ve kararmış yüreklerinizi biraz aydınlatın. PKK'nin teşhir ve tecriti yerine biraz yüce değerlere doğru açılım yapın. Yine PKK'ye karşı uğursuz faaliyetlerinizi sürdürün, ama hiç olmazsa bu yüce değerlerimize karşı biraz saygılı olun.

Sizlere, PKK'yi dağıtıp bitirme gibi boş bir faaliyete itibar etmemeniz için halisâne bir temennide bulunuyoruz. Bunun sonu yok. PKK'nin yarattığı değerlere ortak olmak istiyorsanız, çeşitli güçleri devreye sokmaktan ve provakasyon yöntemlerinden vazgeçin. Bunun yolu, direnişimize, toprağımızı bağımsızlaştırmak için katık edilen kanımıza saygılı olmaktan geçer. Eğer birlik kurulmak isteniyorsa, onun da yolu buradan geçer. PKK demek bu değerlere bağlılık demektir. Hiç bir eksikliğimiz ve hatamız, bizi bu yüce değerlere bağlılıktan alıkoyamaz ve binbir bahaneyle bu gerçekliğin üstü örtbas edilemez. Sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halkının ve devrimcilerinin de onurunu kurtaran şehitlerimizin, her türlü boyun eğmeciliğe, teslimiyet ve ihanete karşı yüksek bir saldırı ruhuyla elde ettiği değerlere saygılı olunduğunda, işte o zaman sizlerle yurtseverlik, demokratlık ve birlik sıfatları üzerine tartışma imkanı doğar.

PKK nerede ve nasıl olursa olsun, sayısının azlığına ve çokluğuna bakmadan gösterdiği direnişiyle, düşmanın dayattığı tüm ihanet yollarının önünü tıkamıştır. Evren-Özal faşistlerinin "örgütünüzü dağıtın, silahlarınızı terkedin, sizi affederiz" diyerek dayattıkları "pişmanlık yasası", 1985 Atılımımızı engellemek için alelacele çıkarılmasına karşın, direnişimiz bu ihanet yasasını yırttı. Kurtarılıp güvence altına alınan salt halkımızın özgürlüğü, direniş hattımız ve soylu değerlerimiz değildir, aynı zamanda Şeyh Bedrettinlerden, Baba İshaklara, yirmi yılını zindanlarda geçiren Dr.Hikmet KIVILCIMLAR-DAN Mahir ÇAYANLARA; Deniz GEZMİŞLERE ve İbrahim KAYPAK-KAYALARA kadar devam edegelen Türkiye halkının soylu direnişleri ve bunun önderlerinin direniş ruhu da kurtarıldı.

PKK'ye tüm iç ve dış gericiliği yedeğine alarak halklarımıza kapkara koyu bir faşizmi dayatan 12 Eylül rejiminin, demokratik ve sosyalist hareketi ezerek esamesinin bile okunmamasına çalıştığı ve bunda da önemli oranda başarıya ve istikrara kavuştuğuna inandığı bir aşamada, suratına bir tokat gibi patlayan direniş eylemlerine, tüm eksiklik ve hatalarına rağmen ancak saygı duyulabilir. Bu anlamda, yerli-yersiz dayatılan her türlü tahrik ve provakasyon da boşa çıkartılmış oldu.

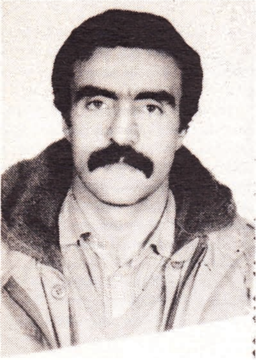
Partimiz, kendi önderliğinde sergilemiş olduğu direniş eylemleriyle kardeş Türkiye halkına ve O'nun devrimci öncülerine hangi değerlerle bağlı olunması gerektiğinin en yüce örneğini, enternasyonalist görevini yerine getirerek göstermiştir. Söyleyip yazdığıyla yetinmemiş, dostluğunu pratikte de kanıtlamıştır. Devrimciliğin bitirilemediğini TC'ye dahi itiraf ettirmiştir. Türkiye'nin tüm tutarlı, namuslu demokrat ve sosyalist güçleri Partimizin bu gerçekliğini yeniden gözden geçirmelidirler. Bu konuda kendilerine hakim olan yanlışlıklardan ne pahasına olursa olsun arınmalı, faşizme karşı Türkiye halkının da onurunun temsil edildiği gerçekliğiyle hareket ederek Partimiz ve onun direniş değerleriyle sağlıklı bir diyaloğa yönelip, dayanışma içine girmelidirler. Aynı zamanda Türkiye halkının direniş şehitlerinin de son halkası olan direniş şehitlerimize saygılı olma ve sahip çıkma göreviyle karşı karşıya olunduğu bilinmelidir. Bugün ülkemizin değişik parçalarında, çeşitli güçlerin içinde bulunduğu olumsuzluklar, her türlü yetmezlikler, ilkel ve küçük-burjuva reformist milliyetçiliği ve ondan kaynaklanan sorunlar, özellikle de egemen ulus sol güçlerinin tüm bunları daha da ağırlaştıran konumları aşılarak, ulusal kurtuluş gerçekliğimize doğru temellerde yaklaşımlar geliştirilmelidir.

Kürdistan, bugün tarihin en kritik aşamalarından birisini yaşamaktadır. Ve Partimizin, ağır sorumlulukları olan bu süreci başarıyla atlatmak için yoğun bir çaba içinde olduğu biliniyor. Tüm yurtseverlere düşen görev ve sorumlulukların neler olduğu belirtmeye gerek duyulmayacak kadar açıktır. İlan edilen, ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) şehitlerimizin kanıyla toprağa kazınmış ve yine ERNK'nin yükseltilen bayrağı artık akıtılan kanla kızıllaştırılmıştır. Dönüşü ve geri adım atılması mümkün olmayan saygın ve soylu bir aşamanın içine girilmiştir. Kanlarıyla bunun harcını döşeyen direniş şehitleri, bu adımı daha da ilerletmenizi emretmektedirler.

Halkımızın, özellikle de Partimizin tarihinde Mayıs ayı şehitlerinin büyük bir yeri vardır. Birçok değerli önderimiz, militanımız ilk büyük direniş önderimiz Haki KARER'den başlayıp Mehmet KARASUNGUR-LARLA devam eden ve en son olarak da Hacı yoldaş ve önderlik ettiği grupla noktalanan direniş halkalarımız hep bu ayda doruğa kavuştu.

Tüm direniş şehitlerimizin anılarında olduğu gibi, Sabri, Ali Kamber, İ.Hüseyin, Mehmet ve Ahmet yoldaşların anılarından çıkarabileceğimiz en önemli sonuç, bu saldırı ve direniş ruhunu asla elden bırakmadan, fakat salt bununla da yetinmeyip bilinçli ve örgütlü bir devrimciliğe dönüştürmektir. Bunu ise, somut koşulları yetkin bir biçimde dikkate alarak planlı ve tedbirli ve günlük taktik çalışmayla hayata geçirmektir. PKK çizgisini taktik uygulamada yetkinleştirip tamamlamak, anın devrimci görevlerinde başarı için vazgeçilmez, ama şimdiye kadar en önemli eksiğimiz olan bu yönümüzü de aşıp yaratıcı ve başarılı uygulayıcılığı gerçekleştirmek gerekmektedir.

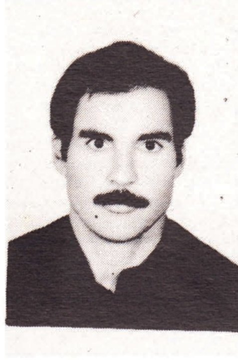
***Direniş Şehitlerimizin Anısının Gereklerini Mutlaka Yerine Getireceğiz!**
***Hiç Bir Faşist İmha Seferi Devrimci Atılımımızın Gelişimini Durduramayacaktır!**

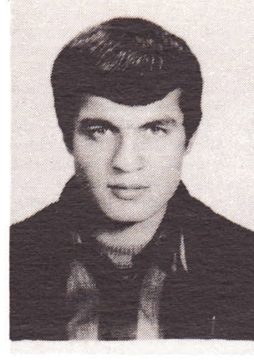
Adı ve Soyadı: *Sabri GÖZÜBÜYÜK*
Kod Adı: *Hacı*
Doğum yeri ve yılı: *Ahmet Hacı Köyü Adıyaman, 1956*

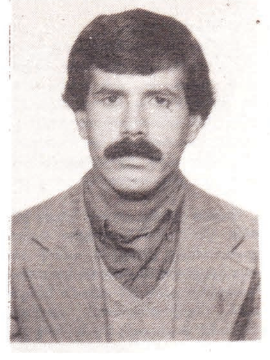
Adı ve Soyadı: *Ali Kamber DEMİR*
Kod Adı: *Bawer*
Doğum yeri yılı: *Milelis Köyü-Yavuzeli-Antep, 1963*

Adı ve Soyadı: *Mehmet YEŞİLLER*
Kod Adı: *Hıdır*
Doğum yeri ve yılı: *Çoğan Köyü-Birecik, 1948*

Adı ve Soyadı: *İmam Hüseyin COŞKUN*
Kod Adı: *Mehmet*
Doğum yeri ve yılı: *Kayaönü Köyü (Kazni Mezrası) Adıyaman, 1964*

Adı ve Soyadı: *Hacı Ahmet YAPICI*
Kod Adı: *Faik*
Doğum yeri ve yılı: *Kahta-Adıyaman, 1960*

Bozova'da Çıkan Çatışmada Kahramanca Bir Direniş Sergilendi

Baştarafı Syf: 1'de

bulan kolluk kuvvetleri, düzlük alanda panzerlerle açtıkları ateşle birlikte devrimcilere "teslim ol" çağrısında bulunmuşlardır. Bu çağrıya silahlarıyla cevap veren Partizanlar iz takip eden ajanı ve komiseri tek kurşunla öldürmüş ve çok sayıda askeri de yaralamışlar, ancak coğrafik alanın elverişsizliği yüzünden tank ve uçaksavarların açtığı ateşe hedef olmaktan kurtulamamışlardır. Açılan bu ateşle Ali Kamber DEMİR, Mehmet YEŞİLLER, İmam Hüseyin COŞKUN ve H. Ahmet YAPICI adlı PKK Partizanları şehit düşmüştür. Sağ kalan grup sorumlusu yiğit devrimci Sabri GÖZÜBÜYÜK ise sömürgeci faşist yüzbaşının yaptığı çağrılara karşı elindeki el bombasının pimini çekerek hazır vaziyette beklemiş ve taktiksel olarak teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak sömürgecilerin yaklaşmasını beklemiştir. Ancak dürbünle bakıp elindeki bombayı gören yüzbaşının "elindekini at ve öyle gel" demesi üzerine başka kurtuluşun olmadığını anlamış ve düşmana teslim olmama soylu düşüncesiyle bombayı elinde patlatarak şehit düşmüştür.

Devrimcilerin sergiledikleri bu kahramanca direniş yöre halkında büyük bir etki bırakmış, devrimcilere olan güvenleri ve sempatileri bir kat daha artarken, sömürgecilere olan kin ve nefretleri ile ajanmuhbirlere olan öfkeleri ise daha da çoğalmıştır.

* * *

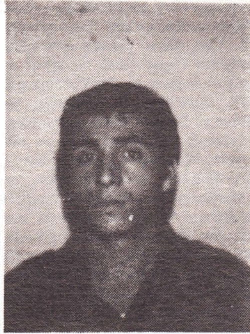
Şirvan'da Sömürgeciler Hüsrana Uğratıldı

Baştarafı Syf: 1'de

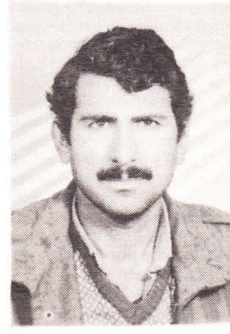
rek istediği takviye güçle (yaklaşık 400 kişi) mağarayı kuşatarak devrimcilere "teslim ol" çağrısında bulunmuş, ancak devrimcilerin açtığı ateşle karşılaşmıştır. Mağaraya bir türlü yaklaşamadıklarından köy bekçisini göndermiş ve devrimcilerin yerini tespit etmek istemişler ancak, devrimciler köy bekçisini ağır şekilde yaralayarak etkisizleştirince tam bir panik içerisine düşmüşlerdir. Bu panikten yararlanan savaşçılar, mağaradan çıkarak kayalık alana girmiş ve düzenli geri çekilme taktiğiyle düşman çemberini aşmayı başarmışlardır. Bu geri çekilme esnasında yaralanan Seyitxan adlı Partizan, daha sonra şehit düşmüş, diğer iki Partizan ise kurtulmuştur.

Yüzlerce kişilik güçlerine ve ağır silahlarına rağmen üç kişilik bir Partizan birliğiyle başa çıkamayan sömürgecilerden ise, bir asker ölmüş ve çok sayıda asker de yaralı olarak hastahaneye kaldırılmıştır.

Şırnak'ta Meydana Gelen İki Ayrı Çatışmada Yiğit Devrimci Ali KAYA ve Büyük Yurtsever Savaşçı Hasan CABADEK Şehit Düştüler

Adı ve Soyadı: *Ali KAYA*
Kod Adı: *Yaser*
Doğum yeri ve yılı: *Karsenk Köyü-Midyat, 1962*

Adı ve Soyadı: *Hasan CABADEK*
Doğum yeri ve yılı: *Sulak Köyü-İdil-Mardin, 1955*

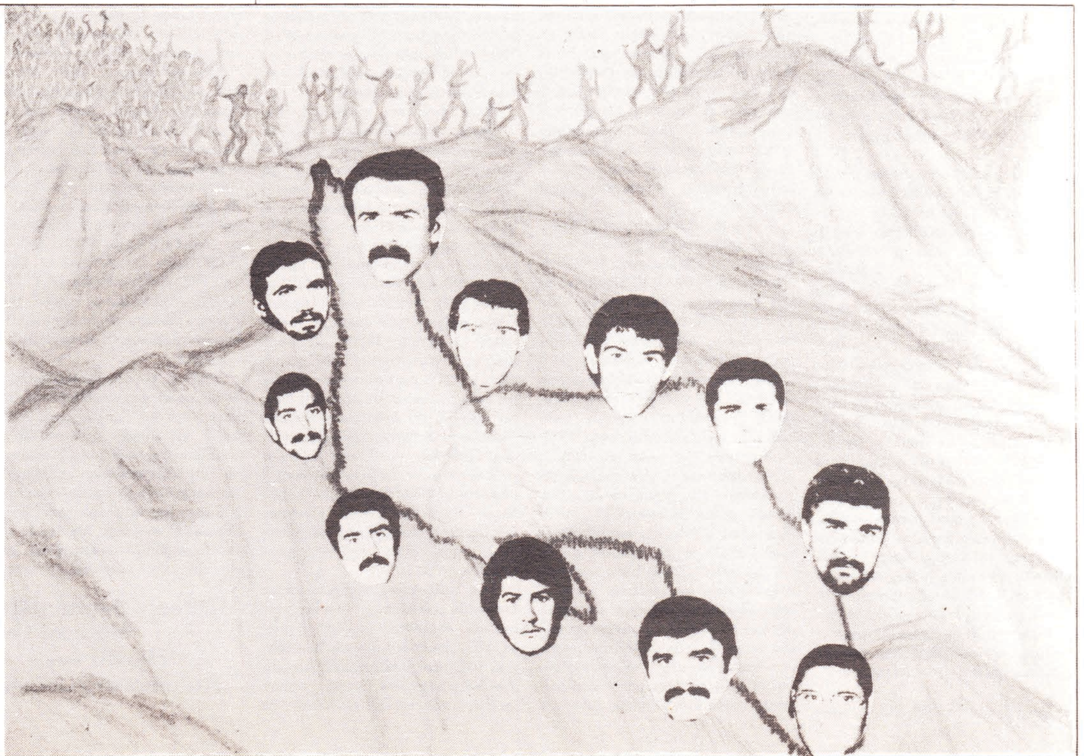
Baştarafı Syf: 1'de

la tüm gücünü ülkemize seferber etmiş ve hemen her alanda yaptığı operasyon ve baskınlarla halkımızı pasifize etmeye, devrimcilere faaliyet imkanı vermemeye çalışmışlardır. Ancak bu çabaları da istenilen sonucu vermeyince, şimdi de özel savaş stratejisini uygulamaya sokarak halk ile devrimciler arasındaki bağları koparmaya uğraşmaktadırlar.

Bu operasyonlarını en azgın şekilde sürdürdükleri alanlardan birisi olan Şırnak çevresinde Mart ayı ortalarında bir grup HRK savaşçısı ile çatışmaya giren sömürgeci kolluk kuvvetleri, tüm teslim alma çabalarına karşılık devrimcilerin sıktığı kurşunlara hedef olmuş ve çok sayıda ölü ve yaralı vermişlerdir. HRK savaşçılarından Ali KAYA'nın da şehit düştüğü bu çatışmada devrimciler, kahramanca bir direniş sergilemiş ve usta taktikleriyle kayıplarını en aza indirgeyerek, başarılı bir geri çekilmeyi gerçekleştirmişlerdir. Yöre halkı üzerinde de oldukça olumlu bir etki bırakan çatışma, sömürgeci güçlerin kofluğunu birkez daha ortaya çıkarmıştır.

Yine aynı ay içerisinde Şırnak'ın Fındık nahiyesi yakınlarında çıkan çatışmada, 3000 kişilik düşman kuvvetine büyük kayıplar verdirten büyük yurtsever savaşçı Hasan CABADEK saatlerce süren kahramanca bir direnişin ardından havadan yapılan bombalama sonucu şehit düşmüştür. Yöre halkı ve devrimciler tarafından yakından tanınan ve fedakarca çalışmalarıyla çevresine örnek olan Hasan CABADEK en zor koşullarda dahi devrimcilere rehberlik etme görevini üstlenmiş, sömürgecilerle girilen birçok çatışmada büyük yararlılık göstermiş bir yurtseverdi. En son olarak girdiği çatışmada da düşmanın tüm çabalarına rağmen teslim olmamış, son kurşununa ve kanının son damlasına kadar çatışarak şehit olmuştur.

ERNK Saflarında Birleşen ve Direnen Halkımız, Filistin Şehitlerimizin Anılarını Bölgede Yükselttiği Enternasyonalist Dayanışmasında Yaşatmaktadır.

Köroğlu KESER
Şahin AKAR
Zülfü TÜRK
Nezir ABAK
Hemo
Celal KORELİ
Hüseyin KANPAK
Ahmet YETKİN
Hasan YILMAZ
Sadık
Asker DEMİR
Mehmet IŞIK
Yaşar ORGAN

DERSİM'DE NELER OLUYOR?

Neler oluyor derken, sömürgeci-faşist uygulamaları kastediyorum. Dört yılı aşkın bir süreden beridir faşist uygulamalarıyla insan yaşamına kan emici bir "drakula" gibi giren sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan sathındaki iğrenç uygulamalarını Dersim'de de devam ettirmektedir. Genel ve sistemli uygulamaları yanında bir de Dersim'in özgül koşullarına uygun olarak biçimlendirilen sömürgeci-faşist icraatlar, oluşan tablonun özgül yanlarını oluşturur.

Kürdistan geneline egemen olan yaşam tablosu; hemen hergün yapılan zamlarla yükselen fiyat artışları, halkın alım gücünde sürekli görülen düşüş, işsizler ordusunda gözlenen büyük kabarış, keyfi soygun ve talan, günlük faaliyetin ayrılmaz birer parçası haline gelen operasyon, tutuklama, işkence ve katliam, kültürel yozluk, ahlaki çöküntü ve tüm bu faktörlerin bileşkesi olarak şekillenen, acılarla dolu, dayanılmaz bir yaşam tablosudur. Dersim'de yaşanan da –özgül yanlarıyla birlikte– bu genel tablonun ayrılmaz bir parçasıdır elbette.

Sömürgeci zulüm altında bulunan halkımıza yaşamın her anı bir işkence olmaktadır

Çoğunlukla yoksul köylü kitlesinin yaşadığı Dersim'de, nüfusun ağırlıklı bir bölümü hayvancılıkla uğraşır ve bu kesim alanın en dağlık ve ormanlık bölgelerine yerleşmiş durumdadır. Temel geçim kaynağı beslediği üç-beş hayvandır. Bu nedenle tüm uğraşının ağırlık merkezini bunları beslemek oluşturur. Bunun için yılın büyük bir zamanında, doğanın hazır sunduğu otları biçmek, kışın keçisine vermek için orman yaprağı kesmek ve ektiği bir kaç tarlasındaki ürünü çıkarmakla uğraşır. Hergün artan hayat pahalılığı karşısında giderek yoksullaşan bu insanlar, zorlu bir yaşam kavgası içindedirler. Doğanın acımasız engelleyiciliği altında verilen bu kavganın tek gayesi yaşayabilmek için gerekli zaruri ihtiyaçları karşılamaktır. Ama sömürgeci-faşist uygulamalar altında bunun bile mümkün olmadığı artık bu köylüler tarafından da kavranmış ve kabullenilmiş bir gerçektir.

Faşist Türk devletinin uyguladığı genel ekonomik-politikanın yolaçtığı yokluk ve yoksulluk, bir de köylülere yönelik bazı özel uygulamaların ortaya çıkardığı engellerle birleşince, bu insanlar için yaşam daha da zorlaşır ve zorlaştıkça kin ve öfkeleri daha da artar. "Yaprak kesiminin" yasaklanması, kışın yakılacak odunun gülünç oranlarda sınırlandırılması ve "duman parası" adı altında köylülerden toplanan yakacak parasının (daha önceleri 50-150 TL. arası iken) hane başına 1500-3000 TL. arası değişen miktarlara çıkarılması, "silahlı kuvvetlere yardım" adı altında köylülerden zorla para toplanması vb. vb. uygulamalar, genel ekonomik soygunun bir parçasını oluşturur. "Yaprak kesiminin" yasaklanması, köylünün temel geçim kaynağı olan üç-beş keçisini beslemesini önemli ölçüde zorlaştırır. Yine şiddetli ve dondurucu bir kış mevsiminin yaşandığı Dersim'de yeterli yakacak odun bulunmazsa insanlar soğuktan ölür. Ayrıca değişik adlar altında köylüden zorla para toplanması, onun zarüri ihtiyaçlarını karşılamak için biriktirdiği üç-beş kuruşa el koymak ve birşey alamaz duruma düşürmek anlamına gelir. Peki tüm bu uygulamaların sonuçları bu kadar açıkken ve bu uygulamaların sorumlusu TC bunu çok iyi bildiği halde neden buna başvurmaktadır?

Açık ki bu; **resmen ilan edilmemiş ve fakat pratik gerekçeleri yerine getirilen ve dayatılan bir sürgün politikasının ta kendisidir.** Çünkü, tüm bu uygulamalarla yaşayamaz duruma gelen köylü, çareyi yönü ve yeri belli olmayan bir göçü gerçekleştirmekte bulacaktır. Nitekim bugün Dersim'de bunun canlı olayları yaşanmaktadır. İşte TC'nin de en çok istediği ve uygulamalarıyla yaptığı budur. Ama bunu yalnız ekonomik uygulamalarıyla değil, aynı zamanda halka dayattığı faşist-askeri zor uygulamalarıyla bütünleştirerek gerçekleştirmek istemektedir.

"Teröristleri yakalama" adı altında sürdürülen operasyonlar, baskı ve işkencelerin bir ucu devrimcilere yönelikse, diğer ucu da halkı sürekli bir baskı ve tehdit altında tutmak, sindirmek ve pasifize etmek içindir. Operasyona çıkan askeri birlik komutanlarının keyfi uygulamaları, yapılan baskıların en çarpıcı yanıdır. Köylülerin keçilerini zorla getirip kendi askerlerine kestirmeleri en çok görülen bir uygulamadır. Köylülere, "*bizim köye devrimciler gelmiyor, eğer görürseniz sorumlusu biziz*" şeklindeki cümlelerin yer aldığı kağıtları imzalatarak almakta ve ardından ise, "*eğer sizin köyde devrimcilerle karşılaşırsak ve çatışma çıkarsa, sorumlu olarak sizi tutarız ve o zaman başınıza gelecekleri siz görün*" biçiminde tehditler savurmaktadırlar. Son zamanlarda sömürgecilerin başvurduğu taktiklerden biri de, köy baskınlarına gittiklerinde, köy yakınlarında havaya ateş ederek korku ve panik yaratmakta ve eğer köyde devrimciler varsa açığa çıkarıp yakalamak veya imha etmek istemektedirler. Operasyonlar sırasında dayak, küfür vb. şeyler en sıradan uygulamalar arasındadır. Silahların gölgesi ve tehditi altında sömürgeci subayların yaptığı propagandalarda en fazla işlenen konu ise, operasyonların esas nedeninin, üç-beş "eşkiya" olduğunu, "devletin baskıcı olmadığını" vb. halk içinde yaymak ve halk içinde devlete güven ve prestij kazandırmaktır. Özellikle baskının devlet politikası olmadığını yaymak için, iğrenç oyunlara başvurmaktadırlar. Örneğin; sözkonusu bir köy veya ilçede bulunan karakola bir dönem, halka yoğun baskı, işkence ve tutuklama uygulayan askeri komutanları atar. Görev süresi içindeki iğrenç uygulamalarıyla halkın kin, öfke ve nefretini kazanan bu faşist cellat, hemen görevden alınır ve yerine "ılımlı ve iyi niyetli" davranışlarıyla bilinen yeni bir faşist subay atanır. Bu uygulamanın ikili hedefi var. Birincisi; baskı ve işkencenin aslında devlet politikası olmadığı, bunun görevli olarak gönderilen "komutanların kişisel yapılarından" kaynaklandığı düşüncesini halka egemen kılmak ve bu yolla halkla devlet güçlerinin karşı karşıya gelmesini engellemek ve devlete güven ve prestij sağlamak, ikincisi ise; uygulanan sert baskı, işkence ve tutuklama uygulamalarıyla halkın birikmiş kin ve öfkesini bir tek kişinin şahsına yöneltmek ve fakat "ılımlı ve iyi niyetli" görünümlü bir başka faşist subayı devreye sokarak bu defa birikmiş bu kin ve öfkeyi bu "iyi niyetli" unsurun şahsında söndürmektir. Bu yöntemle, bizzat devlet uygulamalarının bir sonucu olarak, halkta birikmiş kin ve öfkenin esas hedefe yönelmesini engellemeye çalışmakta ve giderek tüketmek istemektedir.

Kültürel ve ahlaki alanda tam bir yozluk egemen kılınmak istenmektedir. Başta Vali Kenan Güven olmak üzere, çeşitli düzeylerdeki asker ve sivil devlet yetkililerinin bizzat önderliği ve teşviki ile yaygınlaştırılan spor, fuhuş, içki, kumar vs. faaliyetler, Dersim'deki sömürgeci faşist uygulamaların en iğrenç halkalarından biridir. Özellikle gençlik içerisinde yaygınlaştırılan spor çalışmalarının ağırlık merkezi şehirlerdedir. Fakat, bu yaygın hastalık en ücra köylere kadar ulaştırılmak istenmektedir. Faşist Kenan Güven liderliğindeki "yaşam boyu spor"a adeta herkes katılmaya mecbur tutulmaktadır (özellikle şehirlerde). Çeşitli spor dallarında düzenlenen müsabakalarla gençlik bu alanda biribiriyle anlamsız bir yarış içine sokulmuştur. Tümüyle kendini spora kaptıran genç, bu alanda büyük bir yarış hırsı ile hareket eder ve zafer kazanma, popüler olma sevdasına kapılır. Bu yapıya sokulmuş bir gencin ulusal ve toplumsal sorunlar karşısındaki ilgi ve duyarlılığını, düşünce üretme ve sorunları çözme rolünü ve konumunu siz düşünün. Ulusal ve toplumsal altüst oluşlarda önemli ve aktif bir role sahip olan gençlik üzerinde oynananlar sadece bununla sınırlı değildir. Eğitim ve öğretim kurumlarında geliştirilen yoğun asimilasyon politikası ile faşist-kemalist ideolojinin en ince ayrıntılarına kadar beyinlerine zerk edilmek istenen gençlik, kültürel ve ahlaki yozluğu geliştirmek için, yapılan plan ve uygulamalarında en çok üzerinde denendiği kesimdir. Toplumda derin bir ahlaki çöküntü yaratmak isteyen faşist Türk cuntası, bu alandaki uygulamalarını da en çok gençlik üzerinde denemekte ve bu kesimin kanalıyla tüm yapıya egemen kılmak istemektedir. Bizzat devletin sadık ajanları Mustafa Koç, Hasan Yıldız, Serdar Staç ve Mustafa Yıldırım gibi şahıslar ve devletin resmi polis ve subayları tarafından teşvik edilen ve geliştirilen bu faaliyet, en açık olarak, "Ana Fatma Gazinosu" olarak bilinen fuhuş merkezinde yürütülmektedir. Okul vb. gibi yerler de bu faaliyetin egemen olduğu merkezler haline getirilmek istenmektedir. Sözü edilen ajanlar bir çok insanı bu bataklığa çekmek için bizzat teşvik etmekte ve gerekirse baskı, zor vb. yöntemlerle tehdit etmekten çekinmemektedirler.

Faşist Türk devletinin bu uygulamaları, Dersim'deki siyasal faaliyetleriyle içiçe ve ona hizmet temelinde gerçekleştirilmektedir. Faşist Türk devleti, bir yandan geliştirdiği faşist askeri zor uygulaması altında vè faşist subayların ağzıyla yaygınlaştırdığı propaganda çalışması ile halk kitlelerini etkileme ve faşist örgütlenmesini halkın derinliklerine kadar götürmeye çalışırken, diğer yandan "Dersim halkını islamlaştırma harekatı"na girişmiştir. Vali K. Güven öncülüğünde başlatılan bu hareketin başarıya ulaşmasının bir gereği olarak; bir yandan kimsesiz, yoksul çocukları toplayarak, Ankara, İzmir vb. yerlerde Tunceliler için açılmış, parasız özel "kur'an kurslarına" gönderip eğitirken, diğer yandan köylere cami yaptırarak sunni mezhebini yaymaya çalışmaktadır. Görevli din imamlarını göndererek kahve vb. yerlerde halka dersler vermeye çalışmaktadır. Bizzat Vali'nin kendisi gittiği köylerde –abdest almıyorsunuz, namaz kılmıyorsunuz gerekçesi ile– yemek yememekte ve halkın yol, su, elektrik, okul vb. sosyal hizmetlerin yapılması yönündeki istekleri bu gerekçe ile reddedilmekte ve bu uygulama ile halk, bu hizmetlerin gelmesi için, bu gerekçelere uymak zorunda bırakılmaktadır. Açık ki, bu uygulamanın amacı, gerçekten dini yayma ve örgütleme değildir. İktidara gelişi ile birlikte sadece devrimci-komünist-ilerici akım ve örgütlenmelere değil, aynı zamanda dini akım ve örgütlere de saldıran ve büyük oranda darbe vuran TC gibi faşist bir devlet, böyle bir faaliyeti geliştirip yaygınlaştıramaz. Dersim özgülüne uygun olarak gündeme getirdiği bu uygulamanın farklı amaçları vardır. Bunlardan birincisi; kimsesiz ve yoksul çocuklara "kur'an kursu" adı altında faşist-kemalist ideolojiyi empoze ederek, bu kesimi gelecekte devrimci güçlerin ve mücadelenin karşısına faşist bir milis çetesi ve örgütleyicileri olarak çıkarmak isteyeceklerdir. İkincisi; yapılan camilerde ibadet adı altında faşist ideoloji, zorla halka empoze ettirilmeye çalışılacak ve eğer başarabilirse bu yapı içinde ajan-milis örgütlenmesini oluşturacaklardır. Üçüncüsü ise; çoğunlukla "alevi mezhebine" mensup insanların yaşadığı Dersim'de, sunniciliği temsil eden bir başka kesim oluşturarak, mezhep çatışmalarını yaratmak ve bir de toplumu bu yolla, parçalayıp bölmek isteyeceklerdir. Bir diğer neden de, devrimci düşüncenin tüm topluma yayılmasını ve egemen olmasını engellemektir.

Sömürgeci-faşist cuntanın Dersim'de ihanet ve teslimiyeti geliştirmek, ajan ve milis örgütlenmesini yaratmak için, yürüttüğü çalışmaların bir diğer yanını da, cezaevlerindeki ihanet ve teslimiyet eğilimini, kendi sadık ajanları olan Mustafa Koç, Hasan Yıldız, Serdar Staç, Mustafa Yıldırım vb. gibileriyle, ihanetçi unsurların yakın akraba ve aileleri ve bizzat bunlarla ilişki içinde olan faşist subay ve polisler eliyle dışarıda da yaygınlaştırmak ve örgütlemek istemektedir. Özellikle Şahin-Yıldırım-Semir hain çetesi ile bağ içerisinde yürütülen bu çalışmalar, şehir merkezi ve çevresinde yoğunlaşmaktadır. Ayrıca, cezaevlerinde direnen tutuklu devrimci ailelerine baskı ve zor uygulayarak ajanlaşmaya çekmek istemekte ve cezaevlerinde direnen çocuklarının teslim olmaları için girişimde bulunmalarını dayatma vb. uygulamalar sömürgeciliğin etkin uygulamaları arasındadır.

Sonuç olarak; sömürgeci-faşist Türk devleti, tüm Kürdistan sathında olduğu gibi, Dersim'de de dört yılı aşkın bir zamandır yaptığı ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel ve ahlaki alandaki iğrençliğiyle, tüm toplumu dağıtmak, parçalamak ve uysal insanların yaşadığı bir yapıya sokmak istemektedir. Amaç Kürdistan'da gelişen devrimci direnişin bu alanda da gelişmesini engellemek, yolunu tıkamaktır. Tüm uygulamalarının bunu amaçladığı kesindir. Ama bu uygulamalarında ve amacına ulaşmada başarılı olabilecek midir diye sorulursa, buna verilecek en açık ve kesin cevap hayır olacaktır. Uzun bir devrimci çalışmanın yürütüldüğü Dersim'de, belli bir politik uyanıklığa sahip olan halk kitleleri, sömürgeci-faşist cuntanın bu iğrenç ve sahte oyunlarını yorumlayabilmekte, kendisinin esas düşmanının kim olduğunu bilmekte ve bu nedenle sözkonusu oyunları boşa çıkarmada fazla gecikmemektedir. Diğer yandan PKK önderliğinde gelişen devrimci direniş mücadelesi, tüm Kürdistan halkının olduğu gibi, Dersim halkının da güven ve desteğini sağlamakta ve PKK, Dersim halkı ile birlikte sömürgeciliğin bu planlarına kesin darbeyi vurmakta gecikmeyecektir. Bunun önemli adımları atılmıştır ve devam ettirilmektedir. Ne sömürgeci faşist cunta ve uygulamaları ve ne de, onunla işbirliği içinde olan ihanet çetesinin, Dersim halkının PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi içindeki etkin yerini alması ve mücadele etmesini engelleyemeyecektir. Dersim, bu soylu mücadelenin güçlü bir direniş merkezi olacaktır.

ERNK saflarında birleşerek mücadeleye atılan Kürdistan halkı artık geleceğe umutla bakmaktadır

***Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk devleti ve işbirlikçisi hain çete!**
***Yaşasın PKK ve önderliğindeki devrimci direniş mücadelesi!**
***Yaşasın Dersim halkının direniş geleneği!**

Dersim'den bir devrimci
M. Star (Serhat)

VAN'DA DÜŞMAN NE YAPMAK İSTİYOR?

(Van pratiğinden bir gözlem)

Sömürgeci-faşist Türk devletinin PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelesine karşı, başta önemli bir sınır kentimiz olan Van olmak üzere tüm ülke sathında gerici bir blok oluşturma çabaları ve karşı-devrimci faaliyetleri hız kazanmıştır.

Esas olarak kökü uzun geçmişlere dayansa da, bu karşı-devrimci faaliyetler daha çok, son bir yıl içerisinde PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin pratik kazanımları ve giderek tam bir çıkmazın eşiğinde bulunan sömürgeci kapitalizmin vardığı aşamanın bir sonucudur. Özellikle de 1978'lerin sonunda ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalık rolünü üstlenmiş bulunan zorba İran Şahlığının yıkılışı dolayısıyla ortaya çıkan boşluğun doldurulması amacıyla bu görevi sömürgeci-faşist Türk devleti üstlenmiş durumdadır. Bir yanda başta Sovyetler Birliği olmak üzere bölgedeki tüm devrimci-demokratik gelişmeler karşısında caydırıcı bir güç olmanında ötesinde saldırgan bir tutum takınması ve bu görevi yerine getirmek üzere her türlü hazırlığı yaptığı, diğer yanda ise, gerici blokla tam bir işbirliği içerisinde PKK önderliğinde gelişen devrimci direniş harekatını bastırmak doğrultusunda yoğun bir çaba içerisinde olduğu açıktır.

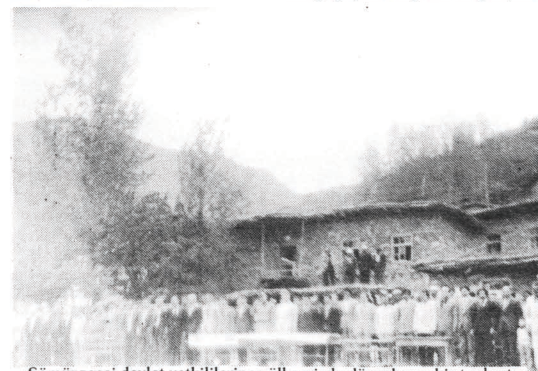
Dış güçlere karşı başta Van olmak üzere bir çok havaalanlarını genişleterek ABD'ye bağlı "Çevik Kuvvetler"in kullanımına hazır hale getirdiği, anti-Amerikancı İran yönetimine karşı savaşan Savak ajanlarına serbestçe başta Van şehri olmak üzere tüm Türkiye ve Kürdistan'da gezebilme imkanı tanıdığı, bu gerici güçleri Van-Hacibekir Kışlasında eğittiği, İran'a karşı savaşa İ-KDP önderliğindeki Kürt hareketini kendi ajanları kanalıyla destekledikleri ve sınır üzerinde üslenmiş bulunan İran muhalifi Saner Mamedi, Tahirxan Sımko, Cihangir Bırı gibi gerici savaş ağaların ı desteklemesi ve arka çıkması acaba bir rastlantı mıdır? Tam tersine bunun karşı-devrimci bir blok olduğu herkes tarafından çok iyi bilinmektedir. Çünkü İran yönetimine karşı savaşan Cihangir Bırı gibi bir savaş ağasının direk Türk ajanı olduğu ve CİA-Savak tarafından yönlendirildiği bilinmektedir. (Hakkari-Yüksekova'da üslenmiştir. Yine aynı konuma sahip bulunan diğer savaş ağalarının da başta Savak olmak üzere birçok karanlık-gerici güçlerle tam bir işbirliği halinde oldukları da açıktır. Tüm bu eşkiya çetelerinin Türkiye ve emperyalizm tarafından silahlandırıldığı ve İran yönetimine karşı kışkırtıldıklarını kabul etsek bile, yine aynı eşkiya çetelerinin, başta Cihangir Bırı olmak üzere birçok ajan, işbirlikçi-milis gücün PKK önderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanıldığını da belirtmek gerekir. Bu durum sömürgeci-faşist güçlerin esas amaçlarını açıkça ortaya koymaktadır. Bu açıkça oluşturulmaya çalışılan gerici işbirliğinin bir parçasını oluşturmaktadır. Avrupa'da Türkiye devrimci-demokratik hareketini sağ bir çizgide liberal burjuva kuyrukçuluğuna dönüştürme ve Kürt reformist küçük-burjuva milliyetçilerini ise tam bir uşaklığa hazırlama çabaları da bu gerici blokun diğer bir parçasını oluşturmaktadır. Ama asıl önemli olanı ise, bizzat ülkemiz toprakları üzerinde, PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelesini engellemek amacıyla, cuntanın işbaşına gelişiyle birlikte başlattığı ve günümüzde ise doruk noktasına vardırdığı savaş taktiğidir. Özellikle de 15 Ağustos'ta HRK'nin ilanıyla birlikte başlatılan devrimci-direnişi geliştirme harekatıyla tüm dünya kamuoyuna duyurulmuş Kürdistan gerçekliğini en gerici, barbar ve geçmişte halkımız üzerinde uygulanarak denenmiş alçakça savaş yöntemlerini içiçe kullanarak boğmak istemektedir. Son bir yıl içerisinde sürdürülen devrimci-pratik mücadele ile faşist Türk devletinin Kürt halkına ve onun PKK önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesine karşı gizliden yürütmekte olduğu birçok karşı-devrimci çaba ve planı su yüzüne çıkarmış ve karşılıklı savaş öyle bir noktaya erişmişki, faşist güçler bu karşı-devrimci çabalarını **hiçte gizleme gereğini duymuyorlar.** Basında da izlediğimiz gibi, 15 Ağustos sonrasında Kürdistan'ın bir çok yörelerini gezen faşist-cunta şefi, cuntanın askeri ve siyasi yetkililerinin yaptıkları konuşmalarda "Bölücü Çeteye" karşı halkın silahlandırılacağını, bunun için İzale-î Şekavet gibi bir takım yasaları kabul ederek yürürlüğe koyduklarını beyan etmişlerdir. Daha sonraları yine örgütü ihbar ederek çökerten hainlerin cezalarının hafifletilmesi doğrultusunda bir takım af yasaları çıkarmaları ulusal bağımsızlık mücadelesinde ihanet odaklarının başta Şahin, Yıldırım vb.lerinde görüldüğü gibi hortlatılması ve bu yolla mücadelenin bastırılması hedeflenmektedir.

Sömürgeci-faşist yönetimin Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı yürüttüğü bu karşı-devrimci çabaların ne oranda gelişme imkanlarına sahip olup-olmadıklarını ve hangi biçimlerde karşımıza çıktıklarını Van yöresinde elde ettiğimiz bazı pratik gözlemleri aktararak cevaplamaya çalışacağız.

İşbirlikçi Milis-Çetelerinin Oluşturulması Çabaları

Sömürgeci-faşist Türk devleti, geçmiş tarihlerde, günümüzde Irak ve İran Kürdistan'ı olduğu gibi günümüzde de gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini engellemek amacıyla bir takım yedek güçleri kendi yanına çekerek ajan ve milis-çeteler biçiminde örgütleyerek Kürt halkı üzerine saldırtmak istemektedir.

15 Ağustos'ta HRK'nin ilanıyla başlayan silahlı mücadele karşısında işgalci Türk ordusunun başarısızlığı ve direnişi engellemede yeteneksizliği tamamıyla açığa çıkmıştır. Bu durumu kavrayan faşist yetkililerin 1920'lerde Kürt halkının işgalci kemalist orduya karşı başlattıkları özgürlük isyanlarını bastırmak amacıyla İzale-î Şekavet yasasını çıkararak bazı uşaklaşmış aşiret güçlerini işbirlikçilik yapmak üzere ajan-milis çeteler biçiminde örgütleyerek bu isyanları bastırdığı bilinmektedir. Geçmişte deneyerek sonuç aldığı aynı yasayı yürürlüğe koyarak günümüzde de PKK önderliğindeki devrimci-direniş mücadelesine karşı uygulamak amacındadır. Ama geçmişte Ağrı-Zilan, Dersim vb. isyanlarda ve günümüzde de Güney Kürdistan'da gerici Saddam yönetiminin Kürt hareketine karşı başarı kazandığı bu uygulamaların parçamızda yaygın olarak geliştirilebilmesinin ekonomik ve siyasal koşulları çok zayıftır. Ama şu gerçeği açıkça belirtmek gerekir ki, Kürdistan'ın içerisinde bulunduğu geri-ekonomik ve toplumsal koşullar her zaman için düşmanla işbirliğine giren birçok sınıf ve tabakayı geçmişte olduğu gibi, günümüzde de bağrında taşımaktadır. Kürdistan tarihinde ihanetçi konum ve rolleri ile anılan geri-aşiretçi feodal güçler günümüzde daha çok işbirlikçi feodal-kompradorlar ve bu sınıfla ilintili, sömürgecilikten gıdasını alan küçük-burjuva zinin iki yüzlü, kaypak ve uzlaşıcı tutumu biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bu açıdan yaygın olmasada Kürdistan'ın bazı alanlarında, sınır boyları ve düşmanın erişemediği sarp dağlık alanlar temel alınarak ülke genelinde ajan-muhbir ağı örgütleme ve bazı yerlerde ise işbirlikçi milis-çeteler oluşturma imkanlarına sahiptir. Bu tür bir faaliyet için bazı alanlarda gönüllü güçler bulabilirken, bazı yerlerde de zorla bu tür bir karşı-devrimci faaliyeti çeşitli kesimlere dayatmaktadır. Bu yönlü faaliyetlerini ağırlıklı olarak Siirt, Hakkari ve Van'da yoğunlaştırmaktadır. Bu alanlarda ekonomik olarak sömürgeci-kapitalizmle içli-dışlı olan feodal-kompradorlar (ki geçmiş tarihlerde 1870 sonrasında bunların bir çoğu Kürt isyanlarını bastırmak amacıyla oluşturulan Hamidiye Alayları içerisinde yeralan aşiret ileri gelenlerinin torunları vb. leridir) aşiretçi-feodal otoriteler ve bazı alanlarda da küçük-burjuvazi veya sınıf dışı kalmış toplumun tortusu lümpen, serseri kesimlerdir. Birinci kesim daha çok aşiret güçlerini de kullanarak kırsal alanda etkin olan Siirt-Şırnak'ta Alixan Tatar, Hakkari-Yüksekova'da Ahmet Zeydan, Van-Başkale'de Şerefhanlılar aşiret ileri geleni İskender vb. gibi ajanlaşmış ihanetçi güçler olurken, ikinci kesim ise tek tek unsurlar biçiminde sömürgeci-kapitalist düzenin basit birer dişlileri durumunda bulunan maaşlı köy imamları (imam hatip mezunu) köy öğretmenleri, köy muhtarları ya da azaları, dişçi, sünnetçi, tüccar, çerçi, devlet dairelerinde nüfus memuru, sağlıkçı, şoför vb. biçiminde çeşitli mesleki dallarda devrimci faaliyetlere karşı örgütlendirilmektedir. Ama salt çerçeve bunlarla sınırlı değildir. Diğer birçok kesimden insanı ve mesleki dalları da kapsamaktadır. Ama Van-Hakkari alanında bu biçimde karşımıza çıkmaktadır.

Sömürgecei devlet yetkililerince ülkemizde düzenlenen bir toplantı

Yukarıda az da olsa açıklanan karşı-devrimci faaliyetler günümüzün yeni ve dar tutulmuş olanı değil, eskiden beri sürdürülen ama çerçevesi sürekli genişletilmeye çalışılan çabalardır. Aslında sömürgeci güçler, her ne kadar bu faaliyetlerin çerçevesini genişletmek istiyorlarsa da, bunun doğurabileceği tehlikeli sonuçlarını da (kendileri açısından) hesaplamaktadırlar. Bundan dolayı faaliyetlerini daha gizli, soruna ölçülü yaklaşarak, bunu sürekli deneyerek pratikte geliştirmek istemektedir. Örneğin Van yöresinde bu anlamda pratikte atılmış birçok adımlar vardır.

1-1982 yılında faşist-cuntanın oluşturduğu yeni anayasanın kabul edilmesi için gerekli oy çoğunluğunun sağlanması amacıyla Van ve Hakkkari yörelerinde bulunan birçok feodal ve aşiret ileri geleni Ankara'da cunta şeflerinin huzurunda toplatılarak bazı gündem maddeleri bu toplantıda bu insanlara kabul ettirilmiştir. Bu gündem maddesinin başında yeni anayasanın tartışmasız kabul edilmesi ve yöredeki tüm aşiret güçleri tarafından desteklenerek lehte oy verilmesi.

2-İkinci toplantı ise, 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'a sömürgeci işgalci güçlerin saldırıları esnasında yapılmıştır. Yöredeki birçok feodal ve aşiret ileri gelenleri Van'da toplatılmış ve bu toplantıda işgalin başarılı geçmesi için bilinmeyen coğrafyanın zorluklarını aşmada yöre aşiretlerinin sömürgeci orduya yardımcı olmaları istenmiştir. Ama bu istek istenilen oranda yanıt bulmamış, ardından sömürgeci işgal ordusu yöre aşiretlerine yönelerek tümünü silahsızlandırmaya başlamıştır. Bu konuda birkaç aşiret ileri geleni dışında hemen hemen tümü de devletle işbirliği içerisine girmişlerdir. (Van-Hakkari alanında).

3-Üçüncü adım ise, yine aynı yörelerin feodal ve aşiret ileri gelenleri Ankara'da toplatılarak 1983 6 Kasım seçimlerinde cuntanın "ideal" partisi MDP (Miliyetçi Demokrasi Partisi)'nin koşulsuz desteklenmesi istenmiştir. Bu doğrultuda geçmişte CHP yanlısı geçinen bazı güçler üzerinde de baskı uygulanmıştır.

4-En son toplantı da, 1984 yılı sonlarında yapılmış olup, gündem maddesi olarak PKK önderliğinde geliştirilen devrimci-direniş mücadelesi ve 15 Ağustos atılımının yarattığı siyasal etki üzerinedir.

Ekim 1984 yılında yapılan toplantıya Van ve Hakkari yörelerinden birçok feodal ya da yöre ileri geleni katılmış ve toplantı Diyarbakır'da düzenlenmiştir. Bu toplantı PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak amacıyla sömürgeci-faşist güçlerce çıkarılan İzale-î Şekavet yasasının hangi güçlere dayanarak geliştirilmesi ve bu çabalarda hangi güçlerin ne oranda rol üstlenecekleri doğrultusunda tespitlere varılmak istenmiştir. Ama şunu da belirtmek gerekir ki bu toplantıya gönüllü olarak katılmayan ve zorla götürülmüş bazı unsurlar da vardır. Bunlar üzerinde baskı da uygulanmıştır. Bu birbiri ardına yapılan toplantıların tümünde ilginç ve dikkati çeken önemli bir nokta da Ferit Melen gibi azılı bir uşağın tüm toplantılarda yönlendirici rol oynaması ve mevcut aşiret güçleri içinde işbirlikçiliğin geliştirilmesinde aktif rol oynamasıdır. Buna benzer birçok toplantı Kürdistan'ın çeşitli kent ve kazalarında yapılmış olup ve hemen hemen tümünde de toplantıya katılanlara PKK'ye karşı savaşmaları önerilmiş, silahlandırılmaları ve yerel milis-çeteler biçiminde hareket etmeleri istenmiştir. Yine aynı toplantının benzerleri köy muhtarlarıyla da düzenlenmiştir. Bu toplantılarda da işbirlikçilik ve ihanet işlenmiş, muhtarlara derhal çetelerin oluşturulması ve silahlandırılması talimatı verilmiştir.

Sömürgeci-faşist güçler PKK önderliğinde geliştirilen Kürdistan bağımsızlık hareketini ezerek yok etmek amacıyla Kürdistan'ın bazı yörelerinde işbirlikçi sınıf ve kesimlere dayanarak ajan-muhbir ve yerel milis-çeteler oluşturmak için birçok çaba sarfetti. Bu karşı-devrimci faaliyetini uygulamada zemin bulabilmek amacıyla birçok ilimize ve ilçelerimize geziler düzenlendi, konuşmalar yapıldı. Örneğin, Van ilimiz adeta sömürgeci-faşist Cunta şefi ve diğer askeri-siyasi yetkililerinin tüm gezilerinde ilk durakları ve karşı-devrimci planların tartışıldığı, kararların uygulandığı karargah oldu. O halde sömürgeci-faşist cuntanın bu karşı-devrimci faaliyetleri ne oranda gelişerek uygulanabilindi? ya da bu çabaların boşa çıkarılması için görev ne olmalıdır? Kısaca bu soru üzerinde de durmak gerekir.

Sömürgeci-faşist yönetim tüm bu çabalarında yüzde yüzlük bir sonuç alabilir mi? Elbette burası kesinlikle kuşkulu. Ama bu konuda bir şeyler yapabilecekleri muhakkak, ama ne oranda? Bir takım güçler düşmanın bu tür çabalarına alet olmak için dört elle sarılacaklardır. Hele özellikle biraz da ekonomik çıkar ve yerel düzeyde de olsa biraz kariyer ve otorite tanındımı, bu işi gönüllü olarak yapacaklardır. Bunun belirtileri günümüzde de vardır. Bunlar devrimimizin yönelerek ezmesi gereken hedefleri arasındadır. Ama bunların yanısıra sömürgeci kapitalizmle ekonomik ilişkileri olmayan bazı feodaller ve aşiret ileri gelenleri her ne kadar faşist baskılar karşısında elpençe divan dururken, diğer taraftan da devrime ve halka nasıl hesap vereceğini, mücadelenin acımasızlığı karşısında yakasını en selametli bir yolla nasıl kurtarabileceğini düşünmekte ve yaşamanın en garantilisinin hesabını yapmaktadır. Bu açıdan gelişmeler net bir biçimde ortaya çıkarak belirginleşene dek orta yolcu bir tutum takınarak hem devrimle ve hem de karşı-devrimle ilişkilerini sürdürmek istemektedirler. Fakat sömürgeci-faşist güçler bu kesimleri kazanarak devrime karşı kullanmak istemektedir. Bu konuma düşen unsurların önderliğinde ajan-muhbir ağını geliştirmek ve milisçete oluşturarak savaşı Kürdistanlılaştırmak amacındadır. Aslında karşı-devrimin bir uygulayıcısı durumuna düşen iflah olmaz bu unsurları ilk anda hedefleyerek ezmek, gelişmesine müsaade etmemek gerekiyor. Ama düşmanın planları dikkate alınarak savaşın odağını bu güçlerle değil, bizzat sömürgeci-faşist devletin resmi güçleri üzerinde yoğunlaştırarak bu güçlere darbe vurmak en uygun olanıdır. Yoksa sadece bu yerel güçleri hedefleyerek, savaşı o noktada yoğunlaştırmak düşmanın geliştirmeye çalıştığı savaş taktiğini meşrulaştırmak olur ki, bu ulusal kurtuluş mücadelesinin en kritik dönemlerine girmek demektir.

Kısacası, faşist-sömürgeci güçlerin PKK önderliğinde geliştirilen ulusal direniş mücadelesini engelleyerek yok etmek amacıyla, dışta her türlü gerici güçle karşı-devrimci blok oluşturma ve içte ise, işbirlikçi-uşak kesimleri kendisine sosyal dayanak yaparak ajan-muhbir ağını oluşturma ve işbirlikçi, milisçete oluşturma çabalarını boşa çıkarmak için sorunlara bilinçli ve politik bir bakış açısıyla yaklaşmak, görevlerimize daha örgütlü bir yapı inşa ederek erişmek ve pratikte devrimci şiddeti en usta bir biçimde yerinde, zamanında ve istenilen oranda kullanmak gerekmektedir.

27.Mart.1985

M. A. Erez

Dersim'de Devrimci İntikam Eylemlerimiz Hertürlü İhanete Darbe Vurarak Yükseliyor!

Baştarafı Syf: 1'de

ve coğrafyasının elverişliliğine dayanan Dersim, daha önce de, bir çok saldırıya maruz kalmış da olsa, sürekli bir diken gibi yabancı egemenlere batmış ve teslim alınamamıştır.

Kemalistlerin bu kez Dersim üzerine yönelmesi, korkunç katliam ve vahşet uygulamaları temelinde gerçekleştirilir. Bu uygulamalarda benzerlerini çok geride bırakan kemalist diktatörlük, Hitleri bile aşan bir vahşet sergilemiştir. Böylece teslim alınamayan Dersim kalesi düşürülmeye çalışılır. Buna bir de klasik oyunlarını ekleyen kemalistlerin, Dersim üzerinde egemenlik kurmaları zor olmaz. Bir yandan akıl almaz katliam ortamı, diğer yandan içte ihanetin örgütlendirilmesi, giderek direnişin zayıflamasına ve yenilmesine götürür. Öz amcalarının başını bile kesip düşmana teslim edecek kadar satılmış olan bu hainler, o bir türlü yıkılamayan kaleyi, devrilemeyen ağacı içten kemirerek zayıflatırlar. İşte, bir de böylesi bir yapıya dayanan, emperyalizmin deneylerini ve çağın modern silahlarını ellerinde bulunduran kemalistler, dünya ile ilişkileri kesilmiş, çağa uzanamayan ve karşısına ilkel silahlarla çıkan aşiretleri yenmekte açık ki, fazla zorluk çekmeyeceklerdir.

Katliamın ardından Dersim, TC tarafından pilot bölge olarak seçilir. Kürdistan'da geliştirilecek bir çok şey, ilk olarak ve bir çok özelliğiyle burada uygulanır ve adım adım tüm Kürdistan'a egemen kılınmaya çalışılır. Tüm Kürdistan'a yönelik bir yoketme, asimilasyondan geçirme planı varsa da; bunun en gelişmiş biçimini burada uygular. Yenilginin ardından, Dersim'de darağaçları kurulur ve 70'lik ihtiyarlardan, 15'lik gençlere varana kadar insanlar tüyler ürpetici bir şekilde ipe çekilirler. Böylece direnişin geride kalan birçok önderi de alçakça katledilir.

Artık, sömürgeciler, Dersim üzerinde planlarını uygulayabilirler. Bu en son direniş kalesi de düşürülmüş ve başkaldıranlar ezilmiştir. Dönemin sömürgeci Valisi Abdullah Alpdoğan, bugün Tunceli'nin yerini işaret ederek, burası *"Kalan"*dır; *"Kalan Türkler'in yurdudur"* der. Bununla da ifade edilmek istenen, burada kalanlarla, Türk ulusunun bir maketinin yaratılacağıdır. Yine, Dersim adının "Tunçeli" konması da tesadüf değildir, kendisini ezen elin tunç kadar ağır olduğunun sürekli hatırlatılması içindir. Şehir merkezinin çevresinde kışlalar kurulur, idari yönetimler oluşturulur. Sömürgeci Türk devleti, tüm varlığıyla Kürdistan'a yöneldiği gibi Dersim'e de girer. Urfa'da, Diyarbakır'da, Bingöl'de, Antep'te yaptıklarını daha fazlası ile burada yapacaktır. Geçmişte, işgal edilen alanlarda kaleler inşa edilir, surlar dikilir ve egemenlik kurulmaya çalışılırdı. Bu kez, bunlar inşa edilmez, kale ve surlar dikilmez ama, onlardan daha kuvvetli ve daha iyi tahkim edilmiş kışlalar inşa edilir. Tankına, topuna, uçağına güvenen kemalistler, bunlar eliyle denetimini oluştururlar.

Kışlalarda ve kurulan okullarda, yoğun bir Türkleştirme faaliyetine girişilerek, küçücük beyinler alınıp, bunlara Kemalizm şırınga edilir. Daha dün yapılan katliamlarla, üzerinden fazla bir zaman geçmemiş olan direnişler, bunlara unutturulur ve yeni bir temelde yetiştirilirler. 1940'lar öncesi onlar için yaşanmamış ve hiç bir zaman da öğrenmemeleri gereken bir tarih olarak, belletilir. Katliamlarda anne ve babasını yitirerek yetim kalan bebeler, kışlalara alınarak yoğun bir eğitime tabi tutulurlar. Türk oldukları ve babalarının da M. Kemal olduğu kendilerine öğretilir. Kışlalarda yetiştirilen ve her biri de büyüdüğünde iyi birer kemalist olarak ortaya çıkacak olan bu çocuklara, yakın tarihlerinden habersiz, daha katliamların acısı dinmeden, Munzur kan akarken, tüm bunlar yaptırılır. Kemalistlerin ektiği tohum, biraz da olsa kök bulmuş ve yetişen çiçekler etraflarına Kemalizmin zehirini saçarak, Kürt ve Kürdistan gerçeğini inkar etmekteydiler. Yine bu dönemde gazetelerde çıkan haber ve resimlerde, Kürdistan'ın toprağa gömüldüğü ve zaten hayal olan bu ülkenin bir daha dirilmemecesine ezildiği işleniyordu. Kemalistler başarılı olacaklarından emin görünüyorlardı. Kurulan kışlalarda ve açılan okullarda yetiştirdikleri bebelerden, Türk ulusunun bir maketini yaratacaklarından kuşku duymuyorlardı.

Bu uygulamalar tüm Kürdistan'da yaşanmakla birlikte; Dersim pilot bölge seçildiğinden bunların en gelişmişi ve en sivri olanı bu alanda uygulanmaktaydı. Bingöl'de, Diyarbakır'da, Elazığ'da, Ağrı'da da darağaçları kurulur, kışlalar inşa edilir; ama hiç biri Dersim'deki kadar korkunç, vahşi olmaz. Buralarda da çoçuklar okullara alınır, beyinlerine Kemalizm şırınga edilir, ama Dersim'deki kadar ileri derecede bir Türkleşme yaşanmaz. Tabii bunun nedeni de yukarıda belirttiğimiz gibi, Dersim'in pilot bölge seçilerek en has uygulamalarını ilk olarak bu alanda hayata geçirilmesidir.

Yıllar ilerledikçe, Türkleştirme tohumları filiz vererek, ilk çiçeklerini açmaya başlar. Artık yetişen gençlik Kemalizmin istediği bir doğrultuda; yakın tarihi ile bilen bağını koparmış ve gerçekliliğini tanıyamaz durumda olan bir kesimdir. Bunlar bulundukları her alanda Kemalizmin propagandasını yapıp çevresine onu aşılamaya çalışarak; yaratılmak istenen inkarcı bir yapının temel taşlarını oluştururlar. Üniversitelere kadar giden bu gençlik, oralarda koyu bir CHP ve Kemalizm yanlısı kesilirler. Gerçekten bu döneme bakıldığında görülecektir ki, yaşanan olaylar bundan farklı değildir. Yine bu dönemde yetişen en iyi kemalistlerden birinin de Bay Kemal Burkay olduğunu, 1970'lerde Emek dergisinde yazdığı yazılarla da bunu çok iyi kanıtladığını hemen belirtelim. 1960-70 yılları arası dönemde böyle yaygın bir aydın gençlik kesiminin oluştuğunu görüyoruz. Fakat, bunların ulusal gerçekliklerinden uzaklaşmış olmaları, kurtuluşu iyi bir kemalist olmakta, Türk ulusunun dil ve kültürünü derinlemesine özümsemede görmeleri, 1940'lar sonrası Dersim'in tarihini daha da karaltır. 1970'lere gelindiğinde artan solculuk furyasına katılanlardan birçoğu da yine buradan gelenlerdir. Herbiri bir solcu geçinir, ama Kemalizmin çeperini kırmazlar; tam tersine sol Kemalizmin savunucuları olarak ortaya çıkarlar. Tabi bunun da Kemalizmin değişik biçimlerde savunulmasından başka bir anlamı yoktur.

Kısaca, 1940'lardan başlayan ve 1970'lere kadar doruğuna çıkarak devam eden Türkleştirme, Kemalizmi özümsetme hareketinin açtığı filizler büyümüş ve artık meyva verecek bir düzeye gelmişitir. Bu zehirli meyvalar sağa-sola dağıtılarak tüm yapının da zehirlenilmesine çalışılır. İşte, bu yıllar böylesi bir politikanın da en gelişmiş özellikleri ile uygulanılmaya çalışıldığı bir dönemdir. Sonuç aldığına kesin kanaat getiren sömürgeciler, kışla kültürü ile yoğurdukları; teslimiyetin, ihanetin ve ulusal-inkarcılığın mayası haline soktukları bu gençlerle, Kürdistan geneline yönelirken bunun yanısıra bunları sol hareketler içine de dağıtarak, ikinci ve ölümcül bir darbeyi de böyle vurmak istemekteydiler. Burada açan çiçekler Kürdistan'a dağıtılır ve bu tohum temelinde bu kez diğer alanlarda Urfa'da, Diyarbakır'da, Batman'da, Elazığ'da vs. yerlerde zehir çiçekleri yetiştirilmeye başlanır.

Türkiye "sol"unun olumsuz ve inkarcı tarihi, 12 Mart direnişçileri Mahir, Deniz, İbrahim tarafından aşılmak istenmişse de, bunu sonuçlandıramıyarak katledildikleri bilinmektedir. 12 Mart direnişçilerinin anılarına sahip çıktıkları iddiasında bulunan bir çok güç, örgüt ve grup, 1973'lerde ortaya çıkmışsa da gelinen aşamada bunların akibetlerinin de neler olduğu bilinmektedir. Daha 1973'lerde ilk ortaya çıktıklarında, bu direnişçilerin anılarından gerekli dersi çıkaramadıkları çok açık olarak görülen bu güçlerin; Kürdistan'a yansımalarının da sosyal-şovenizm temelinde ulusal-inkarcılık biçiminde olacağı da bunların mevcut konumlarından anlaşılmaktaydı. Yine bu güçlerin, Kemalizmin ve Türkleşmenin yoğun olarak yaşandığı alanları temel almaları tesadüf olmadığı gibi, tam tersine esas olarak besledikleri gıdalarının varlığıdır.

Türkiye sol'unun en yaygın olarak geliştiği alanların başında da Dersim gelir. Kemalizmin işlediği inkarcılık yetmiyormuş gibi, bu kez de bu "sol" maskeli sosyal-şoven gruplar işlemeye başlayarak, ikinci elden bir daha halıyı tezgahdan geçirirler. İşte tüm bunların sonucu olarak, katmerli bir Kemalizmin de bu alana egemen olacağı ve ulusal gerçekliğin tanınmasında olduğu kadar, Dersim'in o bükülemeyen direniş tarihinin öğrenilmesine de engel oluşturacakları ve böylece de tarihe uzanan tüm köprüleri uçurarak derin uçurumlar oluşturacakları açıktır.

Dersim'de sol'un başına getirilenler çok ilginçtir. Her biri 3-4 parçaya bölünen sol, bu alanda adeta 40 yamalı bohçayı çok fazlası ile andırmaktadır. Kışla kültüründe nasibini almış ve kemalist okullardan en has yöntemlerle yetişmiş ve dönemin en solcusu kesilen bir çok kişi, bu sol örgütler içine girerek, adeta onları bu alanda işlemez kılmış ve bir çok parçaya bölmüştür. bu faaliyetin yalnız burayla da sınırlı kalmadığı, başta Ankara, İstanbul vb. metropol kentler olmak üzere bir çok alana yayıldıkları ve benzeri bir faaliyeti daha gelişmiş bir biçimde burda da sergiledikleri görülmektedir. Birçok örgütün bölünmesinde başı çekenlerin Dersimli olmasının tesadüf olmadığını belirtelim. Evet yıllarca kışla kültürü ile beslenen ve artık olgunluk çağına gelen bu filizler, ürünlerini vermektedirler.

PKK, daha bu alana ilk adım attığında benzer komplolarla karşılaştı. Ulusal-inkarcı ve sosyal-şoven eğilimlere karşı amansız bir savaşıma girişen PKK, Kemalizmin oluşturduğu o kışla kültürü ortamına en sert darbeleri de vurmaya başlamıştır. Nitekim, daha yeni tohumlarını eken ve bunların bakımını da yeni yeni yapmaya başlayan Hareketimize karşı bir çok cepheden saldırıların geliştirilmesi de boşuna değildir. Daha bir grup aşamasındayken, ulusal kurtuluşçu ideolojinin yeni taraftar bulmaya başladığı bir dönemde, "HK" denilen sosyal-şoven ve inkarcı güç tarafından Aydın GÜL'ün şehit edilmesi bu alandan hareketimize yönelik komploların gelişeceğini de gösteriyordu. Sol üzerinde oynanan oyunun daha gelişmiş bir biçimi de PKK üzerinde de oynanacağı açık olarak görülmekle birlikte, bunun fazla bir zamanı kapsamıyacağı da bu dönemde kestirilebiliniyordu. Kemalizmin o yıkılmaz, sarsılmaz dediği ortamda ilk gediklerin açılmaya başlanması, korkunç saldırıların yeniden gündeme girmesini de birlikte getirmiştir. Açık ki, kemalistler 1940'lardan itibaren büyük bir özen ve dikkatle gerçekleştirdikleri inkarcılığın, o kışla kültürünün temellerinin oyulmasına karşı sessiz kalmayacaklardır. Direniş ideolojisi geliştikçe bu sessizliğin daha çabuk bozulacağı hesaplanmak durumundaydı.

PKK'nin Dersim alanında yürüttüğü çalışmalar, gençliğin geçmişe uzanmasında ve bugünkü gerçekliğin kavranmasında bir köprü görevini oluştururken, ulusal-inkarcı çevrelerin kırılmasında da belirleyici bir öneme haizdir. Bu nedenden dolayı sömürgeciler, daha PKK'nin yürümeye yeni başladığı bir dönemde onu komplolarla karşıladılar. İçte geliştirmek istenen grupçu faaliyetlerle bu alanda atılan adım boşa çıkarılmak ve hareket dağıtılmak istendi. Bu çalışmaların da nasıl gözükara bir biçimde yürütüldüğü ve komplonun boyutunun ne derece büyük olduğu ortaya çıkan bağlantılarıyla birlikte daha da netleşti. Bu oyunların boşa çıkarılması ile bu kez "HK" denilen ajan-provakatör örgüt devreye sokularak, sonuç alınmaya çalışıldı. "HK"nin komplolarına daha sonra "Tekoşin"in, "DHB"nin saldırıları eklendi. Tüm bunlardan tek bir amacın hedeflendiği açıktı. O da darağaçları ve katliamlar temelinde beyinlere yerleştirilen kışla kültürünün varlığının korunması ve yaratılan sömürgeci Türk ulusunun maketinin ebediyen yaşatılmasıdır. Açık ki dayatılmak istenen bu ölümün de kabul edilir bir tarafı yoktu. O halde yapılması gereken neydi? Ulusal direniş ideolojisi temelinde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkından taviz vermeden, sonuna kadar mücadeleyi yükseltmekti. Nitekim, PKK'nin de yaptığı bundan başka bir şey değildi.

12 Eylül sonrasında gerek cezaevlerinde ve gerekse dışarıdan bunun bir yansıması olarak Partimize dayatılan komplonun ve tasfiyeciliğin başını yine bu alanlardan gelenlerin çekmesi boşuna değildir. Diyarbakır zindanlarında Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin "Genç Kemalistler Birliği" adı altında Türklüğün ruhunu yeniden şahlandırmak amacıyla Partimize nasıl bir tasfiyeciliği dayattıkları bilinmektedir. Raiberler'in ruhunu nasıl da, kışla kültürü temelinde yeniden canlandırmak istedikleri ve bunun karşısında engel olarak gördükleri Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşları da nasıl katlettirdikleri bilinmektedir. Nasıl ki, Raiber, Alişer'in kesik başı ile kendisini kurtarmaya çalışmış, M. Kemal'e sığınmışsa; bugün Şahin-Yıldırım ihanetçileri de Mazlum'u katlettirerek, K. Evren'e sığınmakta ve af dilemektedirler. Türklüğün ruhunu yeniden şahlandırmak için devletten kendilerine yardımcı olmalarını istemektedirler.

Bu çetenin bir kolu da dışarda başını uzatarak zehirli dişlerini halkımızın boynuna geçirmek istedi. Semir-Seher provakatörlerinin başını çektiği bu provakasyon da, Partimizi, içine girdiği yeni direniş döneminden vazgeçirmeye ve bu temelde tasfiyeciliği geliştirmeye çalışıyordu. Evet, bu derece birbirine bir zincirin halkası gibi bağlanan bu hainlerin aynı doğrultuda harekete geçmelerinin tesadüf olmadığı açıktır. Onlar yıllarca kemalist kışlalarda ve okullarda gördükleri eğitimin bir gereği olarak, zehirlerini etraflarına saçmaya çalışacaklar, yeni Raiberler olma yolunda bir hayli mesafe katedeceklerdir.

Yeniden tarihe dönüyoruz. 1940'lara doğru isyan yenilgiye uğramış, fakat cılız da olsa direniş, sesini duyurma çabasından vazgeçmemiştir. Katliamlardan sağ olarak kurtulan ender insanlardan biri olan Nuri DERSİMİ'nin gittiği Halep'te bu çağrılarını yinelediğini görüyoruz. Kışlalarda, okullarda küçücük beyinler, M. Kemal'in gençliğe hitabesi ile doldurulup birer kemalist haline getirilirken, bunlara sesi yeterince ulaşmasa da,yüreği vatan hasreti ile yanan "hür ve müstakil bir Kürdistan'da yaşamayı" tek gaye edinen DERSİMİ'nin de Kürt gençliğine bir hitabesi vardır. İşte, Dersim gençliği, tarihini bir de bu çağrılara kulak vererek **"Kürdistan Tarihinde Dersim"** adlı kitaptan, yani Nuri DERSİMİ'den öğrenmelidir. Orada geliştirilen vahşet ve katliamların boyutunu, bugün sığınılacak bir güç olarak gösterilmek istenen Kemalizmin gerçek yüzü tüm çıplaklığıyla görülebilinecektir. Geliştirilen bunca inkarcılığa, ihanete rağmen bu direniş sesinin cılız da kalsa günümüze kadar boğulamadığını belirtelim. PKK'nin doğuşu ile daha örgütlü, modern ve güçlü bir temele kavuşan bu ses, sömürgecilere darbeler vurarak gelişimini sürdürmektedir. Böylece o dinmeyen acıların, feryatların intikamının da alındığını bu intikam çağrılarının gereklerinin yerine getirildiğini de ifade edelim.

12 Eylül öncesinde ve sonrasında, Dersim'de de Partimizin direniş geleneğine uygun adımların atıldığı görülmektedir. Olumsuz bir miras bu alanda yetiştirilmiş de olsa bunun devrimci-direnişle değiştirilebilineceği açıkça ortaya çıkmıştır. Geçmişte Nuri DERSİMİLERİN yine bugün Partimizin devrimci-direniş çizgisini temsil eden Metinlerin, Kazımların, Seyfilerin, Hüseyinlerin ve Azimelerin sayısı az da olsa, bunun giderek yüzlere, binlere çıkacağı açıktır. Sayının azlığı, gerçekliği değiştirmez.

Özellikle 12 Eylül sonrasında sömürgeci ordu birlikleriyle yoğunlaşan çatışmalar ve buna karşı gösterilen direniş de açıkça göstermektedir ki, DERSİMİLERİN ve daha yüzlerce direniş şehidinin ruhu PKK şahsında bu kez modern ulusal kurtuluş için yeniden canlanmaktadır. Korkusuzca düşmanın üzerine yürüyen Metin YILMAZ'ın, Kazım DEMİRTAŞ'ın, Hüseyin ve Seyfilerin direnişi aynı zamanda 1938'lerde gösterilen cesaretin yaşadığının yine Azime'nin direnişi de Kürt kadının yiğitliğinin de temsil edildiğinin açık örnekleridir.

Geçmişte olduğu gibi, bugün de direniş ve teslimiyet eğilimi bu alan üzerinde kıyasıya çatışmaktadır. Bir yandan hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan, her şeylerini Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan'ın yaratılmasına adayan direniş şehitlerimiz, çağdaş DERSİMİLERİ Metinler, Kazımlar, Azimeler, İbrahimler, Muratlar, diğer yandan ise, "Genç Kemalistler Birliği" adlı ihanet çetesinin elebaşları, günümüzün yeni Raiberleri Şahinler-Yıldırımlar ve Semirler bulunmaktadır. Bu çatışma, bundan sonra da en şiddetli bir biçimde devam edecektir. Yeni ihanet örnekleri ile karşılaşacağımız gibi, halkımızın geleceğine uzanan güçlü direnişler de yaratılacak ve ihanet bir daha doğmamacasına mahkum edilecektir. Hangi düzeyle ve boyutlarda çıkarsa çıksın, yeni Raiberciliğin tutmayacağı açıktır. Belki sömürgeciler, 1938'lerde bu oyunlarını tutturabildiler. Ama koşulların bugün çok değiştiği, Kemalizmin tüm açıklığı ile gerçek yüzünün görüldüğü, artık karşısında eskinin aşiret örgütlenmeleri olmadığı açıktır. Hele PKK gibi bir önderliğe kavuşan, Kürdistan halkının ihanete aman tanımayacağı ve onu görüldüğü her yerde başı ezilmesi gereken bir canavar olarak değerlendireceği bilinmek zorundadır.

İşte Dersim'de yükselen en son

devamı Syf: 23'de

ORTADOĞU'DA YENİ DENGEYE DOĞRU

Baştarafı Syf: 1'de

Birçok gücün etkisi altında varlığını sürdürmek çabası içerisinde bulunan bölge halkları açısından, içinde bulunulan dönem, her zamankinden daha fazla karmaşıklığını korumanın yanısıra, dengenin lehlerine dönmesi açısından da doğru-devrimci politikaların dayatılması ve geliştirilmesinin büyük önem arzettiği bir süreçtir de. Bunun yanısıra, doğru devrimci politika ve pratiğin gelişimini tıkayan ve bu yönleriyle de karşı-devrimin ekmeğine yağ süren bir çok güç geçmişte devrimci sıfatlarla tanımlanabilinmelerine rağmen, bugün bu konumları açığa çıkmakta ve uğraşlarının da, bundan başka bir şey olmadığı görülmektedir. Bunlar da dikkate alınınca doğru devrimci tutumun dayatılmasının ivediliği daha da yakıcı bir tarzda görülmektedir.

Çok karmaşık bir görünüm arzeden ve ağır sorunlarla yüklü olan mevcut toplumsal-siyasal ortamın doğru bir kavrayışını sağlamak açısından, yaklaşımın doğru tespit edilmesi gerektiği kadar, bu gelişmeler karşısında şaşırmamak, hedefi kaybetmemek için de bu son derece gereklidir. Ancak bu temelde ileri gelişmeler sağlanabilinir. Her dönemden daha fazla bu dönemde, uluslararası siyasal ortamın içine girmeye aday gözüken Kürdistan gerçeği, Ortadoğu'da yeni oluşmakta olan dengenin en belirleyici dinamiklerinden birisi olarak şimdiden rolünü oynamaktadır. Bir çok nedenlerden ötürü şimdiye kadar ulusal kurtuluş mücadelesi engellenen ve kendi gerçekliğini konuşturmasına bir türlü olanak tanınmayan Kürdistan halkı, bu yeni dönemde kendi gerçekliğini en çok konuşturacağı bir tarzda istek ve irade birliğini geliştirmekte, inancını pekiştirmektedir. Bunun ortaya çıkmasında doğru bir ideolojik-politik hat temelinde baştan beri önder bir konumda yer alan PKK ve onun önderliğinde ilan edilen ERNK, rollerini kendilerine yaraşır bir tarzda oynayabilmeleri için her zamankinden daha fazla dönemin tüm sorunlarına devrimci cevap verebilmek açısından gereken gücü toparlayabilmek ve bunun yaşamları için vazgeçilmez olduğunu da kavramak durumundadırlar. Yine mevcut yetersizliklerin ne pahasına olursa olsun aşılmak zorunda olduğu, dönemin dayattığı devrimci görevlerin mutlaka yerine getirilmesi gerektiği ve bunun içinde gerekli yetkinliğe ulaşmak zorunda olunduğu açıktır.

Ortadoğu'da mevcut dengede meydana gelen değişmeleri daha yakından kavramak, Kürdistan devriminin giderek artan rolünü ortaya koymak açısından kısa da olsa tarihi gelişmelere ve günümüzde meydana gelen değişmelere değinmek gerekmektedir. Yine buna bağlı olarak emperyalizmin ve sosyalizmin bölgeye yaklaşım ve politikalarını da ele alıp izah etmek, sorunun daha da iyi kavranılması açısından önem taşımaktadır.

a) XIX. yy. ve Sonrası Bölge Üzerinde Egemenlik Savaşı

Daha XIX. yy'ın 2'nci yarısında Osmanlı İmparatorluğunun kapitalist sömürgecilikle gelişen işbirliği, günümüzde emperyalist sömürgeciliğin Ortadoğu üzerinde hakimiyetini kurmasının da tarihsel temelini oluşturmaktadır. 1840'da Osmanlı İmparatorluğu ile İngiltere arasında imzalanan ticaret antlaşması, aynı zamanda İngiliz egemenliğinin başlangıçta ekonomik alanda olmak üzere giderek mali ve siyasal alanlarda da gelişmesinin ilk adımını oluşturmaktadır. İngiliz emperyalistleri, imparatorluğu bir yandan Çarlık Rusya'sına karşı desteklerken, diğer yandan da Ortadoğu'ya yayılmada bir kalkan olarak kullanıp, Araplar ve diğer halklar üzerinde egemenliğini geliştirmede de bir kaldıraç olarak yararlanmıştır. Özellikle de stratejik noktalara yönelip, adım adım Ortadoğu'nun tüm alanlarına nüfuzunu yaygınlaştırmak isteyen İngilizler, Fransızlar'la da bir çelişki içinde bulunuyorlardı. Uygun fırsatlar yakaladıkça bölge devletleri üzerinde siyasal egemenliğini tesis etmekten çekinmeyen İngilizler, dönemin kapitalist-emperyalist sisteminin baş gücü olarak, bunu Fransa'ya dayatmakta da fazla zorluk çekmeyip, önemli oranda bölge üzerinde kendi egemenliğini geliştirdi.

Bu amaçla İngilizler'in daha 1882'lerde Arap devletleri arasında merkezi bir yere sahip olan Mısır'ı işgal etmesi tesadüf eseri değildi; tam tersine bölge üzerinde egemenliğini geliştirmede stratejik bir noktada yer almasından dolayıydı. Osmanlı İmparatorluğunun XIX. yy'ın sonlarına doğru çöküşe gitmesi ve giderek bölge üzerinde denetimin zayıflaması sürekli toprak kaybetmesinin yanısıra, bu dönemde bölge üzerinde yoğunlaşan İngiliz faaliyetleri de, yeni bir güç olarak İngiltere emperyalizminin egemenliğinin adım adım bölgede yaygınlaşacağının da işareti olmaktaydı. XX. yy'ın başlarında bölge üzerinde egemenliğini kurma doğrultusunda faaliyetlerini daha da yaygınlaştıran İngilizler, içine girdikleri çeşitli ilişkiler ve antlaşmalar vasıtası ile ortamı kendileri için daha da elverişli bir duruma getirmekteydiler.

I. dünya savaşına doğru gelindiğinde Ortadoğu üzerindeki mücadeleye İngilizlerin, Fransızların ve Çarlık Rusya'sının yanısıra, yeni bir güç olarak gelişen Almanya'da katılıyordu. İngilizlerin tersine, imparatorluğun toprak talebini de dikkate alan Alman emperyalistleri Haydarpaşa-Bağdat demiryolu hattının inşası ile Osmanlılar üzerinde egemenliğini geliştiriyordu. I. emperyalist paylaşım savaşının en önemli nedenlerinden birinin imparatorluğun Balkanlar'dan Kafkasya ve Kuzey Afrika'ya kadar uzanan topraklarının, özellikle de Ortadoğu'nun paylaşılması olduğu açıktır. İngiliz emperyalizminin geçmişte Osmanlı İmparatorluğu ile yaptığı ikili antlaşmalar, I. dünya savaşından imparatorluğun yenik çıkması ile birlikte uygulamaya geçiriliyor ve böylece günümüze kadar süren ve halen de bir çok alanda devam eden emperyalist egemenliğin de temeli oluyordu.

I. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, emperyalizm bölgede egemenliğini tümüyle sağlayarak, denetim oluşturmuştur. Bu egemenliğe karşı bölge halklarından bir direniş gösterilememiş, kemalist önderlikli Türk ulusal kurtuluş hareketi, İngiliz emperyalizmini Anadolu'da bir kaç yıl tehdit etmesine rağmen, o da daha 1925'lerde uzlaşma yolunu seçmiştir. Özellikle de Musul-Kerkük meselesinde emperyalizmle uzlaşır ve giderek emperyalizme yamanmaya başlar. Bunun dışında hiç bir ciddi direniş öğesi ile karşılaşmayan emperyalistler, irili-ufaklı bazı kıpırdanmaları da boğarak, II. dünya savaşına bölgenin hükümranı olarak girerler. İngiliz ve Fransız emperyalistleri, Ortadoğu'yu kendi aralarında paylaştırarak güçlü bir şekilde egemenliklerini tesis ederler.

Bölgede İngiliz ve Fransız egemenliğinin kurulması sonucu, kapitalizm sınırlı da olsa gelişme olanağı bulmuş ve bunun sonucu olarak da, eskinin aşiretçi-feodal güçleri aşılırken, bunun yerine kompradorluk temelinde sınırlı da olsa bir burjuvalaşma ortaya çıktı. Yine buna bağlı olarak bir küçük-burjuva tabaka da oluştu. Bu değişmeler de burjuva milliyetçiliğinin gelişmemiş biçimlerde de olsa ortaya çıkmasını sağladı.

1920 ile 1950'ler arasında Arap, Fars, Türk ve Kürt egemen sınıflarında işbirlikçi temelde bir kapitalizm geliştirme yönünde bir eğilim olmasına rağmen, Vietnam, Çin örneklerinde görüldüğü gibi uzun vadeli bir ulusal kurtuluş savaşı geliştirip, ulusal devletlerin kurulmasına yönelmeseler de, emperyalizmle sıkı bir ilişki içerisinde sınırlı da olsa bağımsız devletler hedefleyen akımların geliştiğini görmekteyiz. Bunların içinde en radikalı M.Kemal önderliğinde gelişen ve TC'nin kurulması ile sonuçlanan Türk ulusal kurtuluş hareketidir. Yine buna benzer başka hareketler, İran'da, Afganistan'da ortaya çıkar. Ve Arap aleminde ise başta Suriye, Irak olmak üzere Mısır'da görünüşte de olsa bağımsız devletlerin doğuşu, iki savaş arası ortamda hızlanıp gelişirken, II. dünya savaşından sonra tamamlanarak, bir çok irili-ufaklı bağımsız devlet ortaya çıkar. Görünüm itibariyle bağımsız devletler olarak ortaya çıkan bu yönetimler, 1960'lara kadar ekonomik, siyasal, mali ve askeri alanlarda tamamıyla emperyalizme bağımlı bir karakterde şekillenirler.

1952'de Mısır'da gerçekleştirilen Nasır darbesi dışında kalan, diğer tüm bölge ülkeleri, ister cumhuriyet, ister monarşik nitelikte olsunlar başlangıçtan itibaren İngiliz-Fransız emperyalizminin işbirlikçileri durumundadırlar. Ancak II. dünya savaşından güç kaybederek ve önemli oranda da zayıflamış olarak çıkan İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin bölge üzerindeki denetimleri zayıflayınca bu kez yeni bir egemen güç olarak gelişen ABD emperyalizmine bir çok ülke yeni-sömürgecilik ilişkileri ile bağlanmaya başladılar.

II. emperyalist paylaşım savaşının ardından bir çok İngiliz ve Fransız klasik sömürge yönetimleri, genellikle ordu içinden gelişen radikal-milliyetçi eğilimlerin darbeleriyle iktidardan devrilirken, radikal yönetimler de iki sistem (emperyalizm ve sosyalizm) arasındaki dengeden yararlanarak, tıpkı M. Kemal örneğinde görüldüğü gibi, nispi de olsa bir bağımsızlığa yöneldiler. Mısır, Irak ve Libya başta olmak üzere benzeri ülkelerde görülen darbeler, bu tip gelişmelerin birer ürünüdürler. Fakat, denge ortamından yararlanarak belirli bir dönem bağımsızlığını koruyabilen bu yönetimler, DP döneminde Türkiye'de, Sedat döneminde Mısır'da, yine Saddam Hüseyin döneminde de Irak'ta görüldüğü gibi, yarı-sömürgecilik ilişkileri içine girmekten kurtulamamakta, adeta yaşadıkları gelişmelerin doğal bir sonucu olarak, bu durağa ulaşmaktalar.

Yeri gelmişken hemen belirtelim; iktidara geliş biçimi bakımından yukarıda saydığımız yönetimlerle benzerlik arzeden, Suriye yönetimi, günümüzde ileri doğrultudaki gelişimini sürdürmekle birlikte, bunun geleceğini belirleyen ana şeyin de; dışta emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı mücadeleyle, içte büyük sermaye birikimine yönelen ve tekelleşmek için de emperyalizmle işbirliğini zorunlu gören burjuva çevrelere karşı yürütülecek mücadeleye bağlı olduğu açıktır. Bugün Suriye yönetiminin ilerici ve reformcu dönüşümlerle belli bir müddet daha modernleşme çabalarını devam ettireceği görülmektedir. Bu gelişmeler, bölgede güçlendirilmek istenen karşı-devrimci bloka karşı, mevcut ittifaklarla direnme gösterilmesinin yanısıra, halk güçlerinin daha aktif bir temelde devreye girmesi ile ileri bir görünüm kazanıp, niteliksel bir aşamaya ulaşabilir. Halk güçleri devreye girmedikçe mevcut konumuyla daha uzun süre tek başına direnmesi ve yürümesi mümkün değildir. Bugün sınırlı da olsa Lübnan'da ortaya çıkan halk güçlerinin direnişi, önümüzdeki dönemde Ürdün ve daha çok Irak'ta geliştikçe, Suriye yönetiminin ilerici konumu daha da gelişip, pekişebilecektir. Böylesi bir sonucu da, devrimci halk güçlerinin gelişimi ve başta da ilerici yönetimin yaklaşımı olmak üzere, bu güçlerin kendi aralarında geliştirecekleri ittifakların düzeyi belirleyecektir.

1960'lara gelindiğinde emperyalizmin bölgede oluşturduğu egemenlik sisteminde çatlaklar meydana gelerek, güçler arasında denge oluşmaya başladı. Bu temelde de emperyalizm aleyhine bir dizi gelişme ortaya çıktı. 1960'lara kadar bölge üzerinde ortaklaşa ve adeta devir-teslim durumunu andırırcasına egemenliklerini birbirine devrederek tahakkümlerini sürdüren emperyalistlerin oluşturduğu statüko, milliyetçi radikal hareketlerin gelişmesi ile darbelenmiş, mutlak hakimiyet yerini giderek güçler arasında dengenin oluştuğu bir ortama terketmiştir.

Ortadoğu'da emperyalizmin egemenliğinin geliştiği ikinci dönem olarak da nitelendirebileceğimiz 1960 ve 80'lerin başına kadar olan evre, ordu içinde radikal subaylar önderliğinde darbelerle işbaşına gelen yönetimler ve bu yönetimlerin devlet kapitalizmi temelinde bir gelişme sağladığı, emperyalizmle yine uzlaşmaya gidilse de, ama bu sefer daha gelişmiş bir kapitalizm temelinde gidildiği, bağımsızlığın geçmişe nazaran daha güçlü korunup geliştirildiği, ekonomik yönden belli bir ilerlemenin sağlandığı bir dönem olarak da karakterize edilebilinir.

Cemal Abdülnasır'ın Mısır'da gerçekleştirdiği bir darbeyle başlayan bu süreç, 1958'de Irak'ta, 1963'te Suriye'de, yine aynı dönemlerde Cezayir'de, daha sonra Libya'da ve Güney Yemen'de de halk hareketleriyle daha da yaygınlaştırılır. Yine 1960'da Türkiye'de gerçekleştirilen 27 Mayıs darbesini, İran'da Musaddık'ın millileştirme hareketini de bu akım içinde sayabiliriz. Ortadoğu'da peşpeşe gelişen bu hareketler sonucu anti-emperyalist bir oluşum ortaya çıkarken emperyalistlerin de eskisi gibi bölgede egemenliklerini kuramadıklarını görmekteyiz. Ayrıca bu dönemde bu hareketlere önderlik eden güçlerde, sınırlı anti-emperyalist bir tavırdan tutalım da daha radikal bir anti-emperyalistliğe ve hatta sosyalizme yönelmeye kadar bir çok özelliği görmek mümkündür.

Bölgede bu sürecin başlatıcısı durumunda olan Mısır'ın 1970'li yılların ortasında yeniden emperyalizmle yeni-sömürgecilik ilişkileri temelinde işbirliğine yönelmesi karşısında; Nüfus ve coğrafyası çok yetersiz de olsa, Filistin Ulusal Direniş Mücadelesinin uzun yıllar bölgedeki anti-emperyalist gelişmeye önderlik yaparak, bunun önderliğini şahsında birleştirebildiğini görmekteyiz. Bir Güney Yemen örneği vardır; burada da emperyalizmden gerçekleşen kopuşmanın sonucu olarak, sosyalizmin inşasına yönelinebilinmektedir. Bu gelişmeler, emperyalizmin bölgede tek taraflı sürdürdüğü egemenliğini sarsarak sosyalizmle ilişki içinde belirli bir dengenin oluşmasına yol açmışsa da, bölgede hala emperyalizmin denetimi güçlüdür.

Bu dönemin önde gelen ulusal kurtuluş hareketlerini bu çerçeveye oturtmak ve değerlendirmek gerekmektedir. Bölgede ve dünyada adından en çok bahsedilen Filistin devriminin bu kadar gelişme göstermesini de, yine bu çerçevede ele almak gerekiyor. O halde bugün gelişmesinin ilginç bir aşamasına gelen bu hareketin, doğuşu, katettiği ilerlemeler nelerdir? Bölgedeki mevcut durumu ve geleceği daha iyi kavramak açısından bu soruya özenle cevap vermek ve bir çok yönleriyle de açmak gerekmektedir.

b) Filistin Direniş Hareketinin Gelişimi, Bugün Vardığı Aşama Ve Arafatçılığın Tarihsel Konumu

1960'lı yılların ortasında, bölgede mevcut dengenin bozulması ve sosyalizmle ilişki temelinde gelişme olanağı bulan ulusal kurtuluş hareketlerinin yükselme gösterdiği bir ortamda, Filistin direnişinin de ortaya çıktığını görmekteyiz. Esas olarak Nasırcılık'tan etkilenip ve ondan da destek alarak küçük-burjuva milliyetçiliği önderliğinde gelişme gösteren Filistin Ulusal Hareketi, mevcut dengeyi hergün zorlarken, aynı zamanda kendisi için elverişli olan diplomatik-politik yöntemleri de kullanarak sonuç almaya çalışıyordu. Buna silahlı mücadeleyi de ekleyen Filistin Devrimi, zayıf olan emperyalizmin işbirlikçi rejimlerinden taviz üzerine taviz de koparabiliyordu. İşbirlikçi rejimler Nasır örneğinde görüldüğü gibi toptan egemenliklerini yitirmemek için, radikal burjuva milliyetçiliğine daha fazla pay ve destek vererek, böylece kendi varlıklarını da korumaya çalışıyorlardı. Suudi Arabistan'ın bu konudaki girişimi örnektir. Ulusal kurtuluş hareketleri içinde bir kesimi mali olarak destekleyen ve giderek bu temelde siyasal yönden de kendisine bağlayan Suudi, devrimlerin gelişmesi önünde önemli oranda engel oluşturabilmektedir. Bu politikanın en canlı örneğini ise Filistin Devrimi içinde Arafatçılık üzerinde uygulanışında görmekteyiz. Arap sermaye çevrelerinin dayattığı politikalar, Filistin direniş hareketinin önündeki en ciddi engellerden birisidir. Mali yönden en zengin devrim hareketi olarak nitelendirilen Filistin Direniş Hareketinin bu yönü, O'nun en önemli dezavantajını da oluşturmaktadır.

1970'lerde daha da güçlenerek, bölgenin en radikal anti-emperyalist hareketi olarak ortaya çıkan Filistin Direniş Hareketi, bir çok işbirlikçi Arap rejimini ürkütürken, aynı zamanda bölgede anti-emperyalist doğrultuda radikal milliyetçi eğilimlerin gelişmesine dolaylı da olsa etkide bulunuyordu. Bu yönüyle Arap milliyetçiliğinin doruğuna ulaşmasa da, bu eğilimin en önde gelen temsilcisi durumundadır. Fakat, başlangıçta gözükmeyen ve bir sınıf temelinden kaynaklanan; giderek daha da açığa çıkan ve Ortadoğu'nun bir çok küçük-burjuva hareketlerinin akibeti günümüzde bir çıkmaz biçiminde bu hareketin başına da gelmektedir. Belirli bir gelişme evresinden sonra ya tasfiye ya da uzlaşma ile sonuçlanan Ortadoğu'nun küçük-burjuva radikalizmi örneği bugün en canlı

biçimi ile Filistin direnişinde yaşanmaktadır.

Bunun bir benzer örneğini yine Türkiye pratiğinde de bulmaktayız. 1960'lardan itibaren Türkiye'de gelişen küçük-burjuva önderlikli ister radikal devrimci, isterse reformist akımlar olsun belli bir direniş göstermekte, hatta zaman zaman Marksizme yönelerek, proletarya önderliğine doğru bir gelişmeyi de yaşasalar, sonuçta karşı-devrimin sert darbeleri altında ezildiklerini, ya tasfiye ya da reformize olup düzenle uzlaşma yoluna girdiklerini görmekteyiz. Dev-Genç örneğinde görüldüğü gibi, başlangıçta güçlü doğuşu ve içlerinden bir kısmının sosyalizme yönelmesi bile bu sonucu değiştirmiyor. Geride kalanların da Dev-Yol'un gelişiminde görüldüğü gibi, hızla reformizme kayarak tasfiyeciliğe yöneldikleri gerçeği, küçük-burjuva hareketlerin özelliğinin tanınmasına da daha elverişli bir ortam yaratmaktadır. İran Fedain Hareketi de aynı gelişmeyi yaşamaktadır. Başlangıçta önemli bir direniş gücünü temsil etmesine karşın, devrimin çözülmeye gittiği ortamda; bir yandan gücü tahrip olurken, diğer yandan sosyalizme gecikmiş olarak yönelmesi de, daha örgütlü, daha öngörülü davranan milli-burjuvazi karşısında bir sonuç elde etmeye götürmemekte, ya tasfiye olup onun içinde erimekte, ya da gerici bir konuma düşerek emperyalizm ve işbirlikçi burjuvaziyle uzlaşmaya gitmektedirler. Bu gelişmeleri genelde Arap radikalizminde, özel de de Filistin küçük-burjuva radikalizminde görmekteyiz. Mısır'da Nasır örneği, Irak'da Saddam vb. bir çok gelişme bunun açık göstergeleridir. Bugün Irak'ın konumu açığa çıkmış; her ne kadar Saddam sosyalist adını da alsa, sosyalizmle ilişkilerini geliştirse de emperyalizmden yana tavır koyduğu tüm gerçekliğiyle ortadadır. Küçük-burjuva radikal bir örgüt olarak ortaya çıkan Baas Partisi içinde palazlanan ve emperyalizmle işbirliği temelinde giderek de güçlenen bir kesimin, antiemperyalist ve devrimci-demokratik kesimleri darbeler ve katliamlar yoluyla ezerek, yeni-sömürge ilişkileri ile emperyalizme yöneldikleri bilinmektedir.

Filistin direniş hareketinin bu günkü konumunu ele alırken, işte bu tarihsel gerçekleri gözönünde bulundurmak gerekmektedir. Küçük-burjuva devrimci hareketler içinde bir çok direnişçi öğe olmasına rağmen, bunların karşı-devrimin sert darbeleri karşısında tutunamayarak işbirliğine yönelen kesimlerce tasfiye edildiklerini görmekteyiz. Direnişçi öğelerin tasfiyesi ile birlikte, gittikçe teslimiyete ve işbirlikçiliğe doğru daha da fazla yol alan bu kesimler, emperyalizmle bütünleşirken bölge gerici devletlerinin mali olanak sunmaları karşısında, tamamıyla karşı-devrime bağlanmaktadırlar. İşbirlikçi rejimlerin mali olanakları bir çok önder gücün satın alınmasında rol oynarken, bir çok radikal küçük-burjuva hareketlerinin sağa yanaşmasında da işlevi büyüktür.

Kuşkusuz küçük-burjuva radikalizmin bölgede gelişmesi emperyalizmin tek taraflı statükosunun parçalanmasında önemli bir rol oynamış ve bağımsız devletlerin kurulmasında etkili olmuştur. Ekonomik yönden sınırlı da olsa bir kalkınmayı yaratabilmiş, yine milli kültürün gelişimini de sağlayabilmiştir. Ama bunlara rağmen, tüm bu gelişmelerin emperyalizmden tam bir kopuşmayı sağlamadığı ve bunu sağlamaktan uzak olduğu gerçeği de gözardı edilemez. Bazı istisnalar görülse de son tahlilde bu güçlerin emperyalizmle bütünleşmekten kaçınamadıkları yaşanan gerçeklerdir. Bu çerçeve içerisinde, bugün adı en çok geçen ve neredeyse politika ve diplomaside bir ekol durumuna getirilmek istenen Arafatçılığın tarihi rolünü daha iyi anlayabilir ve izah edebiliriz.

Daha başlangıçta Filistin direnişinin önderliğini ele geçiren Yaser Arafat'ı bir kişi olarak değil bölgede küçük-burjuva devrimciliğinin en seçkin ve önde gelen bir temsilcisi olarak değerlendirmek gerekmektedir. Arafat'ın şahsında her türlü tasfiyeciliği, uzlaşıcılığı ve hatta devrimle karşı-devrimin bütünleşmesini sağlamak isteyen ve yine bunun için de her türlü diplomatik-politik yöntemi kullanan, en ince yöntemlerden komplolara varana kadar bir çok uygulamayı geliştirebilen, küçük-burjuvazinin en gelişmiş bir temsilcisi olarak görülmelidir. 1960'lı yıllarda emperyalist statükonun parçalanması ve sosyalizmin ulusal kurtuluş hareketlerine sunduğu önemli desteklerden yararlanan Arafat, o küçük-burjuvazinin ikili karakterini; yani hem burjuvaziyi, hem de proletaryayı yaşamasını en iyi biçimde uygulayarak, başvurduğu bir çok politik-diplomatik yöntemlerle de belli bir gelişme gösterir. Bunu en somut biçimi ile kendi kişiliğinde yaratan Arafat'ın uluslararası politikacılığı da emperyalizm ile sosyalizmin izdüşümünden başka bir şey değildir. İşte o büyük diplomatik-politikacılığın özü de budur. ancak bu şekilde rolünü oynadığı müddetçe Arafatçılıktan bahsedebilme ve onu tanımlayabilme olanağı bulunmaktadır. Yani Arafatçılık böylesi bir gelişmenin ürünü olarak ortaya çıkabilmiştir. O halde Arafatçılığı nasıl tanımlayabiliriz. Esas olarak kendi halkında ve yine bölgede, emperyalist sistem ile sosyalist sistemi, ulusal kurtuşculukla, işbirlikçiliği son tahlilde de burjuvazi ile proletaryayı yaşayan ve bunun bir dönem diplomatik politik alanda da sürdürüldüğü belli bir safhaya verilen addır. Bu dönem 1960'larla 80'ler arasını kapsar.

Eğer bölgemizdeki denge eskisi gibi sürüp gitseydi; yine bölgede ulusal ve sınıfsal çatışmalarda bir değişiklik ortaya çıkmasaydı; Arafatçılığın daha rahat koşullarda emperyalizmle uzlaşması da zor olmayacaktı. Fakat, gerek İsrail siyonizminin bilinen özelliklerinden olsun , gerekse de Reagan'ın başa gelmesiyle birlikte bölgede artan karşı-devrimci komplo ve saldırılar olsun buna fırsat vermiyordu. 12 Eylül 1980'de Türkiye'de faşist askeri darbenin gerçekleştirilmesi, İran'a karşı Saddam'ın saldırtılması ve bunların birleşik etkisi ile 5 Haziran 1982 İsrail'in Lübnan'ı işgali, daha o zamanda Arafatçılığın kaderini de belirlemekteydi. FKÖ'nün tarihi araştırılırsa bunun daha öncesine dayandığı görülecektir; fakat 5 Haziran savaşı doğum sancıları çeken ihanetin doğumunu daha da kolaylaştırmıştır.

İsrail'in 5 Haziran'da Lübnan'ı işgal etmesi ardından yaptığımız değerlendirmeler de bu gelişmelere daha o günden değinmiş; Arafat sağcılığının erkenden açığa çıktığını ve gizli uzlaşmacılığın savaşta tüm çıplaklığıyla kendisini ele verdiğini belirtmiştik. Şimdi, mevcut gelişmelere bakıldığında o zaman belirtilen görüşlerin her zamandan daha fazla doğrulandığı görülmektedir. Bu gün Arafatçılığa karşı olan bir çok güç daha değerlendirme bile yapamazken, biz bu gerçekleri okura da sunduğumuz uzun değerlendirmelerimizde dile getirmiştik.

Aslında Arafat tüm planlarını ve gizli kapılar ardında yürüttüğü çalışmalarını, daha değişik koşullarda gündemleştirmek istiyordu. Fakat, İsrail'in Lübnan saldırısı buna erken doğum yaptırırken, tüm planlarını da gün yüzüne çıkarmıştır. Arafat daha rahat gelişme ortamı bulsaydı; Filistin devrimini, başta silahsızlandırma olmak üze re, bir çok olumlu özelliğini tasfiye edebilecek ve bu temelde Ürdün ile bir konfederasyon içerisinde emperyalizmle uzlaşma yoluna girerek, onun bölgedeki önemli bir dayanağını oluşturacaktı. İsrail'in Lübnan'a müdahalesi ve buna karşı gerek Lübnan sahasında gerekse Arap aleminde gelişen direnme, sonuçların daha değişik boyutlarda ve Arafat'ın aleyhinde ortaya çıkmasına yol açtı. Bugün Arafatçılığın sadece bir sağa sapma olmadığı, bir teslimiyet hareketi olduğu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Emperyalizmin uşağı Ürdün monarşisi ile yaptığı ittifak ve bu ittifakın Mısır tarafından onay görmesi ve Camp-David istikametinde ilerlemesi ve tüm bu planların da Amerika tarafından onaylama noktasına gelinmesi Arafatçılığın gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla sergilemektedir. Adeta emperyalizme yalvarırcasına "Her şeyden vazgeçiyorum, yeterki beni kabul edin, görüşmelere alın" diyen Arafat'ı, sağa bir sapma olarak değerlendirmemek bununda ötesinde bir ihanet ve teslimiyet eğilimi olarak görmek gerekmektedir. Nitekim bugün içine girdiği ilişki ve komplolarda bu gerçeği doğrulayan bir hayli bol örnek sunmaktadır. Başta, ABD emperyalizminin bölgedeki başlıca dayanakları olan Ürdün, Mısır ve bunların gizli ittifakları Suudi, Körfez Ülkeleri ile gelişen ilişkisi olmak üzere, yine karşı-devrimci blokun diplomatlığını yapması vb. gibi daha bir çok olay örnek gösterileceği gibi, Saddam, Hüsnü Mübarek, Kral Hüseyin vb. ile Arafat'ın yoğunlaşan ortak görüşmeleri de gözardı edilmemesi gereken olgulardır. Bununla da bölgede emperyalizmin önemli bir dayanağı haline gelindiği, gerçeği görülmek zorundadır.

Görüldüğü gibi, Küçük-burjuva radikalizmi Arafat'ın şahsında emperyalizmin bir dayanağı haline gelirken, aynı zamanda bölgenin en gerici rejimleriyle bir işbirliğine yönelmektende geri durmamaktadır. İşte, böylece bir çok ülkede küçük-burjuvazinin oynadığı ve oynayabileceği rol Arafat'ın şahsında bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Suriye'nin bölgede ortaya çıkan konumundan yararlanan direniş güçleri Arafat'ın tüm komplo ve dayatmalarına rağmen, devrimci gelişmeyi bir dönem daha sürdürebilecek bir düzeyde gözükmektedirler. Bu gelişmeleri yeni bir dengenin ortaya çıkışı olarak değerlendirebiliriz. Daha 1982'ler sona ermeden bir bir çok gelişmeye o dönemde işaret etmiştik. Anti-emperyalist mücadelede Suriye'nin hızla bir önder konumuna yükseldiğini, buna rağmen bölgede kararsız bir dengenin mevcut olduğunu ve güçlerin birbirine üstünlük kurmaktan uzak olduklarını belirtmiştik. Özellikle bu durumun karşı karşıya duran Suriye ve İsrail orduları açısından da böyle olduğunu ve her iki gücün de nihai bir savaşa bu dönemde girişmeyeceklerini vurgulamıştık. Özellikle de Suriye'nin bölgede UKH'lerinin gelişimi sağlanmadan, kendi politikasını denge aşamasına ulaştırmadan,İsrail'le ne bir savaş biçiminde çatışmaya ve ne de bir barışa yanaşmayacağını ifade etmiştik.

Arafatçılığın teslimiyetine rağmen, onun yanı başında böylesi bir gelişme gösteren Suriye'deki durumu, dikkatlice ele almakta ve onu kendi gerçekliği içinde değerlendirmekte oldukça büyük bir yarar vardır. Yine bunun yanısıra özelliklerini ayrıntıları ile ortaya koymak bunun yol açacağı muhtemel sonuçları görmek açısından da gerekli ve kaçınılmazdır.

c) Yeni Dengeye Doğru İlerlerken, Yoğunlaşan Emperyalist Komplolar ve Suriye' nin Artan Rolü

Emperyalist çevrelerin basınına kadar yansıttıkları gerçeklerden ve sosyalizmin yaklaşımından da ortaya çıktığı gibi, bölgede oluşacak yeni dengenin pratik önder gücü durumunda Suriye önderliği yükselmektedir. Başlangıçta ortaya çıkmayan bu özellik, 1980'lerden itibaren artan bir biçimde kendisini göstermektedir. Yine 1980'lerin ortasında bölgede meydana gelen gelişmeler, Suriye'nin anahtar bir role yükseldiğini pratik olarak gösterirken, emperyalist basın-yayın organları da yaptıkları değerlendirmelerle durumun bu yönde seyredeceğini göstermekteydiler. Daha şimdiden Lübnan sorununun çözümünde Suriye'nin tek ve belirleyici güç konumunda bulunması bu gerçeğin tesliminden başka bir şey değildir. Bunun yanısıra, gerek İran-Irak savaşı ve gerekse Arap ulusal hareketlerinin bir çok sorunu Suriye'nin konumu dikkate alınmadan çözüme gütüremez.

Suriye önderliği çeşitli sınıf ve tabakalara dayanmakla birlikte, esas olarak da küçük-burjuvazinin damgasını taşımaktadır. Bir yandan feodal-komprador güçlerin etkinliği kırılır, tekelleşme eğilimlerinin önüne geçilirken, devletçilik temelinde kapitalizmin gelişmesi sonucu ortaya çıkan ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmeler ortamında yaygın bir küçük-burjuva sınıfda oluşmaktadır. Bu küçük-burjuvazinin belirgin bir özelliği de, işçi ve köylülerle sağlam bir ittifak temelinde gelişme göstermesidir. Köylülük olsun, daha henüz güçlü bir biçimde oluşamayan proletarya olsun; bugün Baas Partisi önderliğinde bir blok temelinde devlete, toplumsal ve ekonomik gelişmelere damgasını vurmaktadırlar. Bugün Suriye yönetimi çok yönlü iç dengelere dayanmakta, özellikle de devrimci-demokratik karakterini pekiştirmeye çalışmakta; yine toplumun ezici çoğunluğunun çıkarlarını kendisinde uzlaştırmaya özen göstermektedir. Zaten rejime güç verende onun bu özelliği olmaktadır. O halde Suriye önderliği salt küçük-burjuva bir önderlik olarak değerlendirmemek; çeşitli sınıf ve tabakaların bir cephe hareketi biçiminde çıkarlarının somutlaştığı bir gelişme olarak görmek; en azından bu günkü aşamada özelliğinin bu olduğunu iyice irdelemek gerekmektedir. Bu özelliklerini de dışarıya doğru yansıttığında, son derece usta bir anti-emperyalist politikayı, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketleri ile ilişki içinde geliştirmektedir. Böylece de Suriye nüfusunun ve coğrafyasının çok ötesinde, bölge çapında siyasal ve askeri bir güce ulaşmaktadır. Arap ulusal hareketlerinin karmaşık sorunları da kendisini dayatsa, yine Suriye önderliği bunu ne kadar az veya yoğun iradeyle karşılarsa karşılasın böylesi bir konumu önümüzdeki dönemde daha yoğun bir biçimde yaşaması kaçınılmaz gözükmektedir.

Tüm bu gelişmeler ve mevcut durum irdelendiğinde Suriye için 3 yıl önce yaptığımız değerlendirmeler de doğru çıkmaktadır. Daha o zaman biz Suriye, Mısır ve Irak örneklerinde görüldüğü gibi emperyalizmle uzlaşmaya girecek mi? Sağa kayışı yaşayacak mı? vb. sorulara gerekli cevabı vermiş; bazı özgül nedenlerden dolayı bunun mümkün görülmediğini ve en azından içinden geçtiğimiz süreçte bunun olanaklı olmadığını belirtmiştik. Ayrıca Suriye'nin içeride geniş halk yığınlarına dayanması, dışta da anti-emperyalist karekteri ve bu politikanın halk tarafından onay görmesi vb. gelişmeler şimdilik emperyalizmle bir uzlaşmayı zorlaştırmaktadır. Bunların yanısıra, emperyalizmin Lübnan'a dayattığı NATO planlarına karşı gösterilen direnmeye arka çıkması, Arafat'ın sağa kayışı gibi daha bir çok olay Suriye'yi, Filistin direniş hareketini destekleyen temel müttefik durumuna da getirmiştir. Bunlara birde Suriye'nin açık İsrail işgalini yaşaması, bununla varolan derin çelişkilerin varlığı, henüz İsrail'le bir dengeye ulaşamaması, tüm bunları politikasının özü haline getiren Başkan Hafız Esad'ın kişisel konumuna eklenince, Suriye'nin mevcut devrimci-demokratik yapısını sürdürmesi kaçınılmaz olmaktadır. Bu gelişmeler ortamında rejimin bünyesinde uzlaşıcı öğeler bulunsada hakim olan yönün devrimci-demokratik öğeler olduğunu ve uzlaşmacı öğelerin bu dönemde başarılı olmayacağını 3 yıl öncesinden belirtmiştik. Ama aynı zamanda Suriye'nin bu konumu ve mevcut gelişmeler ortamında sonuç alıcı girişimlerde bulunmasının da beklenmemesi gerektiğini ifade etmiş; nihai çözüm içinde İran-Irak savaşının sonuçlarının ortaya çıkması gerektiğini vurgulamıştık. Eğer Irak Saddam rejimi yıkılır, Irak demokratik güçleri ve Suriye ile İran, Irak'da ulaşmaya dayalı bir demokratik rejimde birleşirlerse, bunların ittifakı İsrail karşısında da bir dengeyi sağlayabilecek; buna birde Lübnan'daki gelişmelerin ilerici güçlerin lehine sonuçlanması da eklenince, dengenin giderek emperyalizm aleyhine bozulacağını ve hatta İsrail'e açık bir savaş ile çözüme gitmenin gündeme gelebileceğini ve bunun da ancak 1988'lerden sonra olabileceğini belirtmiştik.

İşte bugün yeni bir dengeye doğru gidiyoruz derken, bunları belirtmek istiyorduk. Bu gün Suriye yönetimi 3 yıl öncesinden daha fazla, gerek içte ve gerekse dışta konumunu güçlendirdi. Baas Partisi'nin 8. Kongresi parti ve devlet içinde, Suriye önderliğinin temsil ettiği gelişmelerin etkinliğini göstermekle birlikte, Hafız Esad'ın halkın desteği ile yeniden 7 yıl gibi bir süre daha cumhurbaşkanlığına seçilmesi konumunun son derece güçlendirdiğinin işareti de olmuştur. Aynı zamanda büyük zorluklarla da karşılaşsa Suriye'nin Lübnan'da uyguladığı politikasının başarıya doğru gittiğini görmekte; yine Filistin direnişine karşı takındığı tutum bir çok yönde eleştirilse bile, son tahlilde anti-emperyalist bir doğrultunun desteklenmesi anlamına geldiği, Filistin Selamet Cephesinin kurulmasında oynadığı rolden de ortaya çıkmıştır. Bunlara ek olarak, İran'la yürüttüğü ittifak, henüz Irak üzerinde kesin bir sonuç vermese de, Irak'ın emperyalizme kolay kolay terkedilmeyeceği ve bunun zor bir ihtimal olduğu, sonuç alınana kadar çekişmelerin de sürüp gideceği görülmektedir.

d) Yeni Denge ve Tarafların Mücadelesi

1985'e gelindiğinde mevcut gelişmelerden tam bir sonuç alınmamış da olsa, dengenin anti-emperyalist güçlerin aleyhine de, dönmediğini görmekteyiz. İşte tam da bu noktada Arafat'ın dramı başlamakta, esas rolü açığa çıkmaktadır. Arafat 1985'te bölge düzeyinde sağlanacak bir uzlaşma ile, Filistin meselesini de tasfiyeye götürmek istiyordu. Buna karşı Suriye'nin direnmeci ve karşı koyma tavrı olmasaydı; bu planın başarı kazanma şansı vardı ve dolayısıyla da Filistin ulusal hareketi bozulmakla kalmayacak, bölgede emperya-

lizmle bir çok öğenin uzlaşması da gerçekleştirilebilinecekti. Arkasına işbirlikçi Arap rejimlerinden tutalım Türkiye'ye varana kadar birçok gücün desteğini alan bu plana karşı Suriye'nin direnmeci tavrı olmasaydı, başarı şansı da bir hayli yüksekti. Suriye'nin takındığı tutum, bu planı boşa çıkarırken, Arafat'ın da mevcut ortamda sonuca gidemediğini ve direnme eğilimi karşısında çıkmaza girdiğini göstermektedir. İşte bir türlü Hafız Esad ile Arafat'ın yıldızlarının barışmaması da bu nedenden kaynaklanıyor. Hafız Esad, Arap ulusal hareketlerini yönlendirmede rolünü doruk noktasına çıkarmaya çalışırken, Arafat ise bu rolün sona ermesini istemekte ve bu role karşı çıkan Saddam, Mübarek ve Evren ittifakının iyi bir arabulucusu, yönlendiricisi olmaya çalışmaktadır. Açık ki, bu iki zıt politika sürekli çatışacak ve birbirlerini güçten düşürmek isteyeceklerdir. Ortaya çıkan durumun böylesi bir yaklaşımla ele alınması ve değerlendirilmesi zorunludur. Yoksa bazı taktik yaklaşımları ve belirli bazı tali yönlerini öne çıkararak değerlendirme yapmak, yanılgıya götüreceği gibi, mevcut gelişmenin yönünün kavranamamasına da yol açacaktır.

Bundan sonraki aşamada da objektif temelde ileri doğrultuda gelişimini sürdürecek olan Suriye subjektif planda da bu doğrultuya girebilecektir. Bu anlamda da Hafız Esad önderliğindeki Suriye, bölge çapındaki etkinliğini daha da güçlendirerek, ilerici dönüşümlerin hızlanmasına yol açacaktır. Sınıf temeli, sınıf ittifakları içte olduğu kadar, dışta da geliştirilen ilişkiler bunun böylesi bir sonuca yol açacağını göstermektedir.

Suriye yönetiminin acil olarak Lübnan'daki karmaşayı çözümlemek istemesinin nedenlerini de yine bu çerçevede ele almak gerekiyor. Özellikle de uzun süreden beri Arafat'ın yürüttüğü diplomatik manevralar, bunun nedenlerini izah etmektedir. Suriye'nin Lübnan'da Filistin güçlerinin tümüyle silahsızlandırılmasından yana olduğu düşünülemez. Ama Filistin hareketlerini gerek İsrail'e yönelik ve gerekse Lübnan, Ürdün ve hatta tüm Arap alemine karşı geliştirdiği politikasına uygun bir müttefik haline getirmesinin gerekliliği de ortadadır. Bunda şaşılacak bir yan olmadığı gibi, bu şekilde yerine getirilmesinin önemi de açıktır. Suriye'nin yeni kurulan Selamet veya AUKC'ye destek sunması da böylesi bir amaca hizmet etmektedir. Suriye'nin İsrail'e karşı Filistin direnişinden yana olduğu su götürmez bir gerçek olmakla birlikte, bunun Arafat diplomatçılığı-politikacılığı biçiminde gelişmesinden yana olmadığı, kendi konumuna uygun bir müttefik olarak görmek istediği de son derece nettir. Gerek Ürdün rejimine gerekse de Filistin Ulusal güçlerine karşı olsun, gösterdiği tavrı doğrudur. Yine Lübnan'a yönelik politikasının da tamamlayıcı bir öğe olarak ele alınması gerektiği ve bu olmadan da Filistin ve Lübnan ilerici güçlerinin bir anlaşmasının istenen sonucu yaratamayacağı ve bu nedenle bunun Suriye tarafından da mevcut çıkarları gereği onay görmesi gerektiği açık ortadadır.

Her ne kadar son Filistin kamplarına yönelik Şii Emel Hareketinin saldırıları Suriye'yi zor durumda bırakmışsa da, bunun sonuçlarının genel doğrultuyu değiştirmeyeceği görülmektedir. Özellikle de Arafat'ın, Mısır'ın, Suriye ve ilerici güçler aleyhine bir Lübnan yaratma girişimleri sonuç vermeyecek, Lübnan sahasındaki karmaşıklıkta 85'lerden itibaren çözüme doğru gidecektir. Bölge gericiliği, başta Mısır, Ürdün ve Suudi olmak üzere, Arafat'ın hocalığı ile Lübnan'da böylesi bir gelişmenin önüne geçmek istemektedirler. Bazen müslüman grupların kışkırtılması, bazen de Filistin Hareketi içindeki bazı güçlerin kullanılması ile beklenmedik dönemlerde çatışmaları gündeme getirerek, bu olumlu gelişmeye engel oluşturmaya çalışıyorlar. Fakat, son tahlilde tüm bu komplolara rağmen, bölgede anti-emperyalist, anti-siyonist ilerici-demokratik güçlerin uzun bir geçmişe dayanan ilişki ve ittifakları, önümüzdeki dönemde ürünlerini ver meye başlayacak ve Lübnan başta olmak üzere daha birçok problemli sahada belirli bir çözüme ulaşılabilinecektir.

Son dönemlerde gerçekleştirilen Hafız Esad ve Emin Cemayel görüşmesinde de ortaya çıktığı gibi, önümüzdeki dönemde nasıl ve ne tarzda uygulamaya geçirileceği hakkında şimdiden kesin bir belirleme yapılamasa da, Lübnan'da meydana gelecek gelişmelerin daha çok Suriye'nin politikası çerçevesinde oluşacağı görülebilinmektedir. Bu bağlamda da Lübnan'da geniş bir siyasal reform paketi uygulamaya sokulabilinecek ve Filistin Direniş Hareketi ile daha dengeli bir ortamda çözüme doğru yaklaşılabilinecektir. Özellikle bu çözümün de Lübnan halkının çıkarına da zarar vermeyecek bir tarzda; geçmişte Lübnan halkının daha fazla da Şiilerin zarar görmesinden dersler alınarak, her iki halkında çıkarlarını formülleştirebilen dengeli bir yaklaşımla gerçekleştirilmesi gerektiği de açıktır. Böylece de 10-15 yıldır sıcak bir savaşım alanı olan Filistin-Lübnan-Suriye sahasında giderek çatışmaların dinmesi ve politik yöntemlerle çözümün aranması kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır. 1985'ler böylesi bir çözümün uygulamaya sokulması açısından da bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Artık Akdenizin doğu kıyıları, sıcak savaşımın yükseldiği alanlar olmaktan çıkarak, belirli bir durulmanın ortaya çıktığı, kendi içinde bazı kıvılcımlar taşısa da ateşin yavaş yavaş sönmeye yüz tuttuğu bir alan haline gelmektedir. Her ne kadar bugün Lübnan karmaşık ve çatışmalı bir ortamı yaşasa da, bu varılacak sonun bir başlangıcını oluşturmaktadır. Bu noktada da çözüm bu alan için kaçınılmaz bir duruma gelmektedir. Başta Suriye olmak üzere Lübnan sahasında bulunan diğer güçlerin de bir kör döğüşünün sürüp gitmesinden çıkarları bulunmamaktadır. Bu nedenle de, çelişkilerin silahla çözümüne de gerek kalmayarak, belirtilen biçimde bir çözümün gündeme girmesi kaçınılmaz görülmektedir. Bu gelişmelerin genel rotasını da şöyle belirleyebiliriz. Çözüme ulaşmak 6 ayı, 1 yılı ve daha fazla bir süreyi de alsa, Lübnan'da Suriye'nin ağırlığı daha fazla duyulacak ve emperyalist sistemin dışına biraz daha çıkabilecek ve bu temelde biraz daha demokratik bir görünüm kazanabilecektir. Bunun da Filistin direniş güçleri ile birlikte gerçekleştirileceği, ama 1975-85 yılları arasındaki yapıyla değil, özellikle de Arafatçılık tarafından körüklenen olumsuz öğelerin dıştalanması ve hatalı konumun terkedilmesi ile olabileceği açık olarak şimdiden görülmektedir. İşte böylesi bir konuma ulaşabilen Lübnan sahasında bundan böyle anti-emperyalist bir gelişmenin olacağını şimdiden belirtebiliriz.

O halde; Lübnan sahasında sonuna kadar anti-emperyalist olmasa da radikal bir temelde ilerici-devrimci güçlerin lehine bir sonuca gidiliyorsa; ve bunun da artık bir zaman sorunu olduğu açıkça görülüyorsa; yeni dengenin oluşmasında temel rol oynayarak, mevcut problemlerin çözümünde ana eksen işlevini görecek saha neresi olacaktır? Hangi güçler veya güç buna yol göstericilik yapacak? İşte şimdi de bu soruların cevabının açılması ve izah edilmesi gerekmektedir.

e) Dengede Değişme Sorunu ve Filistin-Suriye-Ürdün Çözümü

Lübnan sahasında belli bir çözüme ulaşan güçlerin yerine, yeni oluşumların, güçlerin devreye girmesi kaçınılmaz olduğu kadar, aynı zamanda mevcut gelişmelerin zorunlu bir gereğidir de.

Lübnan sahasında belli bir çözüme giden Suriye, bundan sonra Arafat-Hüseyin işbirliğinin bir sonucu olan Ürdün-Filistin konfederasyonu planını boşa çıkarmak için ağırlıklı olarak Ürdün üzerine yüklenmeye başlayacaktır. Bunun için de bir yandan Ürdün Ulusal Hareketinin gelişip güçlenmesi için sonuna kadar destek sunarken, diğer yandan da Filistin Ulusal Kurtarma Cephesine (FUKC) Arafat'ı aşması için elinden gelen her türlü olanağı da sunacaktır. Filistin-Ürdün konfederasyonu yerine, Filistin-Suriye-Ürdün ittifakını giderek bir federasyona yöneltme girişimlerinin gelişeceği ve bunun içinde yeni güçlerinde devreye gireceği ve bunların da ağırlıklı olarak Ürdün üzerinde müdahalede bulunacakları açık bir biçimde şimdiden görülebilen olgular durumundadır. Bunun karşısında ise ABD ve Avrupa emperyalistlerinin de arkasında yer aldığı Mısır, Irak, Suudi vb. gerici Arap işbirlikçi yönetimleri tarafından da destek gören Kral Hüseyin-Arafat "barış" planının da, sürdürülmek isteneceği de göz ardı edilmemesi gereken gelişmelerdir. Kral Hüseyin'in başta ABD olmak üzere yürüttüğü ikili görüşmeler ve bu politika üzerinde emperyalist çevrelerle belli bir uzlaşmayı sağladıklarını da açıklamaları, karşı-devrimin de bu sorunu kendi bünyesi içinde çözmek istediğini göstermektedir. Yıl sonuna doğru emperyalistlerin bu faaliyetlerini daha da yoğunlaştıracaklarını Reagan bizzat açıklamalarında dile getirmektedir. Yine Filistin-Ürdün ortak heyetinin ABD ile görüşmesinin ardından, uluslararası bir Ortadoğu Konferansının devreye girmesi mümkün olabilir. Ürdün Meliki ve Arafat, böylesi bir girişime sosyalist ülkeleri de dahil etmeye çalışmaktadır.

Bu dönemde gündeme böylesi bir Konferansın sokulmasının hayali olduğunu açıklamakla birlikte, gerici bir Konferans da olduğunu hemen belirtelim. Bu Konferans sosyalizmin sınırlı bir etkisi altında geçeceğinden ve Camp-David politikasının ağır etkisini taşıyacağından işbirlikçi rejimlerin çıkarlarını daha fazla güvence altına alacak, dolayısıyla bölgede en başta sosyalizmi zayıf düşürecek, devrim güçlerini geriletecek ve bunlara bağlı olarak da Filistin devriminin tasfiye sürecini hızlandıracaktır. Bu nedenle böylesi bir girişime, Ürdün-Filistin sahaları başta olmak üzere bölge genelinde direnişle karşılık verilmesinin önemi son derece yakıcı olmakla birlikte, Melik Hüseyin rejiminin yıkılmasının programlanması, Arafat'ın önderliğinin kesinlikle elinden alınması da gerekmektedir. Ancak bu temelde devrimci-demokratik yönetimler gelişme olanağı bulabilir ve karşı-devrimi geriletebilirler. Yine ortaya çıkacak böylesi gelişmelerde Suriye'nin önder konumunun hayati önemi ortadadır.

Başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkeler de bölgeye yaklaşımlarında Suriye'nin bu konumunu gözardı etmemelidirler. Herşeyden önce ikircikli tavırlarından, her iki tarafı da idare etme politikalarından vazgeçmeli ve esas olarak da Suriye'nin mevcut konumunun güçlendirilmesine ağırlık vermelidirler. Bugün bölgede varolan güçler dengesi değerlendirildiğinde en doğru yaklaşım ve politikanın bu olduğu açık olarak görülebilinmektedir. O halde sosyalizm güçleri de doğru olan bu yaklaşımı sonuna kadar bölge gelişmelerine dayatma gücünü gösterebilmelidirler. Önümüzdeki dönem mücadelenin daha da kızışacağı dikkate alınınca, böylesi bir yaklaşımın gösterilmesinin önemi daha da açığa çıkmaktadır. Bir yandan emperyalizmle uzlaşmayı sonuna kadar geliştiren işbirlikçi komprador-burjuvazi ve ona karşı savaşımlarını daha da geliştirerek sürdürecek olan halk güçlerinin çıkarlarını küçük-burjuva önderliğin kendinde somutlaştırmış olması gibi, birçok nedenden dolayı da bu gelişmeler karşısında daha dikkatli ve duyarlı olmak gerekmektedir. Suudi gericiliği bir yandan körfez ülkelerini kendi önderliğinde her iki tarafı da yatıştıran bir konumda ortaya çıkarırken, diğer yandan da Mısır'ı daha fazla işbirlikçiliğe çekecek, bölgede etkisi artan Türkiye'yi biraz daha kendinden yana alacak ve yine çokça yaptığı gibi Suriye'yi de mali imkanlarıyla kendisine bağımlı hale getirmeye çalışacaktır. Böylece de karşıt çelişkileri uzlaştırarak dengeye oturtmak isteyecek ve bu rolünü gerçekleştirmek için de büyük bir özen gösterecektir. Ve bu politikayı da bugün en yoğun bir biçimde de uygulamaya soktuğu açık olarak görülmektedir. Ama bölgede mevcut gelişmeler ve giderek de çelişkilerin kızışacağı gözönüne getirildiğinde Suudi planının başarı şansı olmadığı açıkça görülmektedir. Buna bir de ABD emperyalizminin kısa sürede sonuç alma gayesi ile, Reagan "barış" planını değişik kılıflar altında dayatması ve bu yönlü faaliyetlerini yoğunlaştırması da eklenince, bu girişimin tutmayacağı daha şimdiden açığa çıkmaktadır. Kaldı ki, bölge gericiliğinin artan bunalımı gidermede olsun, devrimci mücadeleyi boğmada olsun fazla başarılı olamadığı geçmiş örneklerinden de bilinmektedir.

Bundan sonra bölgedeki bloklaşma daha da hızlanacaktır. Bir yandan başını Türkiye'nin çektiği ama görünüşte ise Mısır, Irak, Ürdün ve Arafat'tan oluşan, Suudi, Basra körfezi ülkeleri vb. gibi gerici Arap devletlerinin de desteklediği karşı-devrimci ittifak; diğer yandan da önderliğini Suriye'nin yaptığı Filistin, Lübnan ilerici güçleri ile, İran, Libya ve ikinci elden Cezayir ile Güney Yemen'in de içinde yer aldığı bir bloklaşma hareketi, daha değişik bir aşamaya ulaşarak, önümüzdeki dönemde de hissedilir bir biçimde varlıklarını duyuracaklardır. İşte, yeni dengede bu gelişmeler ortamında ortaya çıkabilecek, esas olarak da İran-Irak savaşının belli bir sonuca ulaşması ve çözümü bulması ile de oturtulabilinecektir. Bu sahadaki savaş belirli bir sonuca ulaşmadıkça yeni dengenin tam anlamıyla yerleşmesi mümkün görünmemektedir. Bugün Suriye'nin Irak üzerinde yürüttüğü politikanın belli bir sonuç vermesi halinde yeni dengede esas olarak şekillenmesini de bulacaktır.

Irak'ta, Kürt-Arap devrimci-demokratik güçlerinin ilerici bir program temelinde iktidara gelmeleri ve Suriye ile İran'la da belirli bir uzlaşma temelinde bunu gerçekleştirmeleri bölgedeki dengeyi kökünden değiştirecektir. Irak'ın devrimci bir rotaya girmesi bölgedeki dengeyi kesinlikle emperyalizm aleyhine bozacak ve bunun Körfez'de daha da yaygınlaşarak etkisini zincirleme tüm bölge ülkelerinde de göstermesini sağlayacaktır. Bu gerçekler ışığında Irak-İran savaşının düğümünün neden bu kadar çözümlenemez gibi gözüktüğü daha iyi kavranmaktadır. Bu alandaki düğüm çözümlendiği oranda, bölge dengesinde önemli değişmeler meydana gelecek, dolayısıyla dünya dengesinde de alt-üst oluşlara yolaçacaktır. Bu nedenle sosyalizm olsun, emperyalizm olsun kendi aleyhlerine bir sonucun oluşmasına izin vermediklerinden, ellerinden geldiğince bu gelişmelerin yönünü lehlerine çevirmek istemekte, yoğun bir savaşıma tutuşmaktadırlar. Bölgede bir yandan Saddam rejimi, Ürdün, Mısır diğer yandan da Suriye, Libya, İran bu alandaki çelişkileri kendi lehlerine çözmek için alabildiğine bir çekişmeyi yaşamaktadırlar. Bu durum her ne kadar günümüzde sınırlı olarak ortaya çıkmışsa da, esas olarak bölgede yeni bir kaynama noktasının Basra Körfezine doğru kaydığı ve buranın Akdeniz'in doğu kıyılarının yerini alacağı şimdiden görülebilinmektedir. İlerde kendisini daha da fazla duyuracak olan bu durum, düğümün çözümleneceği odağı da teşkil etmektedir. Suriye-Ürdün-Filistin sahasındaki çelişkilerin çözümü, kendi başına gelişmeleri belirleme gücünde değildir. Bölgede daha çok tali bir rol oynayabilecek olan bu gelişmeler esas olarak Lübnan'daki çelişkilerin çözümü ile birlikte burada sorunlar belli bir düzeye ulaşma durumuna gidebilecek, Irak'ta belirli bir gelişmenin sağlanması ile de uzun veya kısa erimde de olsa bu sahada da nihai bir sonuç alınabilecektir.

O halde, bölgede hiç bir güç tek başına, diğer gelişmelerden bağımsız sonuç alma durumuna gidemeyeceği gibi, hiçbiri de bölge üzerindeki savaşımdan vazgeçmeyecektir. ABD emperyalizminin destekleyerek güçlendirmek istediği Kral Hüseyin-Arafat, Saddam-Mübarek ittifakının, 60'lar benzeri ve ondan daha gelişmiş düzeyde lehlerine bir statükoyu bölgeye oturtmak istedikleri ve bu konuda ellerinden gelen her türlü çabayı sarfettikleri açık olarak görülmektedir. Yine bunun için de, Filistin-Ürdün Konfederasyonu, ABD'nin himayesinde gerçekleştirilmek istenmekte, dolayısıyla Camp-David komplosu uygulanarak, İsrail'in de onay verdiği bu plan hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bunun yanısıra bu ittifakın bir gereği olarak Irak, emperyalist sistem içine alınmış, İran'da Irak aracılığıyla bu sistem içine alınmaya uğraş gösterilmektedir. Tüm bunlara ek olarak bir de Türkiye devreye sokulmakta ve o da rolünü askeri gücüne dayanarak daha belirleyici bir konumda oynamaya çalışmaktadır. İşte tüm bunların uygulanması ile birlikte ABD emperyalizminin bölge üzerinde yürütmek istediği politikasının zafere ulaşması da sağlanmış olacaktır. Bunun da Suriye, İran, Libya vb. gibi ilerici yönetimlerle, tüm devrimci güçlerin tasfiyesi demek olduğu da açıktır. Bu nedenle bu güçler de, böylesi bir planın başarıya gitmemesi için sonuna kadar direniş gösterecek ve kendi lehlerine bir gelişme sağlamaya çalışacaklardır.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, Irak üzerindeki çatışma mahalli bir olay olmaktan çok, dünya genelinde sistemlerin güç dengesini alt-üst edebilecek evrensel özellikleri de bulunan bir olgu durumundadır. Bu kez bölgenin doğusunda, ortaya çıkacak olan bu gelişmelere, Kürdistan'ın da direkt olarak müdahalede bulunması, gerek bölge politikasında ve gerekse uluslararası politikada giderek ağırlığını duyurması kaçı-

nılmaz olmakta ve özellikle çatışmanın odağında yer alması itibariyle de bu vazgeçilmez bir duruma gelmektedir. Yeni dengeye doğru yönelirken, bu rolün daha da açığa çıkacağı ve giderek belirginlik kazanacağı şimdiden bir çok özelliği ile görülebilinmektedir.

f) Yeni Denge ve Kürdistan UKM'nin Belirginleşen Rolü

Yeni dengeye doğru ulaşırken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yükleneceği rolün 20 yıla yakındır Filistin direnişinin bölgenin batısında, Lübnan, Ürdün, Filistin, Suriye'de oynadığı role benzeyeceği şimdiden belirtilebilinir. Nasıl Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu sahada bir çok gelişmenin kaynağında yer almışsa, Kürdistan'ın da doğu'da İran-Irak çatışmasının yanısıra, gerek emperyalist sistemin, gerekse de sosyalist sistemin bu alandaki çatışmasında kilit bir işlev görmeye aday olduğu söylenebilir.

Mevcut durumda, bölgede emperyalizmle sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birbirlerini dengelediği bir çerçeve söz konusudur. Küçük-burjuva radikalizminin yetmezliğe düştüğü, bir kısmının emperyalizmle uzlaşmaya gittiği, geriye kalanlarının da önderlik konumlarını yitirdikleri bir gelişmeden bahsedilebilinir. Küçük-burjuva akımlar her ne kadar kendilerini sosyalist ve devrimci etiketlerle gizlemeye çalışsalar da, sergiledikleri pratikle gerçek yüzleri açığa çıkmış ve önemli oranda teşhir ve tecritleri gerçekleşmiştir. Yine reformist-revizyonist ve sosyal-şoven karakterlerini gizleyemeyecek duruma gelen klasik komünist partileri de, bırakalım bu gelişmeleri ileri doğru götürme, eskiden beri yürüttükleri burjuva kuyrukçuluğunu devam ettirmekte ve bu yönleriyle de ilerici gelişmelerin önünü tıkamaktadırlar. Geçmişte mili-burjuvaziyle içine girilen bir ittifakı bu dönemde de sürdürmek isteyen klasik komünist partileri; milli-burjuva diye tabir ettikleri kesimlerin bugün sınıf yapıları gereği işbirlikçi karakterlerini daha da geliştirmiş olmalarına rağmen, bunlarla ilişki aramakta ve ~~geliş~~tirmekte sakınca görmemekte ve gericiliğin devrimci hareketi engellemede tehlikeli bir kanadı haline gelmektedirler. TUDEH. TKP ve IKP'nin tarihlerinin en olumsuz dönemini yaşadıkları mevcut konumlarından ortaya çıktığı gibi, varolan yönelimleri de bunu sergilemektedir.

Böylesi bir ortamda yeni dengeye doğru giderken, başta Kürdistan'da olmak üzere, bölge genelinde marksist-leninist hareketler ve ilerici-devrimci güçlerin güçlü bir temelde devreye girmelerinin zorunluğu da kendisini dayatmaktadır. Gelişmelerin devrimci bir doğrultuda ilerleyebilmesi için, bu güçlerin yetkinlik sağlamaları başta gelen koşuldur. Bunun için de her zamandan daha fazla bugün, ulusal kurtuluş, ilerici-demokratik ve sosyalist hareketler içinde uzlaşıcılığa, teslimiyete ve sosyal-şovenizme karşı mücadeleyi sürekli kılmak ve güçlendirmek vazgeçilmez bir duruma gelmiştir.

Her ne kadar Kürdistan'da ilkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva güçler, böylesi bir rolün oynanmasının gerisinde, bunun için gerekli olan ideolojik-politik gelişmeyi yaratamayacak bir konumda bulunsalar da; yine İran-Irak savaşında tarafların taktik yedeği düzeyine de düşseler, bu çatışmaların yaratacağı çatlaklardan devrimci-direniş mücadelesinin doğuşu kaçınılmazdır. Irak'ta Saddam aleyhtarı bir yönetimin ilerici-demokratik temellerde oluşmasının Güney Kürdistan'ın devreye girmesi ile mümkün olabileceği ve bu olmadan da böylesi bir gelişmenin imkansız olacağı daha şimdiden görülmektedir. O halde, bunun da ancak Güney Kürdistan'da mevcut ideolojik-politik önderliğin kendisini yenilemesi ile, ya da bu önderliğin aşılması ile olanaklı olacağını da belirtebiliriz. Bölge dengesi de bu doğrultudaki bir gelişmeyi zorunlu kılmaktadır. Bunlar üzerinde yoğunlaşan çatışmaların bunu daha da hızlandıracağı, özellikle de Irak üzerinde savaşan güçlerin, Arap ve Kürt güçlerinin ilerici bir doğrultuda gelişme gösterme konusunda uyaracakları ve giderek zorlayacakları da görülmektedir. Eğer bu güçler de bir anlamda zorunlu kalarak, çıkarları gereği de bu gelişmelere ayak uydururlarsa, yakın bir dönemde birleşik güçlerin ittifakı ile sonuç alınması mümkün olabilecektir. Nasıl ki, Lübnan'da Suriye, Filistin, Lübnan ilerici doğrultuda bir ittifak oluşturmuşsa, Irak üzerinde de Suriye, İran, Kürt ve Arap ilerici güçlerinin bir ittifakının doğması kaçınılmaz gözükmektedir. Madem ki bu güçler, dengeyi lehlerine çevirmek istiyorlar, o halde kendi aralarındaki çelişkileri de geri plana itmeleri gerekmektedir. Ne İran'ın yalnız ordusuna dayanarak islami bir cumhuriyeti Irak'a dayatması, ne de Suriye'yi esas alarak Saddam aleyhtarı Baas'ın sol kanadının iktidarı tek başına alması mümkün değildir. Lübnan sahasında görüldüğü gibi, ancak çeşitli milli, dini grubun uzlaşması ile belli bir çözüme gidilebilinir. Bu anlamda da başta Kürt ve Arap ilerici demokratik güçlerinin işbirliği temelinde ulusal demokratik bir cephede bir araya gelmeleri ve bunun Suriye ve İran tarafından da destek görmesi ile bir ölçüde diğer ilerici Arap güçlerinin çıkarlarıyla da belli bir uzlaşma çerçevesinde uzun vadede de olsa sonuca gidilebilinir. Önümüzdeki dönemde de gelişmelerin doğrultusunun kaçınılmaz olarak bu yönde olacağı bir çok özelliğiyle daha şimdiden görülebilinmektedir. Her ne kadar İran rejiminin yapısından kaynaklanan bazı engeller, böylesi bir oluşumu zorlaştırmaktaysa da, İran rejimi de Saddam karşısında daha fazla güç duruma düşmemek için bu çözüme yanaşacak ve kabul etmek zorunda kalacaktır. Bunun dışında başka bir çözüm yolu gözükmediğinden, en azından belli bir süre de olsa mevcut güçlerle ittifakı esas alarak sonuca gitmek isteyecektir.

1985'lerden itibaren Irak üzerinde gelişmeler daha da hızlanabilecek ve giderek bu saha üzerinde devrim ile karşı-devrimin yoğun bir çatışması gündeme girecektir. Suudi'nin bu gelişmeler ortamında yeniden devreye gireceği ve Lübnan benzeri bir politikayı bu alanda da geliştirmek isteyeceği görülmektedir. Suudi Dışişleri Bakanı'nın İran gezisi bunun açık bir kanıtını oluştururken, ılımlılaştırma hareketini bu sahada da başlatmak için büyük mali gücüyle İran ve Suriye üzerinde de oynayacaktır. Bu plan, başarı kazanabilir mi? Daha şimdiye kadar Irak'ı destekleyen Suudi, bu tavrından vazgeçebilir mi? Bu konuda şimdilik kesin bir şey söylenemese de, böylesi bir politikayı geliştirebilir. Bunun uygulanması sonucu belli bazı ılımlı gelişmeleri ve çözümleri gündemleştirebilir. Ama bir yandan bölgesel ve evrensel çelişkilerin bu zeminde yoğunlaşması ve diğer yandan da İran'ın uzlaşmaz tutumu varlığını korudukça Suudi'nin bu planının fazla başarı şansı bulunmamaktadır. O halde, görüldüğü gibi, esas gelişmenin yönü, Saddam rejimine karşı daha uyumlu ve güçlü bir ittifakın gerçekleştirilmesi ile devrim güçleri lehine olabilecektir. Bölgede mevcut gelişmelerin bu doğrultuda olacağını da belirtmek gerçekçi bir tutumu da teşkil etmektedir.

İşte bu gelişmeler ortamında Kürdistan devriminin oynayacağı rol de açığa çıkmaktadır. Biz bu konuya 3 yıl önce de parmak basmıştık. Gerçekleri kavrayamayan küçük-burjuva iflah olmazları, bizi "devrimi bir günde Filistin'den Kürdistan'a taşımakla" suçlayarak, "bu alana sığınmamıza bir kılıf oluşturduğumuzu" söylemekteydiler. Gelişmelerin de gösterdiği gibi, kafa karışıklığının bir hayli ilerlediği bu iflah olmazlar takımı gerçekleri göremeyecek kadar kör bir durumdadırlar. Devrimci gelişmelerin ana merkezi bu alana kayarken, bunu tespit etmenin de öyle dahiyane bir zeka gerektirmediği açıkken, kutuplardan gelişmelere bakan bu iflah olmazların gerçekleri görmemesi doğal kabul edilebilinir. Ama gelinen noktada hala bu tavırlarında diretmelerinin bir anlamı olmadığı da açıktır. Yine Kürdistan'ın 1985'te bölgesel ve uluslararası planda bu gelişmelere ağırlığını koyduğu açık olarak görülmektedir. Belki küçük-burjuva iflah olmazlarımız tercih ettikleri Avrupa çözümünün penceresinden gelişmelere baktıklarından bunu anlamakta zorluk çekeceklerdir. Çünkü, onlar herşeylerini 88'lerde demokrasinin geri gelmesi ile yeniden parlamenter seçimlerine milletvekili adayı olmaya hasretmişlerdir. Deve kuşu misali kafalarını kuma gömerek, illahi de kendi çözümleri dışında bir gelişmeyi görmek istememekte, her şeyi kendi kafalarına göre canlandırmaktadırlar. Bay Burkay'ın şimdiye kadar sıkı bir işbirliği içinde olduğu Celal Talabani bile, yeniden Saddam'dan kopuyor ve direniş saflarına geldiğini açıklıyor ve eylemlerini yoğunlaştırdığını ifade ediyor. Eğer bu tavır devam ettirilirse, mücadelemiz açısından olumlu bir tutumu oluşturacağı açıktır. Yine bunun çok önceden belirttiğimiz görüşlerimizin doğrulanmasının da bir kanıtını teşkil ettiği de ortadadır.

Bütün bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin başına örülmek istenen Arafatçılık benzeri bir oyunun, onun Kürt akranları Kemal Burkaylar tarafından uygulanmak istenmesinin de tutmadığını göstermekte, dolayısıyla emperyalist planların da boşa çıkarıldığını kanıtlamaktadır. Bunun yerine objektif anlamda güçlü olmasa da ulusal direnişçi bir konumun geçtiği de görülmektedir. Esas olarak da bu akımın, PKK'nin baştan beri öngördüğü bir gelişme olduğunu da teslim etmek gerekmektedir. Irak sahasında devrimci-demokratik çözüm, Kürdistan'daki direnişin ağır etkisi altında gelişme olanağını bulabilecek ve ilerici bir ulusal direnişçi konumda bulunacaktır. Mevcut güçler, eskinin uzlaşıcı konumunu terkederek ilerici olmayan otonomi talebini aşabileceklerdir. Otonomi talebi ile yetinilse bile bunun ancak devrimci-demokratik bir iktidara bağlanması temelinde ilerici bir anlam ifade edeceği gözönünde bulundurularak, gelişmeler daha olumlu bir zemine oturtulabilinecektir. Şimdiden bu oluşumların bir çok belirtisinin ortaya çıktığı söylenebilinir. Bu çerçevede de yeni oluşacak dengede Kürdistan'ın oynayacağı rol, kesin belirleyici ve tarihi bir özelliğe sahiptir.

Kürdistan'ın tarihin hiç bir döneminde bölge politikasında oynamadığı bir rolü bugün mevcut çelişkiler ortamında oynamasının koşulları doğmuştur. Bölgede çatışmalı ortamın yarattığı çatlaklardan fışkırarak, gelişme olanağı bulacak olan KUKH'nin şimdiye kadar kendisine yoğun bir biçimde hakim olan işbirlikçi güçleri zayıflatarak, ilkel milliyetçiliğin ve reformist küçük-burjuvaların dar görüş açılarını yırtıp, onları aşarak, ulusal direniş ideolojisi ve politikası temelinde yeniden yetkinleşip rolünü oynayacağı kesindir. KUKH mevcut güç dengelerinden, bunlar arasındaki ilişki ve çelişkilerden ustaca yararlanmasını bilirse, geçmişte yetersizliği her yönüyle açığa çıkan ideolojik-politik önderliğin olumsuz konumunu aşabilirse, yine uzlaşıcı ve tasfiyeci konumlarını bu güçler terkederlerse, taktik yedek bir güç olmaktan çıkarak, bunu modern bir UKH'ne dönüştürmeyi göze alabilirlerse veya bu olmazsa yeni güçler bu temelde ortaya çıkabilirlerse, yeni denge ortamında Kürdistan'ın oynayacağı rol devrimci ulusal kurtuluşçuluk biçiminde olacaktır. Bu gelişme, bağımsız bir devlete yönelebilir mi? Yönelemez mi? Bundan daha önemlisinin de bağımsızlık doğrultusunda bir ulusal kurtuluş hareketinin yaratılacağı gerçeği olduğu açıktır. Yine bu çerçevede, emperyalist sisteme ve işbirlikçilerine karşı daha kararlı durarak, dayatılan tasfiyeciliği, uzlaşmacılığı aşarak, ister emperyalist sistemin isterse de sosyalist sistemin Irak üzerinde yürüttüğü politikasının dolaylı bir yansıması olan otonominin dar çerçevesini yıkabilecektir. Ayrıca, sosyalist ülkelerin yetersiz ve doğru olmayan ve bu alanda da IKP tarafından uygulanan sosyal-şoven, revizyonist ve inkarcı bir karakterde olan politikalarının da giderek aşılmasının kaçınılmaz olduğu bir aşamaya doğru da gitmekteyiz. Tüm bunlara bağlı olarak, iç çatışmalar önlenebilinir, bunun yerine çelişkiler uzlaştırılabilinir ve hatalar telafi edilerek, ulusal kurtuluşçu bir atılıma yönelinebilinirse, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, bölgenin en radikal ulusal kurtuluş gücü haline de gelebilecektir. Böylesine bir güce ulaştığında da KUKM'si bölgedeki ilerici-devrimci güçlerin ve radikal yönetimlerin sağlam bir müttefiki olabilecek, dolayısıyla bazı güçlerin ulusal baskıcı karekterleri daha açığa çıksa da, bu rolünü oynayacak ve sonuç almasını bilecektir. Emperyalist sistem içinde, soruna çözüm getirme çabalarına karşın, bağımsızlık çizgisi her zamankinden daha fazla gücünü ve kuvvetini ortaya çıkaracaktır.

Bağımsızlık çizgisinin yılmaz savaşıcı olan PKK, böyle bir önderliğin ortaya çıkarılması için baştan beri harcadığı çabalarını, bugün UKC ile taçlandırarak, daha da geliştirmektedir. Her ne kadar UKC'si daha örgütlenmesinin başında da olsa, yine kendisini sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlamış da olsa, ERNK'nin ideolojik-politik etkisinin özelde tüm Kürdistan'da, genelde de bölge çapında önemli bir politik çizgi olarak yansıyacağı ve halk hareketlerinin geliştirilmesinde belirleyici rollerden birisini oynayabileceği açıktır.

Hiç şüphesiz PKK ve önderliğindeki ERNK'de bazı yetersizliklerinden, tecrübe eksikliği ve olanaklarının azlığından da olsa, henüz istediği rolü oynayabilecek bir düzeye ulaşamamıştır. Fakat, önümüzdeki dönemde dayandığı doğru ideolojik-politik hat temelinde bu noksanlıklarını hızla telafi ederek, doğru taktiklerle bu hattı adım adım pratiğe geçirebilecek ve tarihi rollerini oynayacaklardır. Önemli olan doğru bir politik hatta dayanmaksa ve bu da PKK ve ERNK'de mevcutsa, o halde bu rolü oynamamak için hiç bir nedenin olamayacağı da açıktır. Önümüzdeki dönemlerde işbirlikçi güçlerden tutalım radikal-yurtsever bir çok güce varana kadar, bunları temsil eden örgütler çıkabileceği gibi, halen var olan bir çok güç de varlığını koruyabilecektir. Bunların gücü, gelişme olanakları, düzeyi, ideolojik-politik perspektifleri kendilerine has özellikler taşıyabilecektir. Ama hemen belirtelim, ifadesini PKK ve önderlik ettiği ERNK'de bulan ve esas olarakta proletaryaya dayanan ve Kuzey Kürdistan'ın geniş coğrafya, nüfus ve gelişmiş sosyal yapısını temel alan önderlik; tüm bu karmaşık yapıya güçlü bir ideolojik-politik etkide bulunarak, bu güçlerin ve örgütlerin olumsuzluklarından arınmalarına, olumlu konumlarını da sürdürmelerine gerekli katkıyı sağlayacak ve bu konuda elinden gelen her türlü çabayı da gösterecektir. Şimdiye kadar yürütülen faaliyetlerden henüz tam istediği bir sonucu alamamış da olsa, doğru bir temelde geliştirdiği ikili ittifakları fazla aceleye getirmeden, bazen kırılıp dökülmelerinden de umutsuzluğa kapılmadan, esas olarak politikasında da ifade edildiği gibi ERNK'yi Kuzey Kürdistan'da geliştirirken, tüm Kürdistan geneli içinde bir Ulusal Kongre'nin geliştirilmesi hazırlık ve çalışmalarından geri durmayacaktır. ERNK geliştikçe Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanması da giderek gündeme gelecektir. Böylece, Kürdistan Ulusal Kongresi, devrimci bir çerçeve içine oturtulabilinirse, KUKM yasal ve meşru bir kaynağa kavuşarak, yeni dengenin gelişmesinde seçkin bir yer tutacaktır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin böylesine yasal bir organa kavuşması, mevcut iç çatışmaların çözümünü kolaylaştırırken, bağımsızlık temelinde, bölgesel ve uluslararası düzeyde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemini ilerici-devrimci güçlerin lehine bir sonuca da ulaştırabilecektir. Yine, Kürdistan ulusal gerçekliğine dayatılan her türlü bağımlı işbirlikçi politikaların reddini isteyerek, uygun taktiklere de başvurup, kendi politikasını adım adım hayata geçirecektir. Bunun için de, giderek kendi yürütme organlarını da oluşturacak ve pratikte bir işlev görmesini de sağlayacaktır. Bugün, bu sorunları teorik düzeyde koyuyorsak mevcut gelişmelerin de gösterdiği gibi daha ileride bunlar gerçekleşecek ve bizzat pratik yürütme organları düzeyine çıkabilecek olgulardır. Dolayısıyla da, kendisini Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine adayan,, yurtsever ve demokratım diyen herkes, mevcut dengeyi sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutarak, bunun KUKM'ne sağladığı olanakları ve dezavantajları görmeli; bununla da kalmayarak bu ortamdan bağımsızlık savaşının geliştirilmesi için yararlanmaya ve üzerine düşeni yapmaya büyük özen göstermelidir. Basit örgütsel çıkarlar, geçmiş olumsuzluk ve iflah olmazlıklar öne çıkarılarak, böylesi bir görevden kaçınılamaz. Bu nedenler, tüm olumsuzluklar bir yana bırakılarak, hiç bir kişisel alınganlığa, küskünlüğe kapılmadan, mevcut olumsuzluklar da abartılmadan bu görevlerin gerekleri yerine getirilmelidir. Açık ki, bunun da Kürdistan halkının bağımsızlığı doğrultusunda yerine getirilmesi gerektiği üstü örtülemez bir gerçek olarak ortadadır. O halde, geçmişte çok sık denenen ve bugün de bazı güçler tarafından gözü kara bir biçimde sürdürülen, Kürdistan halkının gerçek kurtuluşunu kendi çıkarlarına bağlama politikasından vazgeçilmeli, halkın özgücünü çarçur ve inkar eden bu gücü başka güçlerin yedeğine bağlamak isteyen yaklaşımlar terkedilmeli; ve bu uygulamalara önderlik eden ilkel-milliyetçi ve küçük-burjuva güçleri de bunları aşmalı; eğer bunu yapamıyorlarsa burjuva yurtseverliğine karar kılacaklarsa bile, bunu radikal bir milliyetçilik temelinde yapmalıdırlar.

Geçmişte Kürdistan'nın çeşit parçalarında yürütülen KDP geleneğini, 75'ler sonrasında da YEKİ-

Devamı Syf: 23'te

ORTADOĞU VE DÜNYA

YUNANISTAN'DA ERKEN GENEL SEÇİMLERİ DEMOKRASİ GÜÇLERİ KAZANDI

2 Haziran 1985'te Yunanistan'da yapılan erken genel seçimlerde, iktidar Partisi PASOK, oyların %46'ya yakın bir bölümünü alarak ezici bir çoğunlukla yeniden iktidar oldu. Buna diğer sol partilerin aldıkları oy oranını da eklersek, toplam sol potansiyel %60'a varan bir seçmen gücüne ve halkın desteğine sahip oluyor.

Yunan halkı, Osmanlı Türk sömürgeciliğine ve yerli işbirlikçilerine karşı hiç bir dönemde boyun eğmeden daima direnen, bağımsızlığı herşeyden üstün tutan, yabancı boyundurluğu kabul etmeyen onurlu bir tarihe sahiptir. Bilindiği üzere Balkan halklarının Osmanlı feodal sömürgeciliği tarafından işgal ve istilaya uğradıktan sonra; bir avuç işbirlikçinin dışında tüm sınıf ve katmanları, yabancı boyunduruğa karşı daha ilk günden direnmiş, kendi örgütlenmelerini ve silahlı birimlerini yaratmış ve bunu diğer Balkan halklarının mücadelesi ile bütünleştirmiştir. Yine Osmanlı feodal kliğine karşı Türk toplumu içinde gelişen hareketleri desteklemiş ve aynı dönemde Osmanlıların Balkanlar'da kurumlaşmaya yönelik merkez seçtikleri önemli alanları, sömürgeci yapıya karşı direniş sahaları haline getirmişler. Böylelikle hem kendi halkının bağımsızlık mücadelesine ve hem de Türk sömürgeciliğine karşı direnen diğer halkların mücadelelerine önemli katkıda bulunmuşlardır. Nitekim yüzyıllarca süren mücadelesiyle bağımsızlığını elde etmesinin ardından, yabancı güçlerin yerli uşakları vasıtasıyla ülkesi üzerinde egemenlik sürdürmesini daima büyük bir onursuzluk olarak kabul etmiş ve her seferinde yüzbinlere varan vatan evladının kanını oluk oluk akıtarak direnmiş, ulusal onurunu titizlikle korumuştur.

Aynı soylu direniş geleneğini Hitler faşizminin uşakları vasıtasıyla II. emperyalist paylaşım savaşında giriştiği işgal hareketine karşı da göstermiştir. Bu dönemde Balkanlar'ın stratejik bir konuma sahip olduğu bilinmektedir. Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist inşanın en güçlü etkisini bu halklar da yaşamaktadır. Hemen hemen tüm Balkanlar'da devrimci gelişmelere karşı işbirlikçi faşist yönetimler işbaşına getirilmiş ve bu yönetimler faşist Hitler orduları adına komşu halklara karşı saldırılar düzenlemişlerdir. Yabancı boyunduruğa karşı böyle soylu bir tarihe sahip olan Yunan halkı, Hitler faşizminin bu uşakları tarafından geliştirilen işgal hareketine karşı direnmiş, kendi halkının ve komşu halkların faşizme karşı mücadelesinde onurlu görevini yerine getirmiştir. Aynı geleneği 1967'lerde ABD emperyalizminin tezgahladığı faşist Albaylar Cuntasına karşı da sürdürmüştür. Bu direniş, bazan elde silah dağların doruklarında, şehir sokaklarında çatışmalar biçiminde gelişti; bazen de son seçim örneğinde görüldüğü gibi kullandığı oylar vasıtasıyla oldu.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere saldırgan NATO çevreleri, Yunanistan halkının iradesini ve çıkarlarını temsil etmeyen, daha çok Pentagon'da saptanan politikaları uygulayacak olan işbirlikçi sağcı çevreleri, çeşitli seçim sahtekarlıklarıyla iktidar yapmak için çok büyük çabalar sarfetti. Tüm emperyalist propaganda araçları, kamuoyunu etki altına almak için

Yunanistan Halkı Seçimlerde Muhafazakar Partilere Güçlü Bir Şamar İndirdi

gerici sağ çevrelerin lehine haberler ve yorumlar yayınladılar. Bu konuda sözkonusu merkezlerin ajans ve çevrelerince gerici sağ'ın propagandası için önemli çabaların harcandığı besbellidir. Sadece Amerikan ajansı "Sawyer" Amerikancı Mitsotakis'in seçim propaganda kampanyasının güçlü geçmesi için özel olarak muazzam miktarda para hazırlamış ve hizmetine sunacağını belirtmiştir. Faşist Türk devletine de bir yandan Batı Trakya'daki azınlık Türk seçmenlerin oylarını sağcılara kaydırtmak için çeşitli girişimler yaptırırken, diğer yandan da faşist rejimin başbakanı Özal vasıtasıyla adeta tehdit edercesine eğer PASOK yeniden iktidar olursa "gerginlikler artar, çatışmalar çıkabilir" biçiminde açıklamalar yaptırılarak, Yunan halkının gerçek iradesi baskı altına alınıp, oyların sağ'a kaymasına çalışılıyordu. Zira Papandreu'nun dış politikasında, özellikle Türkiye'yle ilişkiler ve Kıbrıs'ın geleceği konusundaki tavizsiz tavrı, faşist rejimi rahatsız ediyordu. Bu nedenle seçim öncesi süreçte Papandreu ve PASOK'a karşı açık bir kampanya yürütülürken, Mitsotakis ve Yeni Demokrasi Partisinin yönetime gelmesi TC ve NATO için yararlı olacağı belirtiyordu. Bu konuyu bir yabancı yorumcu şöyle dile getiriyordu: *"Yunanistan dış politikasında Türkiye'yle ilişkiler ve Kıbrıs'ın geleceği tartışmalı bir sorun olarak kalıyor. Eğer Yeni Demokrasi'nin zaferinin kesin olduğu konusundaki hararetli ve inançlı bir savunucusundan bahsedilecekse; hiç kuşkusuz ki bu Türkiye olacaktır. Zira Mitsotakis, Özal yönetimiyle koşulsuz görüşmeleri başlatacağına söz veriyordu. Daha da ötesi onun, Türk başbakanıyla gizli temaslarından söz ediliyordu. Ancak Papandreu, kararlılığını sürdürdü: Yunan ve Türk halkları arasında hiç bir sorun yoktur. Ne var ki, Kıbrıs'ın önemli bir kesimi Türk ordusunun işgali altında bulunduğu ve Ankara'nın uluslararası antlaşmalarla çözümlenen Ege'ye yönelik taleplerini sürdürdükçe, iki yönetim arasında diyalogun olması mümkün değildir."*

Papandreu'nun bu tavizsiz politikası çatışmalar doğuracağı gerekçesiyle faşist Türk rejimine göre; Yunan halkı NATO ve TC'nin dayatmalarına boyun bükmeliydi.

Fakat tüm bunlar tutmadı. Yunan halkı, bağımsızlığı ve demokrasiyi tercih etti. Zaten PASOK da halkın bu özlemlerini propaganda ve ajitasyon düzeyinde dile getirdiği için destek buldu. Eğer PASOK, seçim kampanyasında dile getirdiği vaadlerini adım adım gerçekleştirirse halkın desteğini giderek daha da artan bir oranda alacaktır. Ama, "ne de olsa benden başka sol alternatif yok, oyları her zaman alırım" deyip de vaadettiklerini yerine getirmezse halk verdiği desteği geri çekecektir. Zira halk, yaratıcıdır, inanılmayacak koşullarda en güçlü alternatifi oluşturacak öncü güçlerini çıkarır.

Andreas PAPANDREU önderliğindeki PASOK iktidarını, içte ve özellikle de dışta önemli politik sorunların yanısıra, ağır ekonomik sorunlar da beklemektedir. Faşist Türk devletinin tüm bölge halkları açısından olduğu gibi Yunanistan ve Kıbrıs'a yönelik tehditleri daha da artacak, ABD emperyalizmi ve NATO, asker-sivil, faşist-liberal muhafezakâr karmalı güçleri içte kışkırtmaya çalışacak ve Türk devletinin tehditlerinde daha da cüretkar davranması için gizliden hertürlü desteği sunacaktır. Ekonomik bunalımı derinleştirmek için gizli-açık ambargolar uygulayarak Şili örneğinde görüldüğü gibi bir çöküntü yaratmaya çalışacaktır.

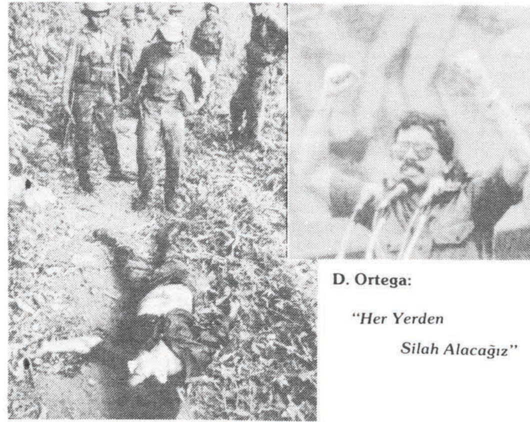
Her ne kadar Yunan gerici sağ'ı halkın ve demokrasi güçlerinin

devamı Syf: 23'de

ABD'NİN YENİ KOMPLOLARI DA TUTMAYACAKTIR

Dünyanın bir çok alanında sosyalizmin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin lehine ortaya çıkan gelişmeler, başta ABD olmak üzere, bir bütün olarak emperyalist sistemi ciddi bir şekilde rahatsız etmektedir. Özellikle son yıllarda emperyalizmin tüm provakatif ve saldırgan dayatmalarına karşı siyasal arenadaki önemli dönüşümler sürmektedir. Bu olumlu dönüşümlerin en köklü geliştiği, devrimci odakların en fazla yoğunlaştığı alanlarda emperyalizmin komploları daha da hız kazanmaktadır.

Eğer son dönemlerin bu gelişmeleri dünyanın değişik alanlarına göre kısaca karakterize edilirse, söz devam eden müdahale, karşı-devrim çetelerinin açıkça desteklenmesi ve saldırtılması ile sürmektedir. Ve son olarak geçtiğimiz günlerde ABD Temsilciler Meclisinde; Nikaragua'daki Sandinista yönetime karşı savaşan karşı-devrim çapulcularına 27 milyon dolarlık yardım verilmesi onayladı. Halkın etkin desteğine sahip Nikaragua yönetimi Devlet Başkanı D. Ortega, dış gezilerinde bulunarak mevcut konumunu güçlü ve somut bir uluslararası destekle pekiştirmeyi hedeflemekteydi. Ayrıca televizyonda yaptığı konuşmada Ortega, Amerikan Senatosu ve Temsilciler Meclisinin ayrı ayrı aldığı kararları

Karşı Devrimcilerin Yaptığı Bir Katliam

D. Ortega:

"Her Yerden Silah Alacağız"

konusu saldırılar da daha iyi anlaşılacaktır. Latin Amerika'daki siyasal gelişmeler, Küba sosyalist devriminin mevzilerini güçlendirmesi ve Nikaragua anti-emperyalist halk hareketinin zaferiyle tanımlanabilinir. Buna bir de Salvador halkının faşist diktatörlüğe karşı gelişen mücadelesini eklemek mümkündür. ABD emperyalizmi, dün Küba Devrimini boğmaya çabalıyordu. Bugün ise Nikaragua Devrimini ezmeye çalışarak Latin Amerika'daki gelişmeleri durdurmak istemektedir. Bilindiği gibi Nikaragua halkının iradesine tehdit ve santajla başlayan, ekonomik ambargoyla uluslararası hukuka aykırı ve ülkesinin içişlerine müdahale olarak nitelerken, *"her yerden silah alacağız"* diyerek, emperyalist komplolar karşısında boyun eğmeyeceklerini ifade etmekteydi.

Dünyanın bu sahasında geliştirilen ve bölge halklarının tümünü hedefleyen bu kaba saldırgan müdahale; devrimci odakların güçlü olduğu diğer sahalarda da geliştirilmek istenmektedir. Latin Amerika'da ABD emperyalizmi bizzat kendi fiili müdahaleleriyle ve karşı-devrimci çetelere her türlü desteğini sunarak sonuca ulaşmaya çalıştığı gibi, Afrika'da da Angola Halk Cumhuriyetine, Güney-Batı Afrika Halk Örgütü (SWAPO)'ne ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine karşı; Güney Afrika ırkçı rejimi vasıtasıyla ve bölge gerici mihraklarını destekleyerek sonuca ulaşmaya çalışmaktadır. ABD, son günlerde bu saldırgan politikasına yeni adımlarını ekledi. Angolaya karşı UNİTA'nın Angola'daki bir üs'sünde Nikaragua; Kamboçya, Afganistan, Küba vb. ülkelerin karşı-devrimcileri bir araya gelip, ABD organizatörlüğünde bir toplantı düzenlediler. Toplantının ardından yayınlanan deklarasyonda sözümona bir "demokratik enternasyonal" oluşturulduğu belirtiliyordu. Dikkat edilirse katılan karşı-devrimcilerin ülkelerinin kimliklerinden bile devrimci dönüşümlerin son dönemlerde ağırlıklı olarak güçlendiği ve geliştiği sahaları oluşturdukları görülecektir. Ve bu toplantıya ABD Başkanı R. Reagan, gönderdiği özel mesajında, *"sizin amaçlarınız, bizim amaçlarımızdır"* demekteydi. Ve hiç şüphe yok ki, bu amaçlarını gerçekleştirme doğrultusunda da en etkin desteği sunmaktan geri durmayacaktır. Böylelikle tek tek kendi halklarına karşı desteklenen karşı-devrimciler, Waşington tarafından tek bir blokta birleştirilerek, gelişen ulusal kurtuluş hareketleri ile halkların bağımsızlığına ve egemenliğine karşı provakasyonlarını arttıracaklardır. Bunun en açık örneği daha toplantının hemen ardından Güney Afrika ırkçı rejiminin, gerilla "yuvalarını temizlemek için" Botswana'ya gerçekleştirdiği saldırıdır. Gerilla hedeflerini yok etmeye yönelik olduğu açıklanan, saldırıdan da anlaşılmaktadır ki, bu tür saldırı ve komplolar daha değişik alanlarda da devam ettirilecektir. Ancak şurası da açık bir gerçektir ki, örnek alınacak olan başta, Küba halkı olmak üzere, halkların bükülmeyen iradesi olacaktır. Yine bilinmelidir ki, karşı-devrimin saldırı ve komplolarına karşı bölge halklarının sıkı bir dayanışma içerisinde geliştirdiği direniş, emperyalizmin komplolarını boşa çıkarırken, aynı zamanda bağımsız ve özgür bir gelişmenin temelini de oluşturabilecektir.

Kürdistan'da örgüt yaratmak, halkı örgütlemek konularında Partimizin çok açık ve detaylı görüşleri vardır. Bu görüşler, belgelendirilmiş ve resmileştirilmiştir. Ancak, Partimizin yeni dönem örgütsel faaliyetlerine ilişkin karşılaşılan bazı pratik zorlukları izah etmek ve yorumlamak, önümüzdeki dönem örgütsel pratiğimize ışık tutacaktır. Bu düşünceler doğrultusunda hareket ederek hazırladığımız bu yazının yararlı olacağı inancındayız.

Hemen her ülkede geliştirilen devrimci örgütlenmeler mutlaka çeşitli zorluklarla karşılaşmıştır. Özellikle de klasik, yarı ve yeni sömürge ülkelerdeki devrimci örgütlenmeler, ekonomik, toplumsal ve siyasal gerilikler içinde, gerici-faşist düzenlerin komplo, şantaj ve aşkeri saldırılarına maruz kalmışlardır. Birçok engelle karşılaşan, darbeler yiyen ve geçici yenilgiler alan bu örgütlenmeler, tüm zorluklara rağmen sonunda başarıya ulaşmışlardır.

Kürdistan, yüzyıllardan beri, aşiret, mezhep, kabile, aile ve değişik sömürgeci düzenler altında birliği parçalanmış, gerici çağdışı düşünceler içinde hapsedilmiş, çağdan izole edilerek, ekonomik, sosyal, siyasal gerilikler içinde ulusal değerlerinden zorla uzaklaştırılmış olan; bu değerlere en basit biçimlerde dahi sahip çıkması amansız baskılarla engellenen, örgütlenme ve siyasetten uzaklaştırılan bir ülkedir. Bu ulusu, örgütleme sorumluluğunu üstlenen proletaryanın devrimci Partisi PKK, elbette çok amansız ve acımasız zorluklarla karşılaşır ve bu zorluklara karşı acımasız ve amansız mücadeleyle amacına ulaşabilir. Partimizin karşılaştığı zorlukları anlayabilmek için ise, faşist cuntanın halkımız ve ülkemiz üzerinde yarattığı pasifikasyon ortamını izah etmek gerekir.

12 Eylül faşist askeri darbesinden sonra, sömürgeci TC, halkımızı devrimci düşünce ve mücadelesinden uzaklaştırabilmek için genel bir saldırıya geçti. Bu saldırı salt askeri alanda değil, ekonomik, sosyal, siyasal, ahlaki ve kültürel alanda da azgın ve kudurganca bir saldırıydı. Ama bu saldırının dayandığı tek güç ise, baskı, işkence, namlu, kısacası askeri zordu. Zaten böyle yapılmasaydı sömürgeciler bugüne kadar saldırılarını sürdüremezlerdi.

Başlatılan faşist saldırılarla birlikte, bir yandan birçok devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever ve komünist insan yakalanıp, öldürülürken, bir yandan da Türkiye'deki sosyal-şoven ve Kürdistan'daki küçük-burjuva reformistleri, can telaşıyla ülke zemininden (Türkiye ve Kürdistan'dan) emperyalist metropollere kaçtılar. Bu alanlarda da burjuva pisliklerine batarak devrimden uzaklaştılar. Hatta bugün karşı-devrim safına katılmak için bütün güç ve hünerlerini kullanıyorlar. Küçük-burjuva saflarda bunlar olurken, Partimiz de faşist-sömürgeciliğe karşı, halkımızın ulusal bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm, barış, demokrasi ve birlik mücadelesini geliştirmek; uzun süreli halk savaşına, bir ulusun topyekûn katıldığı savaşa kadrosal, düşünsel, örgütsel ve dış ittifaklar alanında hazırlanmak için yurtdışına çıktı.

Devrim cephesinde bunlar olurken, faşist cunta da kendini rahat hissederek her alanda saldırısını geliştirdi ve bu saldırılarında elde ettiği bazı başarılarla kurumlaşmaya yöneldi. Ülkemizin her alanında talan ekonomisini örgütledi, bütün hızıyla halkı yoksullaştırdı. Ahlaksızlık geliştirilerek toplumsal değerleri çürütmekle tehdit edecek boyutlara vardırıldı. Kumar, fuhuş, spor kulüpleri ülkemizin her alanında yerleştirilmeye çalışıldı. Bütün eğitim kurumlarına en katı faşist, gerici, ırkçı-şoven kişiler yerleştirildi. Gazeteler, radyo, TV, ilkokuldan üniversiteye kadar tüm okullar, kitaplar, dergiler, videolar, sinemalar, kütüphaneler vb. tüm kurumlar da Atatürk miliyetçiliğinin, batı dünyasının, dini düşüncelerin, ahlaksızlık ve komünizm düşmanı düşüncelerin merkezi haline getirildi. Bu yapı silah zoruyla halka empoze edilmeye çalışıldığından, bütün bunlar çok çarpık ve güdük bir sosyal yapıya yansıdı. Siyasetle uğraşma, ve hatta siyaset kelimesini ağıza almak bile ağır cezalarla karşılanıyordu. Toplumun tüm yaşamı faşist polis ve subayların eline geçmiş, bunların dediği dedik, astığı astık olmuştu.

Yeni Dönem Örgütsel Pratiğimize Kısa Bir Bakış ve Karşılaştığımız Zorluklar Üzerine

Bütün toplumsal bozukluklara ek olarak, toplumda ajanlığa zemin hazırlanmış, bu zemin üzerinde bir sürü lümpen, sapık ve kabadayı, toplumda söz sahibi olmak, topluma hükmetmek, devlete ajan olmak için birbirleriyle yarışır olmuşlardı. Bu ajanlaştırma faaliyetleriyle her başını kaldırana dipçik darbesiyle karşılık verildi ve süngü dayatıldı. Hatta bazı insanlar en basit bir davranış ve konuşma için senelerce dayanılmaz işkencelere maruz kaldı. Bu durum bütün vahşetiyle hala sürmektedir. Bu uygulamaların sonucunda toplumda lümpenlik, berdüşlük, sapıklık, birbirinden şüphelenme, güvensizlik, pasiflik ve kadere boyun eğme anlayışı gelişmeye başlamış; toplumu, faşist cuntaya karşı birleştirip eyleme kaldıracak bir güç olmadığından, karşı koyuş çok cılız olmuştur. Toplumda düzene karşı çok büyük bir kin ve öfke birikmesine rağmen, bir çıkış yolu bulunamadığından çaresizlik içinde kalan birçok dürüst insan da burjuva pisliklerine bulaşmak zorunda kalmıştır.

Ülkede durumun bu boyutlara vardığı bir dönemde birçok zorluklara, saldırı ve imha çabalarına karşın, Partimiz, ikinci olağan Kongre'sini toplamış ve yoğun tartışmalar sonucunda ülke zemininde daha güçlü bir mücadele dönemine girilmesi için ülkeye dönüş kararı alınarak hemen uygulanmasına geçilmiştir. Bu kararın hayata geçirilmesinde pratikte yaşanan zorlukların neler olduğunu, örgütlemede karşılaşılan zorlukları izah etmek gerekmektedir.

Pratikte karşılaşılan zorluklar kendisini temel olarak dört alanda göstermiştir. Bunlar; kadro, halk, düşman ve doğadan kaynaklanan zorluklardır.

Yukarıda belirttiğimiz halkın içinde bulunduğu objektif durum, genel olarak kadroların bildiği, ama özgül detaylarıyla bilinmeyen olgulardı. Ülke dışında kalınan dönemde kadrolar ister istemez, pratikten uzaklaşmış, pratik bağlar sadece düşüncede sınırlı kalmıştır. İşte böyle bir durumda olan kadrolar, güçlü dış desteğe, maddi olanaklara sahip olmadan, halkını örgütleyip bilinçlendirmek ve savaşa kaldırmak için bir yığın fiziki engel ve zorluklar ortamında, tanımadığı alanlarda devrimci pratik faaliyete hükmedecekti. Parti saflarına katılıpta, gerçek PKK'li olmayan, kendisini devrim davasına, halkın kurtuluşu davasına adamayan bazı geçici yol arkadaşları, korkak, kaçkın ve asalak yaşama alışmış olan bazı unsurlar, devrimci pratiğe yönelmeden buna cesaret etmeden, o güne kadar gizledikleri kimliklerini ortaya koymakta gecikmediler. Buna karşın ülkeye ayak basan proleter devrimciler, tanımadıkları coğrafik alanlarda, parti ilişkilerimizin olmadığı halk kitleleri içinde devrimci pratiğe başladıklarında nerede düşmanın askeri gücü, ajanı olduğunu, hangi coğrafik alanın üslenilmeye elverişli olduğunu, kimlerin devrime yardımcı olabileceğini, nereye, hangi köye girilebileceğini bilememelerine rağmen, faaliyetlerin derinliklerine girmekten çekinmediler, özverili bir çabaya giriştiler.

Halk ise, devrimcileri gördüğünde ürküyor, hemen ilişkiye girmekte çekingen davranıyordu. Devrimcileri yeterince tanımadığı için bunların düşmanın gönderdiği kontr-gerilla timleri olabileceğini düşünüyor, bu yüzden devletten söz ederken ölçülü konuşuyorlardı. Ama güven duydukları andan itibaren de kendilerini de ele vermeyecek biçimde yardımcı da oluyorlardı. Bütün bu zorluklara rağmen halkın dostları, önderleri devrimciler, ülkenin karış karış her alanını, tek tek dağlarını, tepesini, ormanını, taşını, ırmağını, pınarını, yollarını, köprülerini, mağaralarını, tek tek yurtseverlerini, işçi, köylü, feodal, ajan insanlarını, düşmanın askeri güçlerini, kısacası herşeyini küçükten büyüğe ne varsa hepsini tanımaya çalıştılar. Büyük zorluklar içinde kahraman ve fedakarca faaliyetler sonucunda ilk pratik hedef olan coğrafya, halk ve düşmanı tüm yönleriyle tanımayı başardılar.

Devrimciler, ülkelerini tanımaya çalışırken, bir çobanın ya da tanımadıkları bir insanın kendilerini görmemesi için bazen, saatlerce yol yürüdüler, su şartlılarını duyduları halde gün boyu susuz beklediler, günlerce ekmek nedir bilmediler, otlarla ve hatta ağaç yapraklarıyla açlıklarını gidermeye çalıştılar. Çoğu zaman yırtık elbise ve ayakkabılarla soğuğa ve sıcağa karşı durdular. Yüksek dağları aşarak, nice zorluklarla mücadele ettiler. Öyle ki toplumdan kaynaklanan zorlukları aratan doğa koşullarıyla savaşıldı. Yurtdışında hantallaşan fiziki yapılarımız, aşmak zorunda olduğumuz yüce dağlarımız karşısında güçsüz düştü, hastalıklara neden oldu. Dağlardaki acımasız kar, tipi, çığ ve dondurucu soğuk, yorgunluğumuzla birleşince direnebilecek gücü kendimizde bulabilmek için elimizde sadece dayanacağımız irade ve inanç gücümüz kalıyordu.

Karşılaşılan asıl zorluk ise toplumumuzun içinde bulunduğu objektif durumdan kaynaklanmaktaydı. Bir kere, halkın devrime olan inancı yetersizdi ve güveni önemli oranda zedelenmişti. Devrimcilerin önünde duran temel görev ise, bu güvensizliği yıkmak, onlara gereken inancı vermekti. Bu ise, bir iki propaganda ve konuşmayla mümkün değildi. Halka devrimimizin niteliğini, hedefini, ittifaklarını ve zafere ulaşmak için halk savaşının zorunlu olduğunu, Parti-Cephe-Ordu stratejisine göre mücadele hattının çizildiğini anlattığımızda, şu cevapla karşılaşıyorduk: *"Tamam, dedikleriniz doğrudur. Ama ilk hedefimiz ajanlar olmalıdır. Ajan ve muhbirler cezalandırılmadan hiçbir çalışma yürütemezsiniz. Çok sayıda kişi cezalandırılmalıdır. Yusuf Demir, Hüseyin Ahmet vb. cezalandırılmadan yüzünüze bile bakacak gücümüz olmayacaktır. Silah, mermi istiyorsanız alın, adam istiyorsanız biz geliriz"*. Dikkat edilirse, zorluklardan bahsederken, halkın içinde bulunduğu bilinçsizlik, çelişkili ortam ve çatışmalardan söz ettmedik. Evet, bunlar da örgütlenmemiz önünde birer engeldirler ama, ilk başta halka güven vermek, herkesin birbirinden şüphelendiği, güvenemediği ortamı değiştirmek gerekiyordu. Bu da ancak, ajanlara, faşistlere, gericilere karşı devrimci askeri eylemlerle mümkün olabilirdi. Devrimci şiddet güçlü bir propaganda ve ajitasyonla desteklenerek kitlelere ulaştırılabilir, ancak bu organik bağla başarı elde edilebilinirdi. Ancak, devrimci şiddet kullanılması sadece bu nedenden dolayı değildir. Bilindiği gibi faşist cunta devrimcileri imha etme, Partimizin halkla bütünleşmesini engelleme amacıyla halk üzerinde amansızca baskılar uygulamaktadır. İşte buna karşı da devrimci şiddetle karşı koymak, faaliyetlerimizin vazgeçilmez bir kuralıdır. Vazgeçildiği takdirde yok olmayı göze almak zorunluluğu vardır. Bu yüzden de, devrimci örgütlenmenin, siyasal faaliyetin önünü açmak için devrimci şiddete gereksinme duyuldu. Parti II. Kongre'sinden HRK'nin kuruluşuna kadar geçen süre zarfında yapılan örgütsel ve siyasal faaliyetler belli bir döneme kadar geliştirildikten sonra önü tıkandı ve artık gelişmedi. Bu durumu güçlü bir devrimci şiddetle aşmak zorunluydu. Bu da ancak HRK'nin kurularak, ülke çapında eylemler geliştirmesiyle mümkün olabilirdi.

HRK'nin kuruluşundan sonra başlatılan devrimci şiddet kasırgası, siyasal faaliyetlerimizin önünde olan ajan yapıyı darmadağın etti. Faşist cuntanın baskılarının artmasına rağmen ajan yapının etkisizleştirilmesi ve bazı faşist subayların cezalandırılması, halkın içindeki güvensizliği ortadan kaldırarak devrime sonsuz bir inançla bağlanmalarını sağladı. Otoritesi ezeli ve ebediymiş gibi gösterilen, kendisini namlu ve süngü zoruyla halka kabul ettiren ve kendisine başkaldırılamazmış gibi bir düşünceyi halkın kafasına empoze eden faşist Türk devleti, temellerinden sarsılarak, yüzü açığa çıkarıldı. Bu da halkı sevince boğdu, moralini en üst düzeye yükselttiği gibi, tüm gücüyle devrime katkıda bulunmasına da neden oldu. Halk, Partiye ve Kurtuluş Kuvvetlerine doğru hedefler gösterdi ve Parti, gösterilen bu hedeflere silah da dahil çok yönlü olarak yöneldi. Hareketimiz, giderek kitleselleşti ve daha resmen Kurtuluş Kuvvetlerine katılmamış olan yurtsever silahlı halk milisleri birçok ajanı cezalandırdığı gibi, bizzat faşist orduyu da moral çöküntüsüne uğratan yurtsever-devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştirdiler. Öyleki ilk başta sinmiş ve uysallaştırılmış olan halk kitleleri, kükreyen bir aslan gibi faşist cuntaya karşı meydan okumaya başladı.

Burada vurgulamaya çalıştığımız şey ise; hiç savaş yürütülmeden, halkın kendiliğinden bilinçlenemeyeceği ve örgütlenemeyeceğidir. Yani, sömürge, yarı-feodal, gerici çağdışı engeller içinde olan, faşist bir terör ortamında susturulan, en küçük birimlerine bile ajanlar yerleştirilen, 12 Eylül'den sonra devrimci hareketin darbe yemesinden sonra suskunlaştırılan Kürdistan gibi bir ülkede, faşist terör ortamında, askeri faaliyet tarafından desteklenip, tamamlanmayan bir siyasi faaliyet yürütülemezdi. Yürütülmeye çalışılsa bile, halk tarafından itibar görmeyecekti. Bu hususta yaptığımız kamuoyu yoklamasında genelde halkın, devrimci şiddet olmadan siyasal faaliyet yürütülemez görüşünde birleştiğini gördük.

HRK'nin kuruluş eylemlerinden sonra, düşman ayaklanma ihtimalini gözönünde bulundurarak saldırıya geçti. Hareketin bir ayaklanma olmadığını anladıktan sonra da olanca şiddetiyle faşist terörünü sürdürdü. Bunun amacı çeşitli nedenlere dayanmaktaydı. Birincisi; faşist terör ile halkın gözünü korkutmak, ikincisi de; birinci koşulla başaramadığı taktirde, halkla birlikte hareketi daha geniş askeri eylemlere zorlayarak siyasal gelişmelerin içinde boğmaktı. Yani örgüt daha tam rayına oturmadan, kitleselleşmeden gücünden büyük faaliyetlere zorlanarak boğulmak istendi. Gerçekten de siyasal gelişmeler, örgüt gücümüzü aşacak askeri eylemlere zorlanılmış ama, usta bir politikayla düşmanın bu taktiği de boşa çıkarılmıştır.

Şu an kitlelerde yaratılan politikleşme ve bu politikleşme üzerinde kurulan örgütlenme daha geniş kapsamlı siyasal faaliyetleri ve silahlı eylemleri gerektirmektedir. Bu zemin üzerinde yürütülecek üst düzeydeki siyasi ve askeri faaliyetlerle politik ve askeri yapımızı çelikleştirmeli, daha ileri politik, askeri gelişmeler sağlamalıyız.

Konumuzu toparladığımızda ilk başta, devrimci örgüt ve örgütlenmenin çok zorlu, fedakar ve bilinçli bir çalışmanın ürünü olduğu sonucuna varabiliriz. Örgütlenmeyi sağlayabilmek için, herşeyden önce, çalışma yürütülen zemini çok iyi tanımak, alanın coğrafyasını, düşmanın yapısını, halkın durumunu iyi bilmek ve bu konuda doğru tespit ve değerlendirmeler yapmak gerekir. Bu, başarılmadan en ufak bir başarı elde etmek mümkün değildir. Örgütlenmenin yaratılacağı zemini iyi bir şekilde tanıdıktan sonra, detaylı bir plana ulaşılmalıdır. Yani zeminde varolan olumsuz olgulara karşı mücadele metodları ve olumluluğu değerlendirme yöntemleri çok doğru tespit edilmelidir.

Bu çalışmalarla birlikte, siyasal faaliyetlerle kitleler aydınlatıldıktan sonra, örgütlenmeyi yaratmak için askeri eylemlere başvurmak gerekir. Savaş geliştikçe iyi ve kötüler birbirinden ayrılacak ve kitleler devrimci görevlendirme çarkı içerisine alınabileceklerdir. Devrimci savaş geliştirilmeden kitle ilişkileri biçimlenemez. Ayrıca söz konusu durumu mekanik olarak da ele almamak gerekir.

A.....
Mart 1985

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA KİTLELER NE İSTİYOR?

PARTİZANIN MEKTUBU

Politik Gelişmelerin Ulaştığı Düzey

Güney Kürdistan'da son siyasal durumu değerlendirebilmek için kısa da olsa bölgedeki gelişmeleri ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir.

Sistemlerin yaşamları açısından hayati bir öneme haiz olan Ortadoğu'da 70'li yılların sonlarına doğru denge, emperyalizm aleyhine dönmeye başladı. Bölgede meydana gelen bu değişime yeni bir politikayla müdahale eden emperyalizm, Irak'ı İran'a saldırtmış, Filistin Devrimini yoketmek amacıyla Lübnan'ı İsrail'e işgal ettirmiştir. Bununla da yetinmeyen emperyalistler, radikal yönetimleri etkisizleştirmek için de komplo, şantaj ve tehditlerini yoğunlaştırmış, zayıflayan işbirlikçi rejimlerini güçlendirmek amacıyla da faşist cuntaları işbaşına getirmişlerdir. Bunda belli bazı başarılar sağlasa da, istenilen sonuca ulaşamadığı ve bu rejimlerin artan çelişkilerle daha da zayıfladığı açık olarak görülmektedir.

Emperyalizm, Lübnan'da işgale karşı devrim güçlerinin mücadelesiyle gerilemek zorunda kalmış, İran-Irak savaşından lehine bir sonuç alamadığı gibi, daha da zorlanmış, Filistin hareketi içinde sağ kanat yenilgiye uğratılarak daha olumlu bir niteliksel gelişme kaydedilmiştir. Radikal yönetimler üzerine oynanan oyunlar da boşa çıkarıldığı gibi, daha güçlü ve nitelikli adımlar atılmış, alınan tüm desteklere ve gerici yönetimlerin baskılarına rağmen halk muhalefetleri bastırılamamış, daha güçlü bir kararlılıkla yürütülen muhalefet gelişmiştir. Yani, emperyalizmin kendi lehine bir gelişme yaratmak için başvurduğu tüm yöntemleri çözümsüz kaldığı gibi, çelişkili ve çatışmalı durum varlığını koruyarak devam etmektedir.

Bu objektif durumun çözümünde ise, zaman zaman karşı-devrim ile radikal kesim arasında biraraya gelip görüşmeler yapılıyorsa da esaslı bir birlikten sözedilememekte, farklı görüşlerin varlığı ve çıkar çelişkileri yüzünden köklü bir çözüm sağlanamamaktadır. Çatışma ortamının sürdürüldüğü günümüzde, bu çatışmaların kaynağı olan çelişkiler ise olumsuzluğu daha da arttırmaktadır. Bu durumda, çatışan taraflar ne savaşa son verebilmekte ve ne de, daha da yoğunlaştırma gücü bulabilmekteler. Dışarıdan müdahale ise, iç sorun olduğu gerekçesiyle mümkün olamamaktadır. Taraflar, var olan objektif duruma rağmen, dengeyi kendi lehlerine değiştirebilme çabalarını devam ettirmekten geri durmamaktadırlar. Son dönemlerde emperyalist blokta yoğun bir hareketlilik görüldüğü, gibi, Filistin Devrimini tasfiye etmek amacıyla önerilen Ürdün Konfederasyonu çabaları ve Saddam rejimini kurtarma uğraşıları açıktan gözlenmektedir. İran'a karşı bölge gericiliğinin son toplantısı ve alınan kararlar ile, savaşı durdurma hususunda Türkiye'nin öne çıkarılması, Lübnan'daki son karışıklıklar ile İsrail'in yeni uygulamaları emperyalist sistemin bölgeye yönelik yeni planlarının sonuçları olarak değerlendirilebilir.

Buna karşın bölgedeki ilerici cephenin de bazı girişimleri sözkonusudur. Gerici cephenin tüm girişimlerine karşın oluşturulan gericiliğe karşı Red Cephesi Suriye, Libya, Yemen vd. radikal güçleri tavır belirleme temelinde biraraya getirmiş ve Filistin'e dayatılan teslimiyete karşı cepheleşme ile cevap verilmiştir. Bu olumlu gelişmelere rağmen, genelde henüz varolan çelişkili ortam giderilmemiştir. Bu sorunların çözümleyicisi olarak ortaya çıkan güçler, objektif konumlarından ötürü böylesi bir sorumluluğu üstlenecek durumda olmadıklarından sorun ancak, proleter önderliğin yaratılmasıyla çözüme kavuşabilecektir.

Bölgenin bu konumu, çürümüşlüğü ve dağınıklığı ihtiva etmekte, devrimcilik için de gerekli zemini oluşturmaktadır. Çatışmalı ortamın yarattığı boşluktan yararlanarak mücadeleyi geliştirme ve bu temelde sonuca gitme koşul ve olanakları da mevcuttur. Bu durum Güney Kürdistan alanı için bir kaç kat daha geçerlidir. Çünkü İran-Irak savaşının girdiği çıkmaz, Irak rejimini olumsuz yönden etkilemektedir. Rejim, ekonomik yönden de epeyce zorlanmakta, tüm dış yardım ve desteğe rağmen, milyarlara varan borçların altından kalkamaz duruma gelmektedir. Savaşın açtığı yara ve ekonomik alanda ortaya çıkan düğüm, direkt olarak kitlenin yoğunlaşan muhalefetini doğurmaktadır. Sorunun doğru çözümü ise, alandaki devrimci güçlerin doğru bir program, strateji ve taktikle çözüm aramalarına bağlıdır. Eğer istenilen yönelim mümkün olabilirse, hem Güney Kürdistan ve hem de Irak'ta devrim zafere ulaşabilecektir.

Saddam Rejimi ve Muhalefet

Sözkonusu alanda devrim için gereken koşulların olgunlaşmış olduğunu belirtmiştik. Bu koşullar bugün olgunlaşmamış, tersine savaşla birlikte olgunlaşmaya başlamıştır. Ancak varolan örgütlerin gerekli çözümü sağlamakta yetersiz kalmaları objektif durumun aleyhte bir biçime bürünme tehlikesini de birlikte getirmektedir. Kendilerinden beklenen konuma ulaşmak zorunda olan bu güçler, sorumluluklarını ancak böylece yerine getirebilirler. Alandaki durumu halk şöyle değerlendirmekte ve sorumlu güçlere düşen görevleri açıkça belirtmektedir: *"Saddam'ın durumu çok kötü. Üfürsen yıkılır. Fakat bizimkiler birlik olmuyorlar. Herkes 'ben' diyor. Bazıları bir düşmanın yanına gidiyor, bazıları bir başka düşmanımızın yanına. Bazıları savaşıyor, bazıları da engelliyor. Bunların hepsi bitmeden, birlik olmadan ve savaşmadan sorun hallolmaz. Ama savaşa da doğru bir siyaset rehberlik etmelidir. Onyıllardır savaşıyoruz ama sonuçta birşey elde edemedik. Çünkü siyasetimiz zayıftır."* Halkın söylediği bu sözler, yetersiz de olsa alandaki örgütlerin durumunu yansıtmakta ve yönelinmesi gereken doğru rotayı göstermektedir. Açık ki, yerine getirilmesi ve başarılması gereken görevlerin başarılmamasının nedeni program sorunundan ve buna uygun stratejik ve taktik hattın oluşturulmamasından ileri gelmektedir. Yoksa, güç yetersizliği, koşul elverişsizliği vb. nedenlerden değildir. Var olan program ise, daha önce de denenip yenilgiyle sonuçlanmış, çağın gereklerini yerine getirmekten uzak, toplumu ilerletmeyip, kaosa sürükleyen, daha çok yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerin çıkarlarının formülasyonu olan otonomi programıdır. Böylesi bir program, halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünü hedeflemeyen, ona önderlik eden yarı-burjuva, yarı-feodal güçlerin çıkarları doğrultusunda hareket eden, bu çıkarlara ulaşma yönünde işbirlikçiliği temel alan ve düşman buna yanaşmayınca da onu mutlaka razı etmenin aracı olan bir programdır.

İşe böyle bir programla başlayan bu güçler, bundan kaynaklanan olumsuz ilişki ve ittifaklara da girmekte, giderek bu noktada yanlış bakış açısı ve değerlendirmelerle, ilişkiye girdikleri güçlerin piyonları olmaktan kurtulamamaktadırlar. Dar aşiret çıkarları temel alındığından ve daha çok bunlar ön planda tutulduğundan olumsuzluklar doğmaktadır. Kendi aralarında doğru ilişki ve ittifaklar oluşturamayan bu güçler dış ilişkilerinde de yanlış hatlar tutturmakta, parçalanmışlığa neden olmaktadırlar.

Önderlik bakımından da daha çok aşiretçi yapılara dayanan bu alandaki güçler, doğru bir örgüt yapısı da oluşturamamakta, modern örgütlenme yerine klasik güçlerin karışımı bir örtülenmeye sarılmaktadırlar. Bu örgüt biçimi eylem hattına da yansıdığından, modern bir UKH'den ziyade, savaşçı potansiyeli; dar, bencil çıkarlar doğrultusunda harcayan bir yapı sergilenmektedir. Bu örgüt ve eylem hattı

Güney Kürdistan'daki Halkımızın Tek Seçeneği Bağımsızlık Uğruna Mücadeledir

çok geçmeden yenilgiye uğramış, dağınıklığın önüne geçilemediğinden kendi kendisiyle boğuşan bir noktaya gelmiştir.

Kürdistanlı muhalefet güçlerinde böyle olan durum, Irak muhalefet güçlerinde de benzer özellikler göstermektedir. Mücadelede, ilişki ve ittifaklarda, siyasal hedefler bütünlüğünde ve Kürdistan'a bakış açısında bir çıkmaz yaşayan bu muhalefet güçleri, Saddam rejimine karşı büyük yetmezlik içerisinde bulunmaktadırlar. Bu yetmezliğin nedeni ise, ne tecrübe eksikliği, ne de düşmanın güçlülüğüdür. Koşulların elverişsizliğinden de sözedilemeyeceğine göre, sorunun izahını derinlemesine yapmak zorunludur.

Çok açık bir gerçeklik vardır ki; sömürgeci ülke komünist partileri, kendi egemen sınıflarına karşı, Kürdistan'daki mücadeleyi müttefik olarak kabul etmediklerinden, ulusal sorun diye bir sorunu tanımadıklarından ve stratejik olarak marksist-leninist bir çizgiyi tutturamadıklarından başarı elde etmeleri de mümkün olamamıştır. Bugünkü konuma gelmelerinin temel nedeni ise, programlarının reformistliği ve uzlaşıcılığıdır diyebiliriz. Çünkü, ulusal sorunda böyle bir tavır esasta onların kendi burjuvalarının ideolojik-politik etkisinden kurtulamadıklarını gösterir. Bu etki ise, sınıf devrimciliğini reformist ve uzlaşıcı çizgiye götürdüğünden, mücadeleyi değil, uzlaşmayı, devrimi değil, reformları ön plana çıkarmaktadır. Yani iktidar sorununa yaklaşımda, devleti devrim ile yıkmayan, daha çok bazı reformları öngören; ulusal sorunda da şoven bir tutum takınan bu güçler, burjuvazinin bu soruna karşı hassasiyetini bildiğinden, devrim meselesini hep bilinmeyen bir tarihe ertelemektedirler.

Genel olarak bu güçlerin içine girdikleri bu durumlar, iki halkın da çıkarına zarar vermekte, mücadele ve devrim önünde engel teşkil etmekte ve var olan olumlu koşulları devrimle değiştirme gibi bir görevi de erteleyici tavırlar açıktan görülebilmektedir. Koşullardan yararlanmasını bilen bir güç, konumu zayıfta olsa, göstereceği çabayla kendisini yaşatabilir, yaşamı için daha uygun ortamları da yaratabilir. Ve hatta, karşı hamlelerle düşmanı da etkisizleştirebilir. Adı geçen muhalefet ise, koşullarının elverişsizliğini kendi yetersizlikleriyle bütünleştirmiş ve egemen güçler bu zayıflıktan yararlanarak varlığını devam ettirmiştir.

Eğer bu güçler böyle bir konuma düşmekten kurtulmak ve düşmanı yenilgiye uğratmak istiyorlarsa ve bugün halkımızın tek istemi olan devrimi pratikte kanıtlamak gerekiyorsa, bu yolda gerekli doğru rota ve bunun gerekleri olan birlik de mutlaka yaratılmalı, sonuç alma yönünde savaş geliştirilmelidir. Bu, halklarımızın tek istemi olduğu gibi, sorumluluyum diyen güçlerin de yapması gereken acil bir görevdir.

Kitlelerin Çektiği Mücadele Yükü, Yönetimin Son Taktikleri ve Muhalefet

Devrimci mücadeleyi yürüten, örgütleyen ve yönlendiren önderlik ile halk kitleleri birbirine etle-tırnak gibi bağlıdırlar. Bu birlik sağlanmaksızın da hiç bir devrimci mücadele gelişme gösteremeyecek, devrimin varlığı dahi korunamayacaktır. Öyle ki, siyasal bir mücadelede kitleyi kim yanına çekerse ve onu savaşa kaldırabilirse, başarı da onundur. Bunu başaran güç aynı zamanda kitlelerin çıkarlarını da temsil etmek zorundadır.

Kürdistan'da geliştirilen mücadeleye olan kitle desteğini incelediğimizde, karşımıza gerçekten her yönüyle bu davayı omuzlamış bir halk potansiyeli çıkmaktadır. Bu, eskiden beri böyle olmakla birlikte, bugün daha değişik düzeyde ele almak gerekmektedir.

75 yenilgisi öncesi dönemde bu konu ele alındığında görülecektir ki, toplumsal yapıda bir modernleşme sözkonusu değildir. Yapı geriliğini korumakta, sınıfsal ayrışma ise, çok cılız olmaktadır. Aşiret ilişkilerinin güçlülüğünün yanısıra, güçlü bir yurtseverlikte yaşanmakta, düşman denetimi oldukça zayıf kalmaktadır.

75 yenilgisi ardından ise, düşmanın hakimiyeti geliştikçe ekonomik alanda da etkisini göstermeye başlamış, buna paralel olarak toplumsal yapıda bazı değişimler meydana gelmiştir. Yeni sosyal güçler ise eski aşiretçi-feodal yapının dağılması oranında gelişmiş, bu modern gelişmeye bağlı yeni sınıf ve tabakalar ve yeni sınıf ilişkileri çok olumsuz tarzda da olsa gündeme gelmeye başlamıştır. Eskinin aşiretçi-feodal yapısının etkisiyle ve yeni tarzda bir burjuva milliyetçiliği de şekillenmiş, ilkel-milliyetçilik türemiştir.

Bu milliyetçilik, yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerin çıkarlarının savunuculuğunu yapan ve önceki bölümde niteliğini genişçe izah ettiğimiz hareketin esas özellikleri olan fırsatçılık anlayışıyla İran-Irak savaşı ortamında yeniden ortaya çıkmıştır. Ortaya çıkan kopuşmalarla kümelenmeler oluşmuş ve herkes kendine uygun bir grupta yerini alarak, mücadeleye atılmıştır. Ama asıl yük yine kitlelerin omuzunda bırakılmıştır. Eğer, geçmişte olduğu gibi, bugün de bu mücadele içinde kitle desteği irdelenirse, düşmanın tüm baskılarına rağmen, olanaksızlıklar ve her an ölümün olduğu bir alanda her evin gönüllü bir makara (Peşmergelerin kaldığı kamp) durumunda olduğu görülecektir. Bu fedekarlığı rızkından, rahatından kısıntılar yaparak ve top atışları altında yaşayarak gösteren halkımız, düşman saldırıları karşısında kadını ve erkeğiyle silaha sarılmakta, güçlü bir direniş sergilemekte ve savaşa her an hazır olduğunu kanıtlamaktadır.

Ancak, tüm zorluklara karşın mücadeleye katılan ve destekleyen kitlelerin bu istemine karşılık G. Kürdistan hareketlerinin içinde bulundukları durum, bir zıtlık arzetmekte ve bunu gören kitlelerde de moral çöküntüsü, umutsuzluk ve soğuma ortaya çıkmaktadır. Geçmişte halk, bu güçlere güçlü destek veriyorduysa, bu sözkonusu güçlerin gerçek anlamda halkın çıkarlarını temsil ettikleri anlamına gelmemekteydi. Bunu çözülmemiş olan aşiret bağlarının etkisiyle yapan kitleler, gelinen noktada artık gerçekleri kavramış ve bugüne kadarki savaşımını ise, şöyle izah etmiştir: *"Biz bu kadar yıldır sa-*

vaştık, yardım ettik, anlayamadık ki, kendimiz için mi savaşıyoruz, yoksa düşmanlarımız için mi? Ortaya çıkan olanaklar bizim elimize mi geçti, yoksa bazıları kendine ve yakınlarına mı verdiler? Savaşıp ölen biz, bundan yararlananlar başkalarî oldu." Böyle bir değerlendirmede sonuna kadar haklı olan kitleler, bugün de destek sunmaya devam ediyorlarsa da, esas olarak bekleyişi yeğlemektedirler.

Kitlelerde bu umutsuzluk ve karamsarlığın doğmasına sebep olan örgütler, içine girdikleri yetmezliklerle düşmanı objektif olarak rahatlatmaktadır. Düşman daha önce aşiretçi-feodal yapıdan yararlanarak ihaneti örgütlemiş; direnen kitleye yönelik (direnen kitlenin yaşadığı kendiliğinden, yani düşmanın savaş nedeniyle çekilmiş olduğu kurtarılmış bir alan vardır. Fakat böyle bir alan olmasına rağmen, burada yaşayanlar bir çok yönden düşmana bağımlı durumdadır ve örgütler bu bağın tamamıyla kesilmesini sağlamak yönünde bir faaliyette bulunmadığından erzaktan, sağlık hizmetlerine kadar, düşmana tam bir bağımlılık vardır.) baskı, köyleri bombalama, havadan tarama, erzak vermeme ve başka yerlerden teminini engelleme, sindirme vb. uygulamaları günlük yöntemler haline getirmiştir. Bunlara ek olarak çekici bazı vaadler de yapan düşman, halkımıza bazı sosyal haklar tanıyarak bu kararsız ve umutsuz ortamdan yararlanmaya çalışmaktadır. Bu çabalarını son üç aylık süre içerisinde doruk noktasına çıkaran ve "af ilanı" yapan düşman, kitleleri yanına çekme uğruna bir çok tavizi de gündemine almış görünmektedir.

Var olan koşullar, mücadeleci güçler tarafından kullanılmaz ve değerlendirilemezse sonuçta tehlikeli durumlar da ortaya çıkabilecektir. Bu nedenle de düşmanla olan ekonomik ve sosyal ilişkiler uygun tarzda biçimlendirilmeli, düşmanın yararlanabileceği hiç bir açık bırakılmamalıdır. Düşmanın telkinlerine karşı güçlü bir siyasi çalışma ve propagandayla cevap verilmeli, halk arasındaki her türlü çelişki mutlaka çözümlenmelidir. Bu ise elbette ki doğru bir çizgi sorunudur. Tüm yetmezlik ve çıkmazlar ancak bu aşıldığı oranda çözülebildiği gibi, direnme temelinde yapılması gerekenler de mutlaka yapılmalıdır.

Kuzey Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin Güney Kürdistan Halkında Yarattığı Etki ve Bazı Güçlerin Karşı Durma Faaliyetlerinin Anlamı

Tarihin tüm gerici, vahşi, katliamcı ve zorba özelliklerini şahsında somutlaştıran ve tüm bunları halkımızı yokedebilmek için uygulamaya koyan bir sömürgeciliğe karşı direnen Partimiz ve O'nun militanları, bugün tüm olanaksızlıklara rağmen, bu faşist gerici yönetime karşı sadece inançları, fedekarlıkları ve halka besledikleri güvenleri ile savaşmakta, tüm teknik ve savaş gücüne, Partinin doğru ideolojik-politik hattı ile karşılık vermektedirler. İlk dönemlerde bir iyi niyet sorunu olarak görülen ve değerlendirilen mücadelemiz, giderek bir gerçeklik ve oradan da halkla bütünleşen ve savaşa dönüşen bir hareket haline geldi. Partimizin önderlik ettiği bu UKM'ne yaklaşımda ise, bazı güçler ilgisiz davranırken, bazıları da ona engel olma gibi bir yönelime girdiler.

Açık ki böyle bir konuma ulaşmış olan bir mücadeleye ilgisiz kalmak –hele bu güçler aynı halkın bölüşülmüş olan bir ülkenin başka bir parçasındaki güçler ise– oldukça yetersiz bir tavırdır. Öte yandan dolaysız müttefik olarak değerlendirilen bazı güçlerin –IKP gibi– gelişen mücadelemize karşı son dönemde içine girdikleri tavır ise ilgisizliği de aşan ve daha da olumsuzlaşan bir tavırdır. Biz bu tavırların kaynağını incelemeden önce, kitlelerin durumunu ele alarak sorunun anlaşılmasını kolaylaştırmak istiyoruz.

Kürdistan'daki yegane proleter hareket olan Partimizin, doğru ideolojik-politik hattıyla ve uygun taktikleriyle kısa sürede elde ettiği kazanımlarını en son olarak, 15 Ağustos eylemleri ve HRK'nin kuruluşuyla taçlandırması, G. Kürdistan ve diğer parçalarda da etkisini göstermiştir. Daha önceleri sınırlı bir-iki bildiri ve propagandayla bile bu alandaki kitlelerin dikkatini çekmeyi başaran ve attığı her adımla halkımızın kurtuluş özlemlerine parmak basan Partimiz; alandaki güçlerin mevcut durumlarının olumsuzluğuna karşı ulusal birliğin oluşturulması yönünde harcanan çabalarıyla ve her alanda düşmana vurduğu darbeleriyle G. Kürdistan halkının da direniş özlemine parmak basmıştır. Bu durum ise, Hareketimize yoğun bir sempati ve sahip çıkışı beraberinde getirmiştir.

Daha önceleri de kalınan ve olumlu bir etkinin bırakıldığı Doğu ve Güney Kürdistan'ın küçük parçasında da bugün yukarıda belirttiğimiz olumlu gelişmelerden geri kalmayan güçlü bir mücadeleye sahip çıkış vardır. Buralarda halk, maddi bakımdan küçümsenmeyecek bir desteği sunduğu gibi devrimcileri öz çocukları olarak bağrına basmaktadır. Hareketimizin militanlarını ve Partimizin mücadele hattını bu alanlarda bulunan halkımız, şöyle ifade etmektedir: *"Siz, ağalara karşı fakirin yanındasınız. Siz kardeş kavgasına karşısınız ve bunu pratikte kanıtladınız. Direnişi ve mücadeleyi geliştirmekten yana ne gerekiyorsa onu yapıyorsunuz, birlik-ittifak için ne gerekiyorsa onu sözle değil, aynı zamanda pratikte de gösteriyorsunuz. Tüm bunlardan dolayı biz de yanınızda savaşmak istiyoruz, ne görev verirseniz yapmaya hazırız."* İşte ideolojisiyle, politikasıyla böylesine geniş bir etki yaratan Kuzey Kürdistan UKM'si ve önderi PKK, özellikle de son bir yıl içerisinde doruğa ulaştırdığı direnişiyle yoğun halk kitlelerinin sevgi ve sempatisini kazanmakta, ancak, bazı çevrelerin de saldırılarına maruz kalmaktadır. Bu saldırıların nedeni oldukça derinlerde olmakla birlikte, halk kitlelerinin etkilenmiş olması ve saflarımıza akın etmesi de bir etken olarak belirtilebilir.

Bilindiği üzere, gelişen devrim, karşı-devrimi de hareketlendirir ve gücü ve yeteneği oranında çeşitli yönelimler içine sokar. Bu nedenle de, düşmanın 15 Ağustos sonrasında girdiği yeni saldırı yönelimleri ve üst boyutlara vardırdığı barbarlıklarını yadırgamamak gerekir. Ama, devrim safında yer aldığını iddia eden ve hatta kendilerine "sosyalist", "komünist" sıfatlarını da takan bazı siyasi yoğunlukların özellikle de 15 Ağustos sonrasında başlattıkları karalama ve saldırı çabalarına anlam vermek zorlaşmaktadır. Öyle ki, G. Kürdistan ve Irak Devrimci-Demokratik Hareketleri, Kuzey Kürdistan UKM'nin son dönemde boyutlandırdığı savaşa daha önceleri de devam eden ilgisizlikleriyle ve hatta kimisinin de tehlikeli yönelimleriyle karşılık vermişlerdir. Bugün ise, bazı güçlerin açıktan düşmanca yönelimlere girmesi, onların yüzünü açığa vuran etkenler olmuştur.

Böylesine düşmanca bir tavır içine girmelerine sebep olan nedir? Özellikle de IKP son bir yıldır daha değişik güçlerin oluşturduğu saldırı kervanına neden katılmıştır? Gerçekten kendisini Kürdistan halkının dostu olarak görüyor ve bu halkın mücadelesini destekliyorsa, bu mücadelenin sorumluluğunu üstlenen, en zor koşullarda direnişi yükselten bir partiye ve onun yükselttiği direniş mücadelesine karşı değilse neden bu kadar azgınca saldırıyor? Geliştirilen direniş, bir çok güçte olduğu gibi, Irak Komünist Partisi'ni de mi rahatsız ediyor? PKK, ne yaptı da bu köhnemiş güç, bu kadar azgınlaştı?

Halbuki PKK, sadece Kürdistan halkının değil, tüm bölge halklarının başbelası olan gerici-faşist bir güce darbe vurmakta, gelişen mücadelemiz, Kürdistan halkının çıkarına olduğu gibi, tüm devrim güçlerinin ve mazlum halkların da çıkarını korumaktadır. Halkımızın bağımsız yaşama istemi neden sözkonusu gücü ve yandaşlarını rahatsız etmektedir? Bu tavırlarının izahını mutlaka yapmaları ve halkımızı aydınlatmaları gerekmiyor mu?

Bizce bunlar, daha önce de izah ettiğimiz gibi bu güçlerin Kürdistan sorununa bakış açısından, yani bu noktada kendi burjuvazisinin ideolojik-politik etkisinden kurtulamamış olmalarından ileri gelmektedir. Bu konuda kendi burjuva sınıfının sömürgeci hakimiyetini meşru görme anlayışına sahip olan bu güçler, içteki sınıf mücadelesinde de burjuvaziyle kesin sınır çizgilerini çizememektedirler. Esasta ise, küçükburjuva devrimciliğini aşamama, reformist anlayışlardan arınamama durumunu yaşamaktadırlar. Ve nerede olursa olsun reformizm ve oportünizm, hangi biçim ve koşulda olursa olsun devrim önünde engel olmakta ve içinde bulundukları duruma göre mücadeleye saldırmaktadırlar. Kimisi direkt, kimisi dolaylı ve kimisi de bunu pratik yönelime vardırarak devrimi engellemek istemektedirler.

Bölgemizin objektif durumu ve Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinin bu alanda oynayacağı rolü de dikkate alarak, Partimize yöneltilen saldırıları izah etmek daha yararlı olacaktır. Çünkü proletaryanın önderliğinde geliştirilen bu mücadele, diğer sınıf ve katmanların temsilciliğini yapan güçleri doğal olarak rahatsız edecek ve bu mücadeleyi durdurabilmek için yoğun çaba harcayacaklardır. Hareketimiz için *"tehlikelidir, durdurulmalıdır, özünden boşaltılmalıdır"* vs. şeyler söylenmesi de bu nedenden ötürüdür.

Kendi aralarında dostluk ve kardeşlik de oluşturan bu siyasi yoğunluklar, devrim ve halk için ülke için değil, ama egemenler lehine bazı görevlere soyunarak aslında PKK şahsında tüm bunlara saldırmaktadırlar. Peki bu "kardeşler topluluğu" hangi zemine dayanarak saldırıyorlar? Sorusuna cevap aradığımızda durum net olarak açığa çıkmaktadır. Evet, kimisi Avrupa'larda sosyal-demokrasinin kucağında, kimisi de sosyalist sistemin bölge politikasındaki yetmezlik noktalarından güç alarak, Kuzey Avrupa vs. alanlardan saldırmaktadırlar. Bunlardan en azgınca saldıran IKP ise, ülkemiz toprakları üzerinde üslenerek halkımızın öz davasına darbe vurmakta, bu halk adına mücadeleyi yükselten bir gücün önderlerine silah çevirecek kadar cüretkar davranabilmektedir. Ortaya çıktığı günden beri, böyle bir cesareti gösterememeyen bu güruh, kendisine Kürdistan'ın dostu pozlarını vererek, halkımızın kanı pahasına kazandığı değerlere fırsatçı bir şekilde yaklaşıp, onların üzerine oturma cüretini de gösterebilmektedir. Mücadele ediyorum diye feryat eden ama bu çizgisiyle tek bir insanımızı dahi kazanamayan sözkonusu güç, toplumdan tecrit olmuş insanları bile yanına çekememekte, para vs. rüşvetlerle adam kazanma yöntemlerine başvurmaktadır. Bunun yanısıra, G. Kürdistan Hareketiyle çelişkisi olan bazı aşiret reisi vb. çevreleri de yanına alarak, toplumumuzdaki iç çatışmalara katkıda bulunma gafletine de düşmektedir.

Hem Kuzey Kürdistan Hareketine saldıran ve hem de G. Kürdistan Hareketine çıkarcı bir yaklaşım gösteren bu güç için halkımız; *"Onlar, bugün Saddam'ın yanında yaşayamadığı için buradalar. Geçmişte olduğu gibi, düşman onları kabul eder ve bize haklar da tanırsa bizi de satar, kendi halkının davasını da satarlar. Onlar, kalemle isteklerine varacaklarmış. Aslında o bizim birliğimizi engelleyen bir güçtür. Eğer bıraksalar bir günde kovarız onları. PKK'ye karşı girdiği bu son duruma sebep olan da onu buralarda barındıranlardır."* demektedir. Yine aynı güç için, *"O, bir gün bile bir eylem yapmış değil, bu ne biçim dost?"* değerlendirmesini yapan halkımız sonuna kadar haklıdır. Halkımızın tanımıyla böyle bir "dost" ülkemizi bir piknik alanı, lokanta ve otel olarak görmekte ve rahat bir yaşamı örgütleme çabası içerisinde bulunmaktadır. Öyle ki, *"biz niye kendimizi öldürelim, eylem yaparsak ölürüz"* demekten bile geri durmamaktadır.

Fakat bu güç, yalnız PKK'ye karşı değil; direnen, savaşan, mücadele eden ve esas anlayışları direniş olan güçlere de PKK şahsında saldırmaktadır. Bir tek insanımızın dahi sempatisini kazanamayan bu güç, mücadelemize, G. Kürdistanlı güçlerin yanıbaşlarında gelişen direnişe ilgisizliğinden cesaret alarak saldırmaktadır. Bu durum ise, bu güce objektif olarak yardım anlamına geldiği gibi, kitlelerin istemlerine de ters düşmekten başka bir şey değildir. Halkımızın tek isteği ve benimsediği tavır direnişçilik olduğuna göre, bu alanda bulunan güçler de bu hat'a girmelidirler. Halka karşı kendisini sorumlu hisseden güçlerin yapması gereken tek şey, halkın istemi olan direnişi yükseltmektir.

8.4.1985
A. Abbas

Bir savaşçının kaleminden

Değerli Yoldaşlara

Sizlerden uzun bir süreden beri ayrıldığımızdan dolayı bu mektubu yazıyorum. Ayrıca ovaya indiğimde sizin adresiniz elime geçince bu fırsatı değerlendirmek istedim.

Arkadaşlar, yaşadığımız çetin süreçte mücadelemiz her alanda dalga dalga yükselmekte ve saflar belirginleşmektedir. Yaşadığımız zorlu fakat zevkli her anda, Kürdistan Kurtuluş Birlikleri, düşmana korku salarak ilerlemekte ve yeni mevziler kazanmaktadırlar. Bazı olumsuz durumlar ortaya çıksa da açık ki genel açısından fazla bir önemi ihtiva etmemektedir. Aslında size daha geniş ve daha açık bir mektup göndermek isterdim. Ancak elimde olmayan nedenlerden ötürü kısa ve sadece sizin, kasetle gönderdiğiniz konuşmaları temel alarak yazmayı uygun buldum.

Konuşmalarınızı dinledim. Öncelikle konuşmalarınızın beni etkilediğini itiraf etmek durumundayım. Sizlere söyleyebileceğim bir çok şeyi sizler ifade etmişsiniz. Bizlerin dayandığı kesim, köylülük ve bir bütün olarak halkın en yoksul kesimi olduğu açıktır. Ve yaşadığı tüm işkencelere rağmen, bu kesim, direnişi en fazla temsil eden kesimdir. Tüm yoksulluğuna karşın elinde var olan kuru ekmeğini bizimle paylaşmaktadır. Gerçekten de yoksul halkımız her yönüyle bizim yanımızdadır.

Bize gelince, kısmen rahat geçirdiğimiz günler oldu. Ama özellikle hareketin geliştiği bu dönemle birlikte düşman, bizi imha etmek için tüm gücünü seferber etti. Bizi halktan koparıp desteksiz bırakabilmek için her alanda yığınak yapmaktadır. Ve bununla kitlelerin üzerine yürüyerek sindirilmeleri amaçlanmaktadır. Bu dönemde en çok kitlelere yönelinilmekte ve tutuklamalar bazen bir köy, bazen de bir bölge düzeyinde geliştirilmektedir. Tüm bundaki amaç, açık ki, bizi kitle desteğinin yoksun bırakmaktır.

Dönem açısından bu gelişmeler şöyle izah edilebilir: Gelişen devrim dalgası karşısında karşı-devrim terörü en son biçimini almaktadır. Düşman, sahip olduğu tüm araç ve yöntemleri kullanmaya çalışıyor. Bu dönem, genel anlamda kitle desteğinin henüz çok fazla geliştirilmediği bir dönemdir. Elbette ki bu, tüm alanlar için söylenemez. Bazı alanlarda siyasi çalışma ileri bir düzeyde olup, kitleler içerisinde örgütlenme faaliyetleri de ileri bir düzeydedir. Bu alanlarda kitleler bizzat eylemler içinde yer almakta ve savaşmaktadırlar. Bunları anlatmamın nedeni, kasette yakınlarınıza ilişkin olan eleştirilerinizden ötürüdür. Evet, bir yönüyle haklısınız. Ama onlara, mücadelenin zorluklarla kazanıldığını anlatmak, aydınlatmak gerekir. Bu ise, bizim görevimizdir.

Evet, mücadelemiz oldukça zorlu gelişiyor. Günlerce kuru ekmekle, hatta küflenmiş ekmekle idare ettiğimiz oluyor. Özellikle kışın durumumuz daha zordu. Karın en şiddetli yağdığı 1985'in Şubat ayında; dağda 2 metre karın olduğu bir alanda, 45 gün hiçbir yere gitmeden sabit kalarak, günde sadece çeyrek ekmekle ve ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalıştığımız, –kar suyu hariç– su yüzü görmeden, ateş yakamadan devrimci çalışmalarımızı sürdürmek zorunda kaldık. Bunları size anlatmamın nedeni, ülkemizin koşullarının zorluğunu dile getirmek içindir. Ancak bizim inancımız odur ki, düşman terörünün azgınlığına, doğanın çetin koşullarına rağmen, mücadele yükselecektir. Devrimci irade herşeyi yapmaya muktedirdir.

Başkaları ne derse desin mücadelenin çetin geçeceği ortadadır. Dikensiz gül bahçesi aramak, dünyayı tersten anlamak demektir.

Bu mektubumu burada kesiyorum, ilerde olanak bulursam tekrar yazarım.

Tüm arkadaşlara selam ve başarılı çalışmalar.

Gelecek Bizlerindir!

Bir savaşçı
R.E

KADROYA BAZI POLİTİK UYARILAR

Proletaryanın sınıfsal kurtuluş hareketi, her ülkenin siyasal-toplumsal koşullarına göre değişik biçimler izleyerek ilerler. Sınıfların sosyal biçimlenmesinin ileri olduğu toplumlarda, salt proletarya hareketi niteliğini taşırken, sömürge ülkelerde de ulusal kurtuluş savaşı biçiminde gelişir. Hangi biçimde olursa olsun, günümüzde toplumsal kurtuluş hareketlerine proletarya ideolojik, politik ve örgütsel olarak öncülük eder.

Proletaryanın ideolojik öncülüğü, onun kollektif gerçekleştirdiği üretim faaliyetinden ve üretim faaliyetinin de kaynağı olan emek gücünden kaynağını alır. Proletaryanın politik öncülüğü, proletaryanın sınıf savaşımında, öncü rolünü yerine getirmesi, egemen sınıflarla çelişkisi olan yaygın halk kategorilerine yaklaşımı, onlarla ittifakı, onlarla savaşımı, nihayet onlarla kaynaşmadan onları devrim yolunda yönetmeyi içerir. Proletaryanın örgütsel öncülüğü; proletarya başta olmak üzere geniş halk yığınlarını proletaryanın kollektif anlayışıyla düzenleme, eğitme ve savaşa sürüklemeyi içerir.

Bir devrimci partinin devrimci ustalığı, sınıf politikasını pratikte sürdürme ustalığıdır. Çünkü, sosyal olarak ne kadar gelişmiş olursa olsun, hiçbir ülkede proletarya tek başına devrimci savaşı götüremez. Her zaman egemenlere karşı diğer emekçi sınıf ve tabakalarla bağlaşık kurma, onları kazanma ustalığını gösterme, yine egemen sınıftan da olsa çeşitli burjuva kesimleri arasındaki çelişkilerden yararlanma, bir kesimi ile geçici ittifaklara girme, onları tarafsızlaştırma vb. durumundadır. En modern toplum bile, modern sınıflar yanında bir sürü ara sınıf ve tabakaya sahiptir.

Sömürge ülkelerde, proletarya partisinin mücadelesi, daha geniş sınıfsal ittifaklar içinde cereyan eder. Sömürgecilikle yaygın çelişki içinde olan geniş küçük-burjuva yığınları, ulusal burjuvazi vb. ulusal sınıflar ne kadar yetersiz gelişme içinde de olsalar, proletaryanın ulusal kurtuluş savaşında müttefikleridirler. Sınıfların yetersiz gelişme içinde olduğu çoğu sömürge ülkelerde, devrimci savaş, temel emekçi sınıfların bloku şeklinde mevzilenir. Ve çok defa öncü, emekçi yığınları tek örgüt çatısı altında toplar. Böyle olmasına rağmen, her sınıf ve her sınıf bireyi kendi sınıfsal anlayışıyla ulusal kurtuluş örgütlerinde yerini alır. Toplum tarihi, sınıfların mücadele tarihi olduğuna göre, uzlaşır olsun, uzlaşmaz olsun aralarında çelişki bulunan bütün sınıflar; birbiriyle mücadele halinde bulunurlar. Birey ve sınıf, içinde bulunduğu birlik ve savaşta sürekli olarak sınır çıkarını ön planda tutmaya çalışır. Yani Cephe şeklinde olsun, dayanışma şeklinde olsun, blok şeklinde olsun, farklı anlayışların, farklı çıkarların birarada bulunduğu bütün birliklerde bu mücadele kaçınılmazdır.

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde, dayanışma, ittifak ve cepheler kaçınılmazdır. Ama bunlar kaynaşma değildir. Devrimci politika ustalığı, ne bu birliklerden kaçınma, ne de onlarla kaynaşmadır. Mücadelede öyle dönemler olur ki, en kararsız olanlarla, olumsuz ittifak kurmak zorunlu olabilir. 1900'lerde Rus devrimcilerinin, liberal-burjuvaziyle, 1903-12 arasında Bolşeviklerin Menşeviklerle, 1917 Ekim Devrimi sonrası Bolşeviklerin Sol Sosyalist-Devrimcilerle ittifakları, yine Çin Komünist Partisinin 1936-45 arasında Çin burjuva Partisi olan Koumintang'la, 1945 Ağustos Devrimi sonrası Vietnam İşçi Partisinin Koumintang'çı Vietnam komprodarlarıyla zorunlu ittifakı vb. örnekler verilebilir.

İttifak, ya da dayanışma belli ilkeler doğrultusunda biraraya gelmek olduğuna göre karşılıklı tavizi gerektirir. Böyle olmasına rağmen proletarya partisinin ustalığı, bu ittifakları emekçi sınıflar yararına kullanma ustalığıdır. Paris Komününden, Bolşevik deneyine ve günümüz devrimlerine kadar sayısız evrensel ve özgül deneyler, günümüz proletarya partilerine politik hazine olmaktadır.

Sadece ittifak ve cephe birlikleri değil, parti birliklerinde de sınıf kavgası kaçınılmaz olmaktadır. Proletarya partisi her ne kadar homojen bir birlikte olsa, değişik sınıflardan gelme öğelerin akınına uğramaktadır. Yine proletarya partisinin yönettiği yığın örgütlerinde fazla sayıda değişik sınıfların anlayışları birarada bulunmaktadır. Bir partinin olduğu kadar kadronun da politikliği, devrimci ustalığı; onun toplumun değişik sınıflarını tanıması, onların toplumsal durumunu, politik yönelimlerini ve deyim yerindeyse ruh durumunu bilmesi, onlara yaklaşım, onlarla bağ yöntemlerini bilmesi ve onları mücadeleye sevketmesinde yatar. Eğer, bu ustalık gösterilmiyorsa, ittifaklardan proleter olmayan sınıflar yararlanacaktır, aynı yetersizlik proletaryanın parti saflarında oluyorsa; disiplin gevşeyecek, örgütlenme liberalleşecek, devrimci eylem yozlaşacaktır. Bu nedenle, devrimin kadrosu, her saat, her saniye bütün yaşamında; ideolojik faaliyetini, örgütsel faaliyetini, eylemini en büyük politik seziyle yerine getirmeli, attığı her adımı proletaryanın sınıf çıkarlarını göz önünde tutarak atmalı, hiç bir toplumsal ilişkisinde sınıfsal bakış açısını yitirmemelidir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Kadrosu, Proletaryanın Politik Hattını Özümsemeli ve Politik Taktiklerini Kavramalıdır

Kürdistan halkı sömürgeci baskı altında, modern sosyal sınıflara çok geç kavuşmuştur. Farklı sömürgeci güçlerin toplumsal yapıları farklı olduğundan ve Türk, Fars, Arap sömürgecilerinin de modern sınıflara kavuşmaları pek de eski olmadığından, Kürdistan'da "modern" burjuva, küçük-burjuva sınıflarıyla proletaryanın oluşumu oldukça geç ve değişik süreçlerde, değişik biçimlerde olmuştur. "Modern" olması gereken Kürdistan burjuva sınıfı, daha çok sömürgecilikle ekonomik bağımlılık, siyasal kaynaşma içinde ve ulusal inkarcı biçimde oluşmuştur. Bu bakımdan geniş kesimleri gayri milli karekterde olup feodallerden dönüşme kompradorlar şeklindedir. Farklı süreçlerde ve farklı şekillerde de olsa oluşan küçük-burjuvazi, entellektüeller daha çok, sömürgecilikle Kürdistan egemen sınıflarına bağlı bir karakter taşımaktadır. Bağımlılık onun ideolojik, politik yapısına, örgüt ve eylemine en açık ve en olumsuz bir tarzda yansır.

Bu sınıflar, oluşum özelliklerinden ve evrensel sınıf karakterlerinden, çağın gerçekleriyle çelişen konumlarından politik, eylemlerinde ulusal çıkarlarla yabancı çıkarların birliğini, uzlaşırlığını temsil etmişlerdir. İlk örgütlenme olanağını bulan feodaller olmuşlardır. Türk Teali Cemiyeti, Hoybun örneklerinde olduğu gibi sınırlı burjuva milliyetçi örgütlenmeler olmuşsa da devamlılık sağlayamamışlardır. Mahabad 1946 olumlu deneyini burjuva milliyetçiliği, sosyal zeminin zayıflığı, örgütlenmedeki darlığı ve aleyhte işleyen siyasal koşullar vb. nedenleriyle sürdürememiştir. 1970'lere kadar Kürdistan'ın her parçasında olan feodal-burjuva, kısmen küçük-burjuva örgütlenmeler; sürekli olarak otonomiyi siyasal hedef seçme, ittifak anlayışı içinde Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçler dahil olmak üzere dış güçlere, genellikle de Avrupa sosyal-demokrat çevrelerine dayanma, sosyalist ülkelerle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkiye de aynı anlayışla yaklaşma, siyasal ittifak anlayışlarının özü olmuştur. Nitekim, salt bu bağımlılık yüzünden 1960-70 Güney Kürdistan, 1970-80 Doğu Kürdistan örneği; tarihi fırsatlar kaçırılmıştır ve günümüzde de aynı anlayışlardan Doğu, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki politik-pratik koşullar değerlendirilememektedir.

1970'lerle feodalizmin yaygın olarak aşılması toplumsal gerçeği, uygun politik koşullarla ve bu 1960-70 sürecinde feodal önderliğin içine düştüğü yetersizliklerin teşhiriyle birleşince; Kürdistan genelinde yaygın olarak küçük-burjuva politik eğilimlerin damgasına yolaçtı. Özellikle Türk sömürgeciliğinin elindeki Kürdistan parçasında, bu süreç hızlı oldu. Çünkü feodalizm 1940'a kadar sürdürdüğü direnmede yenilmiş, 1940-50 arasında uysal bir sınıf haline getirilmiş, 1950-60-70 arasındaki süreçte ağırlıklı olarak kompradorluk ilişkileri içine çekilerek uşaklaştırılmıştır. 1970'lerin Türkiye, Kürdistan ve bölge politik koşulları ve yaygın sosyal zemin, küçük-burjuva örgütlenmelere geniş olanaklar yaratmıştır. Ancak oluşum özelliklerinden sömürgecilikle kesin bağlarını koparmak istememiştir. Feodal sınıf, kompradorlarla yaygın ilişki bir yerde çıkar bağı içinde olmuştur. Her ne kadar Kuzey Kürdistan'da ÖY, DDKD vb. küçük-burjuva örgütlenmeler, silahlı direnişe karşı olmuş ve reformist yol tutturmuşlarsa da, burjuva ve feodal öncülerde olduğu gibi küçük-burjuvazi de önemli oranda bazı Kürdistan parçalarında silahlanmak zorunda kalmıştır.

Gerek feodal-burjuva politikalar olsun, gerekse küçük-burjuva politikalar olsun, özgüçten ziyade, dış güçlere dayanarak, taktik ilişkileri stratejik düzeye çıkararak ve boşlukları temel alarak siyasal hedeflerine ulaşmak istemektedirler. Bu, onların sınıfsal karakterinden ve oluşum özelliklerinden kaynaklanan olumsuzluklarıdır. Ve hepsi de aşiretçi etkiyi fazlasıyla temsil etmektedirler, sömürgeci etkiyi fazlasıyla hissetmektedirler. Sadece Kürt küçük-burjuva örgütleri, feodal-burjuva örgütleri değil, sömürgeci devletlerin, daha doğrusu egemen ulusların liberal burjuva çevreleri, Marksizm-Leninizm adına hareket ettiklerini iddia eden küçük-burjuva örgütlerinin yaklaşımı da aynı olmak amacıyla Kürt örgütlerine yaklaşmakta, onlarla ittifaklar yapmakta, gerektiğinde destek vermektedirler.

Sonuçta ittifak anlayışında oldukça çarpık, faydacı, tehlikeli ve komplocu durumlar ortaya çıkmaktadır. Hele Kürdistan'ın aşiretçi-feodal gelenekleri, burjuvazinin sinsilik ve kurnazlığı ile birleşince; ortaya izah edilemez çirkinlikler çıkmaktadır. İttifaklar adeta birbirini bitirmek için yapılmaktadır. Hatta çoğu ülke devriminde en güvenilmez sınıf öncüleri arasında politik ittifaklar kurulur ve bu birlikler belli dönemlerin görevlerini yerine getirirken, Kürdistan'da daha yakın konumda olanlar bile bir araya gelememektedir. Ya da çok tehlikeli amaçlar için bir araya gelinmektedir. En tehlikeli düşmanlıklar, dostluk esprisi içinde yapılmaktadır. Adeta insan düşmanından ziyade dostundan çekinir duruma geliyor. Özellikle örgütlerin yapılarından dolayı düşmanın sızmaları da kaçınılmaz olunca dostluğun acı düşmanlığı daha sinsi ve kötü sonuçlara yolaçıyor. Daha da kötüsü, bu ittifakların, daha modern düşüncelere karşı oluşturulması, ya da köşeleri tutmuş eskiyen ve aşılan sınıf temsilcilerinin gelişen sınıf temsilcilerine karşı takındıkları tavır ve entrikalardır. Bunun için en kutsal değerler araç yapılmakta, halkın duyguları suistimal edilmekte, enternasyonalist değerler araç yapılmaktadır. TKP'nin Peşeng'i oluşturması, IKP'nin KUKSE'i oluşturması, sosyal-demokrasinin ÖY'nu ileri sürmesi, yine IKP'nin aynı yöntemlerle Soran ve Behdinan alanındaki olumlu çıkış yapan küçük örgütleri "himayeleri" altına alması, Güney Kürdistan'daki burjuva-feodal yapıların aşılan toplumsal zeminlerine rağmen diğer Kürdistan parçalarında benzer örgütler yaratma çabaları vb. faaliyetleri ne anlama gelir. Özellikle gelişen proleter eğilime karşı ise, burjuva ve küçük-burjuva örgütlerin engellemeleri daha sinsi ve çok yönlü olmaktadır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, Kürdistan'da oluşturulan birliklerin çoğunluğu, tarafların birbirini bitirmeleri ve yok etmeleri içindir.

1970'lerin ortalarında ideolojik örgütlenme sürecine giren, 1978'de politikleşen, 1978-80 tarihsel pratiğini sunan, 1980-82 bunalımını aşan ve 1984 Ağustos Direnişi Atılımına varan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder gücü, Kürdistan toplumsal yapısının biçimlendirdiği, bütün bu karmaşık politik yapıları tanıma, geçmişlerini bilme, ittifak anlayışlarındaki sekter ve komplocu karakterleri bilme, ama bunlara rağmen onlarla yürümesini bilmek, onların ortaya çıkardığı engelleri aşmak zorundadır.

Özellikle mücadelenin vardığı aşama ve mevcut politik koşullar ittifakları daha kaçınılmaz kılmaktadır. Devrim tarihi, bir yerde ittifaklar tarihidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin temel siyasal aracı, ulusal kurtuluş cephesidir. Cephenin stratejik müttefikleri işçiler, köylüler, devrimci-yurtsever aydınlar bloku etrafında geniş yurtsever küçük-burjuva kesimleri ve bunlara uygun düşen politik örgütlerdir. Diğer Kürdistan parçalarıyla olsun, Türkiye ve bölge devrimleriyle olsun, devrimin stratejik müttefikleri, emekçilerin çıkarını dile getiren, devrimi hedefleyen, proleter öncülüklü, devrim ve demokrasi güçleridir.

PKK, çok genç bir güç olmasına, oldukça olumsuzlukları olan bir toplumsal zeminin ürünü olmasına, uluslararası alanda deneysiz olmasına, ve Kürdistan reformist güçlerinin dış destekli engellemelerine rağmen, halkımız açısından son derece önemli gelişmeler sağlamıştır. 1978-84 arasında ulusal alanda sağladığı başarılar ve Kürdistan emekçi sınıfları arasında nüfus etmesi yanında, bölge ve uluslararası alanda da dayanışma ve ittifak anlayışında ciddi başarılar sağlamıştır.

Kürdistan UKM'nin öncü gücü, proletarya partisi olduğunu, Kürdistan devrimi gibi bölgenin en önemli fakat en zor devrimlerinden birini omuzladığını, unutmadan karşısındaki zorluklara hazırlanma ve onları en verimli politik çabalarla aşmak zorundadır. Çünkü, halkımızın kurtuluş davasının doğal müttefikleri fazla olmasına rağmen, bölgenin politik koşullarından ve soruna yaklaşımlarındaki yetersizliklerinden; bu doğal müttefikler yeterli ilgiyi gösterememektedirler. Bölge ve hakim ulus şoven ve reformist güçleri, Kürdistan'daki sınıf ve ittifakçı güçleri olan Kürt burjuva ve küçük-burjuva güçlerine her türlü desteği vererek, proleter öncülüklü KUKM'nin gelişmesini önlemek istemektedirler. 1979 "UDG" olayı ve Partimize saldırısı kısa da olsa bu çerçevede yorumlanabilir. Gerek Kürt hakim sınıflarından ve küçük-burjuva milliyetçi örgütlenmelerden kaynaklanan bu engellemeler, ve hakim ulus şoven, reformist güçlerinden kaynaklanan bu engellemeler, sınıf ve ulus çelişkisinin derinleştiği günümüzde hadsafhaya ulaşmış, ideolojik, politik saldırıyı aşmış, en çirkin şekillere bürünerek fiili saldırılara dönüşme eğilimine varmıştır. Hezil katliamından, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın şehit edilmesine ve günümüzde cereyan eden bir sürü provakasyon eylemine kadar olanlar söylenenleri doğrulamaktadır.

Partimiz ve kadrolar bu gerçeği hiç unutmadan, direnişi geliştirmek, mücadeleyi her türlü saldırıdan korumak ve saldırıları püskürtmek zorundadır.

Partimiz, Kürdistan toplumsal yapısından kaynaklanan olumsuzlukları, politik güçlerin sınıfsal konumunu gözardı etmeden, proletaryanın evrensel deneylerini, özgül koşullarla birleştirerek, direniş içinde olan güçlerle taktik ve stratejik ittifaklar içine girmek, onları direniş yolunda ilerletmek, ulusal kurtuluşun çıkarlarına tabi kılmak zorundadır. Ancak, Kürdistanlı güçlerin ittifak ve dayanışma mantıkları ve pratikleri ortadadır. Her ittifak, "belli amaçlar için dayanışma"dır gerçeğine bile uymamaktadırlar. Oluşturulan ittifaklar, ulusal kurtuluştan ziyade başka güçlerin hizmetine koşulmaktadır. Buna rağmen ittifak ve dayanışmalar kaçınılmazdır. Bu nedenle bu güçlerin sınıfsal konumları, geçmişleri ve pratik davranışları çok iyi bilinmek zorundadır. Her güç, geçici de olsa beraber yürüdüğü gücün karakterini sınıfsal konumları, geçmişleri ve zorundadır. Her ittifak belli koşullar içinde geçerlidir, koşullar değiştiği zaman, ittifak koşulları değişebildiği gibi, taraflardan biri koşulları değiştirebilir. Hele Kürdistan'da bu iş, kanlı-bıçaklı olmaktadır ve bunun örnekleri çok çok fazladır. Kısa soluklu ve kısa amaçlar için kullanılan bu dayanışmaların, bu karakteri hiç unutulmadan Partimiz ve kadroların, düşünmek, değerlendirmelere varmak ve tedbir geliştirmek zorunluluğu vardır. Partimiz, şimdiye değin yaptığı gibi, bundan böyle de aynı politik başarıyı göstererek ilerleyecektir.

Politik güçlere karşı takınılacak bu kısa politik yaklaşımlar yanında, örgütlü olmayan sınıfsal eğilimlere karşı da benzeri, hatta daha usta politik yaklaşımlar gösterilmelidir. Devrimci faaliyetlerimiz kitleselleşmiştir. Kitleler, yoğun baskı ve sömürü altında yığınsal olarak ulusal kurtuluş mücadelesine eğilim duymaktadır. Haliyle, devrimci çalışma, parti örgütlerini örme yanında, cephe çalışmalarını da kapsamaktadır. Parti örgütlerimiz cephe faaliyetinin örgütleyicisi olmaları gerçeği yanında, cephe faaliyeti

içinde kendini örgütleyecektir. Ajitasyon-propagandadan, örgütsel-askeri faaliyete kadar, çalışmamızın güncel içeriği böyledir. Devrimci çalışmamızın bu merkezi noktası sürekli gözönünde tutulmalıdır. Kitlelerin içinde bulunduğu ekonomik, kültürel, siyasal durumu, güncel yaşamlarını, yani toplumsal durum ve yönelimlerini, tarihçesini bilmek; buna göre politik yaklaşım tespit etmek; kitleleri etkilemenin, onları mücadeleye çekmenin ve örgütlemenin zorunlu koşuludur. Sadece yoksul köylüler, işçiler, aydınlar değil, orta köylülükten, esnaf, öğretmen, taşıyıcıya kadar olan küçük-burjuvaziden, orta-burjuvalara, aşiretçi öğelere kadar; toplumun çok değişik kesimlerine yaklaşımda o sınıfın ve sınıf bireyinin sınıfsal konumu, tarihi güncel durumu, genel ve yerel özelliklerini, davranış ve yönelimlerini bilmek, buna uygun politik yaklaşımlar seçmek ve her durumda ulusal kurtuluşun çıkarlarını onlara egemen kılmak, onları ulusal kurtuluş direnişine çekmek açısından zorunludur. Ne kadar ustaca bu görevleri yerine getirirsek o düzeyde düşman güçlere de yaklaşımda ve yönelimde de aynı politiklik gereklidir. Hangi güç düşmandır, hangi güç tarafsızlaştırılabilir, hangi güce hangi dönemde yönelmek gerekir, hangi gücün yaklaşımı sahtedir vb. bütün bunlar, doğru politik belirlemeler ve yaklaşımlarla tespit edilebilir.

Sayılan öğelerden çok, parti bünyesinde proleter politik uyanıklık ve yaklaşıma sahip olmak gerekmektedir. Çünkü, parti bütün gelişmelerin örgütleyicisi ve yürütücüsüdür. Devrimci ilerlemenin motorudur. Haliyle düşman ve diğer sınıfların politik öncülerinin temel hedefi parti olacaktır. Yalnız bunlardan gelebilecek tehliklelere karşı değil, Kürdistan toplumsal zeminin olumsuzluklarının partiyi etkilemelerini önlemek açısında da gereklidir. Zayıf bir toplumsal gelişme geçiren Kürdistan toplumu, ideal sosyal sınıflarına kavuşmamıştır. Bu ideal olmama, nicelik açısından değil, bilgi, deney, politiklik ve eylem, yani nitelik açısından sözkonusudur. Sömürgecilik ve Kürdistan hakim sınıflarının tahribatının ürünü olan Kürdistan toplumsal yapısının gerilikleri, birey, sınıf öncüleri üzerinde etkisini ağırlıklı olarak hissettirecektir. Aynı zamanda düşman ve proletarya dışı politik akımlar, bu zayıflıkları, ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü örgütü kemirmek için araç olarak kullanacaklardır. 1978-80 sonrası dönemdeki politik-pratik mücadele bu durumun sayısız örnekleriyle doludur. Yakın tarihte 1980-82 arası dönemde cezaevlerinde boy veren ihanetler ve 1982-84 arası dönemde çoğu alanda parti içinde geliştirilmek istenen provakatör, tasfiyeci anlayışların araçları, toplumsal zeminin olumsuzlukları olmuştur. Eğer, bu çaba ezilmesine rağmen, belli tahribatlar yapmışsa, en önemli neden olarak, bu gerçeğin yeteri kadar bilincinde olmayan, daha doğrusu parti içi politikliği yeteri kadar temsil edemeyen kadroların apolitikliği olmuştur.

Bütün ilişkilerine ideolojik-politik biçim vermek, örgütsel gizliliğe her koşul altında uymak, parti disiplinini her an uygulamak, örgütün çıkarlarından taviz vermemek, partiye karşı açık olmak, adeta bir istihbaratçı, bir bekçi gibi parti çıkarlarının savunucusu olmak, ve parti aleyhtarı faaliyetlerin izleyicisi olmak, ve disiplini dejenere edici bilinçli düşman faaliyetine zemin hazırlayan liberalizm, hantallık, kuşkuculuk, kapalılık, sohbetçilik vb. yetersizliklere yaşam olanağı tanımamak zorundadır. Aksi durumda; düşman faaliyeti, geri toplumsal alışkanlıkların disiplin üzerindeki tezyiki, mücadelenin zorluklarıyla birleşince çok ciddi durumlar ortaya çıkar.

Gerçek böyle olmasına rağmen pratikte örgüt ve mücadelemiz açısından hiçte küçümsenmeyecek ciddi olumsuz sonuçlar ortaya çıkaran yetersizlikler içinde olunmaktadır.

Politik Güçlerle İlişkiler Sorununda

İttifaklar; belli ilkeler doğrultusunda ortaya çıkan siyasal ve pratik güçbirlikleridir. Belli dönemler için kurulurlar. İttifak ya da güçbirliği içinde olmak, mücadeleyi bu güçler açısından ideolojik düzeyde tutmak, ittifakın siyasal hedeflerini gözetlemek demektir. Bazen öyle anlar olur ki, ittifaklar istenmediği halde zorunlu olur, çok taviz verilir. Bu tamamiyle koşulların belirlediği bir durumdur. Fakat her koşulda proletarya ile ulusal kurtuluşun hayati çıkarları ön planda tutulmalı, ne şekilde olursa olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi mutlaka karlı çıkmalıdır. Proletarya partisinin anlayışı böyle olması yanında diğer güçler de kendi sınıfsal çıkarlarını bağnazca savunur ve her yolla üstün gelmeye çalışır. Karşılıklı çıkarlar uyuştuğu ölçüde beraber yürünür. Ancak bu beraberlik döneminde gün gün, saniye saniye, alan alan mücadele içinde olunur. İdeolojik, politik, maddi, moral, teknik vb. hertürlü olanak kullanılarak taraflar birbirine üstün gelmeye çalışır. Bunlar, ittifakların belki de pek değinilmeye cesaret edilemeyen yanlarıdır. 1980 sonrası süreçte çoğu Kürt milliyetçi küçük-burjuva örgütü, "balıklama" daldıkları uyduruk, aslında kölelik bağı olan sözde "enternasyonalist" ya da "ulusal" ittifaklar sonucu bölündüler ve başka güçlerin uyduları durumuna geldiler. Ancak Kuzey Kürdistan'lı küçük-burjuva örgütlerin bu duruma gelmeleri deneysizliklerinden, ya da karşı tarafın kurnazlığından değil, bu örgütlerin sınıfsal oluşumlarından ve mevcut politik yönelimlerinden kaynaklanmaktadır.

Partimiz, genç olmasına ve az olanaklara sahip olmasına rağmen, geçmişte ve günümüzde devrime hizmet eden ittifak ve dayanışmalara girmiştir. 1982 başlarında kurulan FKBDC platformu, böyle bir ittifaktır. Tasfiyeciliğin egemen yön yapılmak istendiği bir dönemde, sorumlu devrimciliğin egemen yön yapıldığı bir hamledir. Sadece Partimiz açısından değil, Türkiye sol güçleri açısından da toparlanmanın ve gelişmenin zemini olmuştur. TKEP ve Dev-İşçi gibi reformculuğa yatan güçler, her ne kadar bu platformu daha değişik amaçlar için kullanmaya çalışmış, özünden saptırmak istemişlerse de, FKBDC'nin dönemin görevini önemli ölçüde yerine getirmesini önleyememişlerdir.

Partimizin günümüzde de bütün ya da parça parça girdiği taktik ilişki ve dayanışmalar bulunmaktadır. Bu ilişkilerin mücadelemize küçümsenmeyecek katkılar yaptığı sonuçlarıyla bilinmektedir. Ancak biz kadrolar açısından yeteri kadar kavranamayan bu dayanışmaların rolünü oynayabileceği koşulların yeteri kadar görülememesi ve bu dayanışmaları daha verimli kılmanın yollarını bulmak için daha fazla çabanın sarfedilmemesidir. Çok nazik olan ve gün gün devam ettirilmek zorunda olan "dostluklar" kadroların çok uyanık, politik, temel çıkarlarda katı, yaklaşımda esnek ve yapıcı çabalarıyla daha verimli kılınabilir. Asgari bir sınıf bilinci bile gerçeği görmeye yetecektir. Fakat yeterli duyarlılığı göstermiyoruz. Bazı arkadaşlarımız soruna, sanki kaynaşacak güçler gibi yaklaşıyor, ve her türlü siyasal gerçeği dışlayacak saflıkla yaklaşıyorlar. Beraberlik hep devam edecekmiş gibi yaklaşıyorlar, bulunulan alanlarda hep kalınabilecekmiş gibi rahat davranıyorlar, aynı örgütlermiş gibi proletaryanın disiplinini zedeliyor, örgütün çıkarlarından taviz veriyorlar. Kendi örgütleriymiş gibi isteklerde bulunuyorlar. Karşı tarafın yaklaşımlarında yanılıp oldukça saf oluyorlar. En dar dayanışmanın bile korkunç bir sınıf mücadelesinin aracı olduğunu unutuyorlar. Politik pozisyonun değişmesiyle karşı tarafın tavırları değişince "olmaz" diye bağırıyorlar, ya da yorum getiremiyorlar. Ya da özellikle parti mücadelemizin son atılımla sağladığı avantajlı durumu değerlendirip, dayanışma ilişkilerini lehimize daha ilerletemiyorlar, ya da pratikte yaratılan gelişmeler, yeterli politik duyarlılık ve ustalık gösterilmediğinden yeni dayanışmalara, yeni ilişkilere ya da varolanların güçlendirilmesine dönüştürülemiyor. Sonuçta hantallaşılıyor, daralma meydana geliyor, pratik gelişme ile politik-örgütsel darlık arasındaki mesafe korkunç düzeylere varıyor. Kalınmaması gereken alanlarda kalınıyor, alınması gereken önlemler alınmıyor, tehlike gelip çatınca çaresiz kalınıyor.

Halbuki, parti çizgisi yöl göstericidir, uyarıcıdır. Parti ilişkileri güçlendirici ve hizmet ettiricidir. Yeterki kadro; uyanıklık, cesaret, maharet ve girişkenliği ile çizginin pratik uygulayıcısı olsun. Politik darlık diyebileceğimiz sayılan yetersizliklerde politik-pratik deneyin azlığı önemli bir faktörde olsa, asıl eksiklik çizgiyi özümseyememe, bilince çıkaramama ya da sorunu teoride kavrayıp pratiğe aktarmada gereken duyarlılığı göstermemekten kaynaklanmaktadır. Politik bir kadro; saniye saniye politik olan kadrodur, her ilişkiden proletaryayı nasıl karlı çıkaracağını düşünen ve bunun cesur pratik adımlarını atan, güçleri, tarihlerini, davranışlarını sınıfsal olarak değerlendiren, buna göre ilişki geliştiren, olumlu olumsuz her davranışın sınıfsal kaynağını bulan ve buna göre tavır geliştiren kadrodur.

Küçük-Burjuva "Milliyetçi" Gruplara Karşı Tavır Konusunda;

1980, 12 Eylül darbesiyle bu güçler, siyasal planda oldukça olumsuz konuma düşmüşlerdir. Siyasal yönelimlerinin çıkmazı, pratikte sundukları olumsuzluklarla birleşince oldukça daraldılar. Partimizin yoğun ittifak çabalarına rağmen, Partimize ve ulusal kurtuluş direnişine saldırıların artan bir hızla devam ettiler. Küçük-burjuva uzlaşıcılığı ve ihanetinin teşhir edilmesi zorunluluktu. Partimiz, bunu yaptı. Onlar, saldırılarına devam ettiler. "Yaşam" için, oportünist-şoven güçlerin seksiyonları, piyonları haline geldiler. Onlardan da aldıkları destekle, Partimize karşı geliştirilen provakasyon ve tasfiyeci faaliyetleri olanca güçleriyle desteklediler. Ancak bu durum onları, –tabanları dahil– kitlelerden soyutladı. Direniş mücadelesi yoğunlaştıkça ve faşist burjuvazinin çıkmazı arttıkça, onlar, dış destekçileri vasıtasıyla direniş düşmanlığını hadsafhaya ulaştırdılar. Öyle ki 1979'dan daha tehlikeli çabalar içine girmektedirler. Bir yan'dan CHP'nin 1970'ler programından daha geri bir burjuva kuyrukçu programla oluşturulan sözde "Sol Birlik" ittifakına yapışarak Türk şoven-oportünist güçlerinin ve bu yolla Türk ulusal liberal-burjuvazisinin kuyrukçuluğuna oynayarak ve bu kuyrukçuluktan destek umarak, durduramadıkları direniş mücadelesini 1979 benzeri tehlikeli saldırılarla durdurmak istemektedirler. Kürdistan halkına karşı yapılması düşünülen bu korkunç cinayetin hazırlıklarını açıkça yapmaktadırlar. Pratik tavırları, ilişkileri, yayınladıkları polis dosyaları, destekledikleri komplolar bunu açıkça göstermektedir. Onların bu düşmanlığı, Kürdistan gerçeğinden kopan küçük-burjuvazinin en soysuz kesiminin sınıf çıkarlarının sonucudur.

Bu tehlikeli gidişlerine direnişi geliştirmekle darbe vurulmaktadır. Bir yerde bu denli saldırganlaşmalarının nedeni, direnişin bu denli boyutlanmasıdır. Kitlelerin reformizmi tanımaları ve direnişi desteklemeleri, bu güçleri telaşa boğmaktadır. Bu nedenle en tehlikeli oyunlar içinde olmaktadırlar.

Yapılması gereken ortadadır; ulusal ve uluslararası alanda; halk güçleri ve dost güçler nezdinde bu güçleri ve tehlikeli yönelimleri teşhir edilmelidir. İçine girdikleri tehlikeli ilişkilerden dolayı uyarılmalıdırlar. Tabanlarına durum kavratılarak, bunlar kazanılmalı ve tavanları iyice yalnız bırakılmalıdır. Ayrıca tehlikeli oyunları bilinen bağlantılarıyla ve bütün yönleriyle açığa çıkarılmalıdır. Halkımıza karşı hazırlanan, halk saflarında ayrılık yaratmayı ve Partimizi darbelemeyi amaçlayan, bu tehlikeli yönelimlere karşı aldığımız önlemleri sıkılaştırarak, halk saflarındaki kaynaklarını kurutmalıyız.

Bunlar bilinen gerçeklerdir. Önemli oranda teşhir ve tecrit olmuşlardır. Avrupa emperyalist güçlerinin verdiği destekler, uyduruk "Sol Birlik"ler bu gerçeği değiştirmez. Avantajlı durumumuzu değerlendirip, bunların soysuzluğunu halk kitlelerine iyice kavratıp, halk saflarında yaşam olanağı bırakmamalıydık. Halkımız, şimdiden şurda-burda polisin, Avrupa'da emperyalist burjuvazinin, Ortadoğu'da revizyonist güçlerin uşağı olan bu sefilleri affetmeyecektir.

Bazı alanlarda teşhir ve önlemde yetersiz kalmaktayız. Tehlikeyi yeteri kadar görmeme, gelişmeleri yeterli politiklikle izleyememe, ya da küçümseme, diğer yandan önlem almada duyarsızlık ve hantallık örnekleri ciddi sonuçlara yolaçmaktadır. Hakkımızda polis dosyası hazırlayanların rahatlıkla yeni dönemde çoğu yoldaşımızın komplosunda yer alabileceği, yeraldığı unutulmamalıdır. Bunların bir kısmı gün ışığına çıkmaktadır.

Bu konudaki duyarsızlık deney yetersizliğine de indirgenemez. Bilgi yetersizliğine de indirgenemez. Fazla politik olmayı da gerektirmez. Çünkü küçük-burjuva uzlaşıcılığının tarihi ve güncel tavrı bilinmektedir. Tehlike günceldir. O halde şu ya da bu şekilde gösterilecek duyarsızlık, apolitiklik ve tedbirsizlik doğrudan kast karakteri taşır.

Yine de tarihlerini iyi bilmek, oluşum ve gelişim koşullarıyla, değişik siyasal koşullarda tavırlarını kavramak, bunun yanında parti politik anlayışını ve taktik yaklaşımlarını özümsemek, buna göre pratik geliştirmek, tabanlarıyla uyumlu bir ilişki kurmak ve bu soysuz politik kümelenmelere karşı sistemli bir ideolojik, politik mücadele vermek ve pratik önlem geliştirmek zorunludur.

Halk Güçleriyle İlişki sorununda

Halkın çok değişik sınıf ve tabakalardan oluştuğu, her sınıf ve tabakanın da çok değişik eğilimlere, tepkilere vb. farklı davranışlara sahip olduğu bilinen şeylerdir. Birey ise bu değişiklikleri yaşamında en fazlasıyla gösterir. Buna rağmen yığınsal yönelimlerde sınıfsal eğilim ve tavır her zaman belirgindir. Yani bir sınıf ve tabakanın uzun süreli yanılgılı bir yönelim içinde olacağı sözkonusu olamaz. Özellikle içinde bulunduğumuz dönemin politik gerçekleri, yığınları daha erken duyarlı kılmaktadır.

İkna ve eğitimin, eyleme göre daha belirleyici olduğu mevcut pratiğimizde, bu gerçekle hareket edilmelidir. Yığınların yoksulluğu, geri kültürel yapıları, apolitiklikleri, ve suskunlukları yanlış yorumlanmamalıdır. Çünkü sınıfsal bilinç, modern bir gelişmenin ürünü de olsa, üretimle bağlantılı olup, biraz da iç güdüseldir. Eğer, sınıfsal gerçekler unutulmaz, sınıfların Kürdistan somutlanışı içinde bulundukları politik koşulları gözardı edilmezse, ve buna göre politik yaklaşım, ajitasyon-propaganda, örgütleme yöntemleri bulunursa sonuca gidilebilir.

Orta sınıflardan proletaryanın öncü mücadelesinde yeralabilecek, oldukça yararlı olabilecek, cesur ve inançlı bireyler çıkabilir ve mücadele geliştikçe bunların sayıları artar. Ancak aynı cesaret sınıftan beklenemez. Aynı şekilde yoksul kesimden oldukça duyarsız, zararlı, muhbir, milis vb. gibi düşman olan insanlar çıkabilir, ve bunların sayısı bugün hiçte az değildir, fakat aynı olumsuzluk, yoksul sınıfların tümünden beklenemez.

İşte, sınıflara ve bireylerine yaklaşırken, onları örgütlemeye çalışırken bu sınıfsal bakış açısının kesinlikle ayrılmamak gerekir. Denebilirki bu bilinen ve işin "abc"si olan gerçektir. Evet, ama ençok bu noktada hata yapılmaktadır. Hareketimizin temeli işçiler ve köylülerdir. Onlara dayandığımız sürece, gelişebileceğiz, bütün zorlukları aşabileceğiz. Aksi durumda temel güçsüz olacak, yapı taşları yanlış seçilecek ve bina yanlış örülecektir.

Pratikte bilinen bu yalın gerçekle çok defa çelişmekteyiz. Kişilere yaklaşımda sınıfsal bakış açısını yitiriyoruz. Sadece dostluk ya da cephe esprisi içinde yeralabilecek unsurlara aşırı güvenilmekte ve verilmemesi gereken örgütsel görevler vermekteyiz. Durumlar biraz değişince sözkonusu unsur, sınıf çıkarının gerektirdiği şekilde hareket etmekte ve bizimle çelişmektedir. O zaman "ihanete uğradık" şeklinde yakınmalara başlıyoruz. Hayır, ortada bir ihanet değil, sınıfsal çıkarlara göre hareket vardır. Sorun, ne zaman, nasıl ve ne kadar beraber yürüyebileceğimizi kestirmemizdir. Örneğin, bir alandaki tüccarlar, ajanlar ve karakollarla yoğun çelişki içindedir, devrimcilerin bu ajan ve karakollara yönelmesini istemekte ve desteklemektedir. Ancak mücadele daha da gelişince klasik düzenleri bozulmakta, zarar etmektedirler. Kendi çıkarlarını ulusun çıkarına bu aşamada tabi kılmakta, bu nedenle mücadelenin gelişmesine karşı durmaktadırlar. Bu, onların sınıfsal konumlarının sonucudur. Aralarından bazılarının çok olumlu ya da çok olumsuz oluşları, sınıf konumlarının yolaçtığı eğilimlerini değiştirmez. Basit bir örnek değişik bir tarzda bütün toplum kesimlerine ve bireylerine uygulanabilir.

Bir aşiret ve kabile reisini alalım. Toplumsal olarak aşılmıştır. Ama ekonomik olarak sömürgeci-

likle bütünleşmemiştir. Bu nedenle sınırlı yurtsever konumları olabilmektedir. Şu ya da bu oranda mücadeleye destek olabilmektedir. Ancak hiçbir zaman müttefik olabilecek siyasal bir otorite değildir. Sınıf çıkarı sözkonusu olduğunda tavrını değiştirebilmektedir. İstikrarlı olmayan bu geçici "dostlarla" hangi koşullarda, ne kadar dostluk yapılabileceği mutlaka kestirilebilmelidir. Tek başına sömürgeciliğe ya da devrimci gelişmeye tavır alıp sürdürebilecek, aşiretçi yapılar kalmamıştır denilebilir. Devrimci ustalık, onların bu konumu bilinerek, onlarla dostluk ve düşmanlığın nerede başlayıp bitebileceğini kestirerek, bunlardan yararlanma ustalığıdır. Pratik bu gerçeği çok ispatladı. Buna rağmen bu güçleri ya çok abartma ya da çok küçük görme ve bundan kaynaklanan yanlış yaklaşımla yararlanamama hatalarına çok defa düşülüyor. Fakat daha kötüsü, yaşanan deneylere rağmen, hatalardan ders çıkarılamaması, bir öncü gibi davranılamaması, adeta bu zorunlu ilişkilerden, diğer sınıf bireylerinin yararlanmasıdır.

Benzer hatalı yaklaşım, devrimci çalışmanın kaynağı olan yoksul köylülük vb. sınıflara ve bireylere karşı yapılmaktadır. Sınıfsal eğilimin içgüdüsel olması onu bilinçli bir hareket düzeyine ulaştırmasına yetmez. Koyu bir ekonomik, kültürel ve politik gerilik içinde olan köylülük, deney kazandırılmadan, bilinçlendirilmeden modern bir örgütlenmenin gereklerini yerine getiremez. Yoğun eğitim ve deneyle, insanlarımıza, düşmanın yoğun baskıları altında örgütsel yetenek kazandırılabilir. Örgütlemede ustalık; herkese yeteneğine göre bir iş verme ve yaptığı işin önemini kavratmadan geçer. Fakat, formasyonumuza rağmen, bu ustalığı göstermekte oldukça yetersiz kalıyoruz. Pratik gelişme ile örgütsel sağlamlılık arasında uçurum vardır. Elimizde bol sayıda insan olmasına rağmen, bunları evirip çeviremiyoruz. Güçlerinin üstünde yük altına alma, gizli kalmalarına, legal kalmalarına yeteri kadar duyarlılık göstermeme, ilişki kurduktan sonra eğitmeme, ya da deyim yerindeyse posasını çıkarana kadar sıkma, çok sayıda görülen, önemli sayıda kadro ve birimde neredeyse egemen olan dar ve duyarsız çalışmadır. Sonuçta ya insan örgütleyemiyoruz ya da erkenden düşmanın baskılarına maruz bırakıyoruz ve yakalanma, gereken politik direnişi sergileyememe vb. kötü sonuçlar ortaya çıkıyor. Bilhassa şehir kitlelerine karşı bu hatalı yaklaşım daha fazla oluyor. Ya da daha nazik olan şehir çalışmasında bu hatalı yaklaşım daha ciddi sonuçlar veriyor. İnsanların legal kalmasının anlamı ya da yığınların bu konumda kalmak istemelerinin önemini kavrayamıyoruz.

Daha çok örgütsel yetenekle ilgili görünen bu konu, doğrudan politik bilinçle ve politik ustalıkla ilgilidir. Çünkü, proletaryayı öncü durumuna getirmek; onun toplumun bütün sınıf ve tabakalarına karşı yaklaşımını bilmek, bunu uygun yöntemlerle yerine getirmek, toplumun her kesiminin özelliklerini bütün yönleriyle bilmek ve bu kesimleri örgütleyebilmenin inat ve ustalığını göstermektir. Yoksa öncü sözü boşta kalır.

Sorunu teoride kavramak yetmemektedir. Derin bir politik kavrayış gereklidir. Ama içine düşülen yetersizlikler; bu politik kavrayışa sahip olmamaktan çok, düşünmeden, taşınmadan, plansız, sonuçları düşünmeden ve sonuçları değerlendirmeden dar ve duyarsız çalışmadan kaynaklanmaktadır.

Halk Saflarındaki Düşman Güçlere Karşı Tavırda

Devrimci çalışmadaki en önemli noktalardan biri halk saflarındaki düşman güçleri, yurtsever güçlerden ayırdetmek ve bunlara karşı tavrı örgütleme sorunudur. Her ne kadar toplum içinde bulunduğu ekonomik, siyasal baskı, ekonomik, kültürel siyasal gerilik ve çelişkiler dolayısıyla düşman, toplumun bütün kesimlerinden; çevresine, sınıfına, halkına yabancılaşmış düşman unsurlar bulabiliyorsa da esas olarak düşmanla işbirlikçilik belli sınıfsal temele dayanmaktadır. Bunlara karşı tavır ve yönelim sözkonusu olmadan önce, bunları tanımayı sağlayacak güçlü bir sınıfsal analiz ve yaklaşıma sahip olmamız gerekir.

İstisnasız bütün feodal-kompradorlar şu ya da bu ölçüde düşmanla yoğun işbirliği içindedirler. Halka ve devrimci mücadeleye karşı büyük suç işlemektedirler. Bunlara karşı pratik tavırda fazla sorun yoktur. Pratik politika ve tavır geliştirme tamamen örgütsel güç ve yönelme cesaretine bağlı bir olaydır. Ara sınıflardan ve yoksul kesimlerden de düşmanla işbirliğine girip halka ve devrime karşı suç işleyenler az değildir. Bunlardan önemli bir kesimi; halk saflarındaki çelişkilerin özgül nedenlerinden, yoksulluktan, siyasal gerilik vb. gibi nedenlerden devrime karşı bir konuma geliyorlar. Mücadelenin gelişmesi, devrimci otoritenin uygun sergilenmesi, eğitim ve ikna vb. yollarla yaptıkları işten caydırılabilirler. Ancak düşman bunlara epey olanak tanıdığından ve konumlarında epey suç işleyip, lekelendiklerinden kolay kolay yaptıkları işten vazgeçmemektedirler. Devrimci otoritenin gelişmesi karşısında biçimsel pişmanlık pozlarına giriyorlar.

Devrimci politika, bütün bunların güçlü tahlilini ve pratik çözümünü gerektirir. Hangisi iflah olmaz, hangisi tarafsızlaştırılabilir, hangisi kazanılabilir, hangisi safdışı edilmelidir, örgütsel gücümüz, kitlelerin istek ve desteği ne ölçüdedir, bütün bunların pratik tahlilini gerektirir.

Bu da bilinen gerçektir. Ama aldığımız darbelerin çoğu, bu gerçeğin gereklerini yerine getiremediğimizdendir. Örneğin bir feodal düşünelim. Köylülük üzerinde otoriterdir, büyük sömürü gerçekleştirmektedir. Halk saflarında ayrılıklara yolaçmaktadır, kısmen kompradorlaşmıştır. Sömürgecilikle önemli oranda suç birliğine girmiştir. Şehir pazarına da sızmıştır. Derken devrimci otorite gelişiyor ve bu feodalı sıkıştırıyor, otoritesini sarsıyor, korkutuyor. Feodal bunun üzerine devrimcilere destek haberleri yolluyor, destek vaadediyor ve hatta halktan aldıklarının milyonda birini geri veriyor. Devrimci, bu tutum karşısında gevşiyor, ikna oluyor ve geriliyor. Ama feodal diğer yandan düşmanla en sinsi oyunları tezgahlıyor. Sınıfsal bakış açısını yitiren devrimci, çok geçmeden acı darbeler yiyor. Saflığımızın kurbanı oluyoruz ve bu nedenle büyük kayıplara yolaçıyoruz. Bir feodal-komprador neden düşmanla işbirliğinden vazgeçsin? Korkudan mı, hayır, her sınıf kendi çıkarı için dövüşür ve ölümü göze alır. Halkın sırtından milyonlar kazanan ve düşmanla beraber her türlü günahı işleyen bir feodal-komprador, bir ajan, kesinlikle bu konumundan vazgeçmez. Buna göre bunlara karşı güncel pratik politika ve tavır geliştirmek gerekir. Sözkonusu gerçeği unuttuğumuz an, saf davrandığımız an darbe yememiz kaçınılmaz oluyor.

Diğer ajanlar da benzer konumdadırlar. Evet, önemli bir kesiminin devrimci otorite karşısında sindikleri, hatta vazgeçtikleri doğrudur. Tarafsızlaştırılmaları bile belli dönemler için mücadelenin çıkarınadır. Fakat önemli bir kesiminin de kafaları gitse bile vazgeçmeyecekleri ve işledikleri suçlar ortadayken, zavallılaşma durumları karşısında politik saflıkla duygusal tavır gösteriyoruz, sonuçta darbe yiyoruz. Şunu da unutuyoruz; bir ajan yaptıklarından dolayı utanç duyabilir ve vazgeçmek isteyebilir, ama hiçbir zaman düşman, ajanını rahat bırakmaz.

Aynı şekilde, toplumun olumsuzluklarını, insanlarımızın geri yapısını ve düşmanın birey üzerindeki tahribatını bildiğimiz halde, çoğu kez pratikte bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyoruz. Düşmanın çok yönlü baskısına maruz kalan birey çoğu kez çaresizlikten düşman konumuna gelebiliyor. Bunu unuttuğumuzdan ve pratik önlem almadığımızdan darbe yiyoruz.

Ajan yapı, sömürgeciliğin, kurumlaşmasının ve günlük uygulamalarının "doğal" bir uzantısıdır. Meşru görülmese de bu böyledir. Ajan yapıya karşı mücadele sömürgeciliğe karşı mücadeledir. Sorun, sınıfsal olarak bu olguyu tahlil etme, onlara yaklaşım ve tavrı tespit etmedir. Hangi dönemde, hangi sınıfsal güçler bu konumdadır. Mücadelenin gelişmesi ve siyasal koşullardaki değişmeler sonucu düşmanla işbirlikçilikte büyüme ya da azalma olabilecektir. 1979 UGD örneğinde olduğu gibi, mücadelenin kızıştığı dönemlerde küçük-burjuvazinin elit tabakasının sözcüleri de düşmanla işbirliğine yönelebileceklerdir. Fakat her durumda da düşmanla işbirlikçilik yapan bu kesimler nüfusun çak az bir kesimini kapsayacaklardır.

Günlük pratikte hata yapmamak için özellikle içinde bulunduğumuz oldukça kritik mücadele döneminde halk düşmanlarına karşı duyarlı olmak, soruna sınıfsal yaklaşmak, en küçük pratik olsa bile güçlü bir sınfsal analiz ve yaklaşıma dayandırmak, planlı çalışmadan ayrılmamak ve teorik tahlil ile planlamayı mutlaka pratiğe aktarmak ve pratiğe aktarırken de aynı duyarlılığı göstermemiz gerekir.

Devrimcilerin Birbirleriyle İlişkileri Konusunda

Devrimcilerin arasındaki bağ, ulus ve sınıf bağıdır. Ezilen bir halkın kurtuluşu ve onu nihai amacına, özgür, sömürüsüz bir dünyaya kavuşturmak için bir araya gelen inançlı insanların homojen, yani iradi ve pratik birliğidir. Her devrimci politik bir varlık, devrimciler arasındaki ilişkiler ise politik ilişkilerdir. Ancak bu doğrunun da pratik anlamını çoğu kez yitiriyoruz.

Öncüyü yığından ayıran onun bilinci, onun cesareti, onun inancı ve örgütlülüğüdür. Her devrimci temsil ettiği amacı, bilinç, davranış, ilişkileri ve fedakarlığıyla temsil etmelidir. Her devrimci, her yoldaşını bu anlamıyla tanımalı, ona göre değer vermeli, ona göre, yetersizliklerinin üstüne gitmeli, nerede esnek nerede katı davranacağını buna göre kestirmelidir. Her zaman her koşulda örgüt ve halkın çıkarını gözönünde tutmalıdır. Çünkü kişiye devrimci içerik veren bu kavramdır.

İllegal örgütleniyoruz, ülkemizin koşullarının ve düşmanın niteliğinin sonucu olarak ordu düzeniyle örgütleniyor, savaş düzeniyle mücadele ediyoruz. Her türlü çaba, ikna, eğitim, eylem ve fedakarlığı kullanarak, toplumun her türlü geriliğine katlanarak, düşmanın hergünkü imha edici zoruna ve yine her türlü olanaksızlığa katlanarak, hergün çok değerli yoldaşlarımızı yitirerek örgütlenmeyi ve mücadeleyi geliştiriyoruz. Bu durumun, halk dahil, devrimcileri de etkilememesi düşünülemez. Ancak, halk çalışmayı ürünsüz bırakmamakta, her türlü zorluk ve fedakarlığa katlanarak devrimcileri desteklemekte ve devrimci mücadelede yer almaktadır.

Kan, inanç ve büyük çabalar uğruna elde edilen değerlerin korunması, örgütsel ilişkilerin, kanalların, malzemelerin ve örgütlendirilen insanların gizliliğinin korunması son derece önemli, önemli olduğu kadar da hayati bir sorundur. Ama, çok önemli hatalar yapıyoruz. Adeta kendi kendimize darbeler vuruyoruz. Çok geri olanaklarla en değerli ürünler yaratıyoruz, ama en olmaz amatörlüklerle bir günde değerlerimizi yıkıyoruz. İçinde olduğumuz, planlamasına katıldığımız, kararlarını verdiğimiz mücadelenin pratik anlamı ile çelişen durumlara giriyoruz. Düşmanla yoğun bir savaş yürüttüğümüz halde, pratikte düşmanın gücünü, çalışma tarzını ve yöntemlerini gözardı ediyoruz, sonuçta darbe yediğimizde ya darbenin nereden geldiğini çıkaramıyoruz, ya da alınan tedbirler sonuç vermiyor.

Kırda örgütleniyoruz. Bundan aşırı güvene kapılıyoruz. İlişkilerimizi olağanüstü deşifre ediyoruz. İyi günlerin hep sürekli olacağını sanıyoruz. Karşılayamadığımız saldırılarla karşılaştığımızda ilişkilerimiz ortada kalıyor ve darbe yiyiyorlar.

Cephe faaliyeti yürütüyoruz. Saflarımıza deneysiz, az bilinçle çok sayıda insan katılıyor. Zorunlu olarak yakalanmalar oluyor. Yakalanmaların önemli bir kesimi de yaralı olarak düşmana esir düşme şeklinde oluyor. Yine safları şu ya da bu şekilde terketme vb. döneklik örnekleri ortaya çıkmaktadır. Düşman akılalmaz işkencelerle çoğu kez bunları çözüyor. Elde ettiği bilgiyi son kırıntısına kadar kullanıyor. Bundan dolayı düşmanı suçlayamayız. O, yapması gerekeni yapıyor. Ama biz, duyarsızlığımız ve amatörlüğümüzle, ulu-orta konuşmaların, ilişkileri deşifre etmenin, malzemelerimizin yerini deşifre etmenin ve anında önlem alma duyarlılığını gösterememenin bedelini çok ağır ödüyoruz. Son darbeleri başka türlü yorumlamanın olanağı yoktur.

Üslenmede çok hantal davranıyoruz, düşman darbe vurmayana kadar etkin önlem almıyoruz. Gizliliği ihlal ediyoruz. Ajan, muhbir faaliyetini küçümsüyoruz. Düşmanın hemen hemen istediği her yerden ajan, muhbir bulmada pek zorluk çekmediğini gözardı ediyoruz. Siyasal varlık olarak yılların eğitim ve deneyinin ürünü olan bir devrimcinin halk ve parti için taşıdığı değeri unutuyoruz. Bir devrimci gerektiği yerde ölür, bu onun görevidir. Ama olmaz bir şekilde kayıpların parti ve halk için açtığı yaraları unutuyor, bu nedenle olmaz hatalar sonucu darbe yiyoruz.

Çalışma tarzında içine düştüğümüz bu duyarsızlık ve yetersizliklerin en önemli nedeni, politik bilinç, deney ve önlemlerdeki yetersizliklerdir. İlgili organlar ve toplantılar dışında, hiçbir devrimci diğer bir devrimciyle günlük konuşmalarında gizli örgütsel sorunları konuşamaz ve bu tür konuşmalara göz yumamaz. Ama ilişkilerimizde gizliliği olmayan siyasal-örgütsel sorunları tartışıp, bundan ileri görüşlere varacağımıza, halen bu tür ileri-geri parti disiplinini ve devrimci kazanımları zedeleyici liberal, sohbetçi konuşmalar içinde oluyoruz. Böylece gizli örgütsel bilgiler, rastgele ortada dolaşıyor, iki yılda yaratılan değerler, bir günde heba ediliyor, tekrar aynı yapıyı inşa etmek oldukça zorlaşıyor.

Devrimin kadrosu, disiplinli, bütün yaşamında politik, örgütün çıkarlarını sürekli ön planda tutan, örgüt saflarında gelişen ve gelişebilecek yıkıcı, bozguncu ve kaçkıncı eğilimleri politik olarak değerlendiren ve onlara tavır alan kadrodur. Artık doğrudan düşman bunlara sahip çıkmaktadır, "ihaneti mükafatlandırma" yasaları çıkarmaktadır. Düşmanın son olarak nisbeten üzerimize isabetli gelişinin ve darbelerinin önemli nedenlerini, ihanetlerin yolaçtığı tahribatın, etrafa yaydıkları bilgilerin ve düşmanla bütünleşerek yürüttükleri karşı faaliyetin önemli rolü vardır. Bunlara karşı, yeterli uyanıklıkta olmama, önlem almada yetersiz kalma vb. eksiklikler içinde oluyoruz. Bizim bu yetersizliklerimize karşın, onlar daha aceleci davranıyorlar, sınıf savaşımının gereklerini yerine getiriyorlar. İster doğrudan sömürgecilere sığınanlar olsun, ister diğer örgütlere sığınanlar olsun, devrimden kaçan insanların kesin konumu budur. Bizlerin şu ya da bu oranda onlarla mücadelede yetersizlikler göstermemiz disiplini zedeleyici davranışlara ilgisiz davranmamız, komple devrimci tavır sergileyemediğimizden, yaklaşımlarımızdan yararlanan tehlikeli anlayışlar üzerinde durmamamız, hatta onların oyunlarına gelmemiz, bu arada örgüte rapor etmeyi hiç düşünmediğimizden ciddi disiplin ihlalleriyle ve örgüt sorunlarıyla karşılaşıyoruz. Hem bu insanlar bozgunculuklarında yetersizliklerimizden yararlanıyorlar, hem de biz örgüte karşı sorumlu duruma düşüyoruz. Bunca deneye ve bilinç birikimine rağmen mücadelenin her kadrosu oldukça duyarlı olmalıdır, faaliyetlerinde oldukça hesaplı olmalıdır. Proletaryanın disiplin anlayışını özümsemelidir. Kimsenin yetersizlikleriyle faaliyetleri zedelemesine göz yummamalıdır. Kadronun kadroluğu, dar dönemlerde, örgütün kendisine ihtiyacı olduğu dönemlerde belli olur. Koşulların biraz olumsuz gitmesiyle tökezlemeye başlayan, olumsuza ortak olmaya başlayan, örgüte karşı açık olma yerine yavaş yavaş kapalılığa geçen insan, devrimin kadrosu değildir. Böyle insanlar, parti ve halkın davasıyla bütünleşemeyenlerdir, inançlarında zayıflıklar vardır.

Sadece sayılan konularda değil, yeni insanları eğitmede, bunlara örnek olmada vb. konularda da politik duyarsızlık vb. nedenlerden dengesiz ilişki içinde oluyoruz. Bir an için dönemi, halkımızın durumunu ve devrimi, devrimci mücadeleyi tercih etmenin soylu anlamını unutuyoruz. Birbirimize en büyük değeri verip birbirimizin kafalarını devrimci tarzda onaracağımıza, devrimin artan görevleri üstüne her geçen gün kendimizi daha yenileyerek çıkacağımıza, politika, değerlendirme, araştırıcılık ve ataklıkta hantal kalıyoruz.

Daha da çoğaltabileceğimiz ve çoğumuzda şu ya da bu oranda varolup devam eden yetersizlikler, boyutlanan mücadelenin sorunlarını göğüslemede oldukça zorluklar yaratmaktadır. Varolan deney ve potansiyelle, çok daha etkin olabilecekken, halkımızın kurtuluş mücadelesini mutlak ilerletmek durumundayken, darlık ve yetersizlikte direnmek, affedilmez bir durumu izah eder.

Hepimiz, hergün içinde bulunduğumuz yetersizlikleri aşmak mecburiyetindeyiz. Çaba sarfedilirse hiçte güç değildir. Parti, politik tezleri daha iyi özümsenmelidir. Bunların pratik anlamı iyice irdelenmelidir. Geçirilen deneyler iyi incelenmelidir, bunlardan sonuçlar çıkarılmalıdır.

***

Ortadoğu Yeni Dengeye Doğru

Baştarafı Syf: 15'te

Tİ'nin dayatmak istediği gelişmelerin bu dönemde de sürdürülmek istenmesi eskiden olduğu gibi, bugün de çözümsüzlüğü daha fazla derinleştirmekten öte bir sonuç vermeyecektir. Bu nedenle de bu politikada ısrar edilmemesi gerekmektedir.

O halde, tüm partilere, güçlere, grup ve yurtsever kişilere hangi görevler düşmektedir? Her şeyden önce yetersiz ve yanlış olduğu kadar, tehlikeli de olan yaklaşımlardan vazgeçilmeli ve her zamandan daha fazla olumlu gelişmeler için şartların olgun olduğu bu aşamada; dengeye doğru giderken somut bir durum değerlendirmesi yaparak; tüm Kürdistan genelinde birliğin sağlanmasının biricik aracı olan Ulusal Kongrenin gerçekleştirilmesi doğrultusunda teorik ve pratik düzeyde faaliyetlerini yoğunlaştırmalıdırlar.

PKK, bu konuda her zaman olduğu gibi bundan sonra da payına düşeni yapacaktır. Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere iç örgütlendirmesini derinleştirirken, silahlı direniş mücadelesini de yoğunlaştıracaktır. 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhuyla hiçbir zaman karşısına çıkılamaz, savaşmaya cesaret edilemez denilen faşist Türk ordusuna karşı inanılmaz darbeler vurarak, birçok gelişmeyi yaratabilmiştir. 1 yıla yakındır yoğun bir biçimde yaşanan bu savaşımını, ERNK'nin ilanıyla birlikte taçlandıran PKK, böylece kitleselleşmenin de, somut adımlarını atmıştır. Bu aşamadan sonra faaliyetlerini daha da pekiştirerek sürdürecek olan PKK, özellikle de taktik meselelerden kaynaklanan eksikliklerini aşarak, Kuzey Kürdistan'da ERNK'nin ilanı ve Bahar Atılımı ile daha da yoğunlaştırdığı ve sürekliliğini yitirmeyen direniş eylemlerini güçlü kılacaktır. Bu temelde Ulusal Kongre esprisi çerçevesinde diğer parçalarla sağlıklı ilişkiler içine girilirken, coğrafyamıza, yoğun nüfus ve beşeri gücümüze dayanarak, direnişin güçlendirilmesi için de gereken ustalığı gösterebilecektir. Yine bu adımlara ek olarak, başta Türkiye halkının anti-faşist güçleri olmak üzere bölgenin tüm ilerici-demokratik güçleri ulusal Kurtuluş, proletarya hareketleriyle sosyalist ülkelerle, dış desteğin gücünü fazla abartmadan, esas olarak halkın özgücüne dayanarak, ilişki ve ittifakları en iyi biçimde işleyecek ve tüm bunları da modern bir ulusal kurtuluş mücadelesinin temeli haline getirerek, bağımsızlık ve özgürlük savaşını zaferle taçlandırabilecektir.

Başta Mehmet KARASUNGUR olmak üzere, 1982 Haziran'ında Güney Lübnan'da, yine 1985 Nisan'ında Güney Kürdistan'da yitirdiğimiz Partimizin değerli önder ve militanları, kanlarını engin yurtseverlik ve derin enternasyonalizm ruhuyla mücadeleye katık ederek, ulusa! kurtuluş savaşımızın önündeki tehlike ve olumsuzlukları da göstermişlerdir. İşte biz, bu gerçeklerin ışığında yükümlendiğimiz tarihi görevlerimizi bu yoldaşlarımızın anılarına da bağlı kalarak gerçekleştireceğiz. Partimiz PKK, daha ortaya çıkışında, kuruluşunun tarihi gerekçelerini izah ederken gerek komünist hareket içinde ortaya çıkan revizyonist-reformist kliklere ve gerekse de küçük-burjuva reformculuğu içinde gelişen uzlaşmacılığa karşı olsun; yine bunların her ikisinin ortak özelliği olan sosyal-şovenizme karşı da yurtseverliği ve enternasyonalizmin bayrağını yükselterek tarihi bir adım attığını belirtmiştir. Atılan pratik adım ve gelişmeler, Partimizin daha o dönem yaptığı bu belirlemesinin doğruluğunu defalarca kanıtlamıştır.

Bugün, bölgede kuruluşlarının 60. yıldönümlerini kutlayan klasik komünist partilerinin, revizyonist-reformist yönetici kliğinin nasıl olumsuz bir konuma girdiği somut pratikleriyle görülmektedir. Yine, küçük-burjuva devrimciliğinin Arafat şahsında nasıl bir uzlaşmaya gittiği ve teslimiyete yöneldiği açık olarak görülmektedir. Her iki yönelimin de halkların mücadelesine ciddi zararlar verdiği mevcut girişim ve yönelimlerinden açıkça ortaya çıkmaktadır.

Böylesi bir ortamda, bölgede yeni dengeye doğru yönelirken, Kürdistan'ın bu gelişmede giderek belirginleşen ve belirleyici bir rolde ortaya çıkan konumunu da en güçlü bir biçimde yükselttiği UKM'de canlandıran PKK, yurtseverliğe ve devrimci enternasyonalizme daha fazla sarılarak güçlenecektir. Yurtseverlik ve enternasyonalizm temelinde kanlarını ulusal kurtuluş savaşına katık eden şehitlerimizin anılarının gereklerinin de ancak bu çerçevede yerine getirileceği açıktır. İşte PKK, şehitlerimizin anılarına bağlı kalmayı bir borç olarak görecek ve onların anılarının gereklerini mutlaka yerine getirecek; bölgede bir dengeye doğru giderken kendisinden beklenen görevlerini gerçekleştirecek ve Bağımsız bir Kürdistan yaratma hedefine ulaşmasını bilecektir.

***Yaşasın Halkımızın Devrimci Ulusal Birlik Mücadelesi!**
***Yaşasın Ortadoğu Halklarının Devrimci Enternasyonalist Dayanışması!**
***Hiçbir Teslimiyetçi, Uzlaşıcı ve Revizyonist-İnkarcı Akım Devrimin Gelişmesini Engelleyemeyecektir!**
***Kahrolsun Emperyalizm ve Bölge Gericiliği!**

Dersim'de Devrimci İntikam...

baştarafı Syf: 11'de

direniş eylemlerimiz bu gerçeğin bir kez daha en güçlü bir tarzda tesliminden başka bir şey değildir. Sömürgeciler, "*bitireceğiz, bir daha dirilemezler, hele Dersim'de buna cesaret edemezler, bu kadar Kemalizmi, kışla kültürünü boşa mı geliştirdik*" dediği bir ortamda konulan bu eylemler, engeller ne olursa olsun, tümünün dayatılan devrimci-direnişle aşılabileceğini göstermiştir. Yine sosyal-şoven ve inkarcılıkta benzerlerine taş çıkartan ve neredeyse kendisini yalnız Dersim alanıyla sınırlayan "Partizan"ın yürüttüğü tüm demogojiye de güçlü bir cevap vermiştir. Kitlelere, "*Apocuları desteklemeyin, onlar buraya gelirse karakol basacaklar, o zaman Türk devleti yeni bir 38 yaratır*" diyen "Partizan" grubu, kendilerinin sömürgecilerle nasıl da aynı konuma düştüğünü görmelidir. İ. KAYPAKKAYA, av tüfekleriyle bile savaşmak isterken, O'nun izinde yürüdüğünü iddia eden bu grubun başını çeken inkarcı yönetim, halkı direnişten vazgeçirmeye çalışıyorlar.

Mayıs direniş eylemleri ile tüm bu oyunları bir kez daha boşa çıkaran PKK direnişçi ruhu daha da geliştirerek; kışla kültürü ile ufku karartılan gençliğin ufkunu aydınlatarak halkı devrime seferber edebilecek, bunu başardığı oranda da güçlü mevziler kazanacaktır. Bunun bir yakıştırma olmadığı; savaş gerçekliğimizin bir gereği olduğu açıktır.

O halde, yıllardır geliştirilen kışla kültürüne karşı her zamankinden daha fazla devrimci intikam eylemlerimizi yükseltelim! Yüzlerce şehidimizin çağrılarını yerine getirmek, analarımızın, bacılarımızın feryatlarını dindirmek için, intikam... İntikam herşeye rağmen ve yine intikam şiarlarıyla, hertürden teslimiyetin, ihanetin üzerine yürüyerek, devrimci-direniş mücadelesine destek olalım! PKK-ERNK-HRK üçlüsünün yaygın olarak geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük savaşında yerimizi alalım! Desteğinizi ve gücünüzü kendisinde birleştiren PKK, her türlü demogoji, ihanet ve yeniden 38 yaratılacak yaygaralarını boşa çıkaracak güç, olanağa sahiptir.

***Devrimci İntikam Eylemlerimiz Sürecek ve Hertürden İhanet-Teslimiyet Kahredilecektir!**
***Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK!**

Yunanistan'da Erken Seçim...

Baştarafı Syf: 16'da

tokadını yemiş ise de tam bir tehlike olmaktan çıkmış değildir. Hala devletin ordu, bürokrasi ve polis gibi önemli kurumlarında faşist mihraklar önemli oranda güçlerini korumaktalar. ABD emperyalizmi ise, devlet içindeki bu güçlere dayanarak, halkın demokrasi arzusunu boğup yeniden iç savaşlara kadar varabilecek tehlikeli manevralara yönelebilecektir. Çıkarları önemli oranda sarsılmaya başladığı noktada Kıbrıs örneğinde görüldüğü gibi Türk devletini, Yunanistan üzerine saldırtmaktan çekinmeyecektir.

Yunanistan halkı tüm bu ağır sorunları çözebilme gücünde değil midir? Hemen belirtmek gerekir ki, geçmiş direniş mücadelesi de dikkate alındığında, bugün her zamankinden daha fazla bu sorunların üstesinden gelmeye muktedirdir. Ve güçlü çözüm yolları da vardır. Bir kez emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ve askeri paktları içinde kalarak bu sorunları çözmek mümkün değildir. Zira sorunların kaynağı orasıdır. İkincisi halkın verdiği desteğe güven temelinde demokratikleşme önündeki tüm gerici kurumları ve faşist artıkları temizlemek gerekir. Bu konuda halka güven esas alınmalıdır. Uzlaşma yolları arandığında gericilik güçlenecek ve halk da verdiği desteği geri çekecektir. Eğer zamanla yarışılmazsa ilericilik ve demokrasi güçleri kaybedecektir.

Dışta ise başta Kürdistan olmak üzere tüm ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleriyle aktif bir ilişkiye yönelip destek sunulmalıdır. Bu konuda Yunanistan halkı tarihsel geleneğini çağdaş ölçülerle daha da anlamlaştırılarak sürdürmelidir. Böyle hareket etmek, başta Yunanistan halkı olmak üzere, tüm bölge halklarının çıkarına olacaktır. Yukarda da değindiğimiz gibi, halklarla dayanışma ve kendi bağımsızlıkçı onurundan taviz vermeme gibi soylu gerçeği ona çok şey kazandırmıştır. Aynı saldırgan güçten zarar gören diğer halklarla dayanışması ve bu konudaki tavizsiz mücadelesi onu güçlendirmiştir. Bugün Yunanistan ve diğer komşu halkların çıkarları faşist TC ve ABD emperyalizmi tarafında tehdit altındadır. Bu güce karşı ise en aktif ve kararlı mücadeleyi sömürgesi olan Kürdistan vermektedir. Kürdistan halkının yükselen mücadelesinden faşist Türk rejimi sıkışmaktadır. Bu rejimin ayakta kalması için ABD tarafından güçlü askeri destekle donatılmaktadır. Ve bununla Yunanistan rejimi açıkça tehdit edilmektedir. Bu konuda bir başka yabancı yorumcu, "*Reagan yönetimi, Türkiye'ye daha çok yardım etmek istemektedir. Eğer Papandereu, anti-Amerikan tutumunda ısrar ederse bu, kolaylıkla gerçekleşecektir.*" ABD, Yunanistan halkını boyun bükmeye zorlamaktadır. Bu saldırgan yabancı dayatmaya karşı, en kararlı tutum buna karşı mücadele eden güçlerle dayanışmadır. Bugün Kürdistan'da PKK önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı yükseltilen ulusal kurtuluş savaşı, ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği)'nin kuruluşuyla ulusal-siyasi ve askeri kuvvetlerine kavuşmuş ve her gün Türk devletine önemli darbeler vurarak gelişmektedir. Bu gerçekliği, faşist rejimin başı Evren'den hükümet yetkililerine kadar birçok temsilci de itiraf etme durumunda kaldı. Yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, Türk devletinin önemli oranda ordu gücünü –bugün halen Kürdistan'da iki ordu, özel hava ve kara komando birlikleri konumlandırılmış durumda– uğraştırmakta ve bu konumuyla, Türk faşizminin, bölge halklarına ve Yunanistan'a yönelik tehditlerinde daha da pervasızca davranmada önemli oranda alıkoymaktadır. Bu ise, Yunanistan ve diğer bölge halklarının daha ileri dönüşümlerinde önemli avantajlar yaratmaktadır. Bu mücadelenin her ileri adımı Yunanistan ve diğer bölge halklarına gericiliğe karşı direnişinde yeni mevziler kazandıracaktır.

Mevcut gelişmeler, Kürdistan ve Yunan halklarının Türk faşist devletine karşı mücadele ortaklığını ve kardeşliğini kaçınılmaz kılmakta ve sorunu güncelleştirmektedir. Kürdistan halkı sömürgeci faşist barbarlığa karşı geliştirdiği direniş mücadelesiyle kendi görevlerini yerine getirmektedir. Aynı şekilde, Yunan halkının da üzerine düşen sorumluluklarını yerine getirerek terihsel rolünü oynayacağına inanıyoruz.

★ ★ ★

IV-HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde Birleşelim
Faşist Türk Sömürgeciliğine Karşı Cesaretle Savaşalım

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün hızlı ve önemli bir gelişme evresini yaşıyor. Gerçek devrimci örgütlerine kavuşmuş olan Kürdistan halkı bugün daha kararlı, cesaretli ve umutlu savaşıyor. Hergün artan sayıda insanın katılımıyla büyüyen bu savaş, giderek kitlelerin topyekün katıldığı bir savaş halini alıyor. Faşist-sömürgecilerin her türlü oyunları ve vahşi baskıları bu savaşı engelleyemiyor, zayıflatamıyor. PKK önderliğinde on yıldan beri sürdürülen halkımızın bu varolma ve kurtuluş savaşı, geçtiğimiz aylarda ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile yeni bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Böylece halkımız tarihi direniş kararını vermiş oluyor. Ve halkımız bugün ulusal kurtuluş için topyekün ayağa kalkıyor.

Halkımızın kurtuluş savaşının gerçek yürütücüsü olan Kurtuluş Birliğimiz, devrimci eylemleriyle halk kitlelerini Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütlenmeye ve bu onurlu mücadelede birleşmeye çağırıyor. Bu amaçla geçtiğimiz aylarda şu eylemleri gerçekleştirmiş bulunuyor:

1- Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen bir çarpışmada 1 üsteğmen ile 2 asker öldürülmüş, bir çok asker de yaralanmıştır.

2- 7 Şubat 1985 günü Şirvan'ın Maden Köyünde ihbar edilen bir grubumuz faşist ordu güçleri tarafından kuşatıldı. İki gün süren çarpışmada sekiz asker öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Yoğun düşman kuvvetine ve "teslim olun" çağrılarına karşı kahramanca direnen savaşçılarımızdan Kemal, Hogır, ve Ali yoldaşlar şehit düşerken üç savaşçımız da yaralı oarak esir düştü.

3- Nusaybin'de Nuri Akad isimli ajan-muhbir kuvvetlerimiz tarafından ölümle cezalandırıldı.

4- Midyat'ın Çelik Köyünde Hacı İhsan ve A. Halim Çiçek adındaki ajan-muhbirlerin evleri bombalandı. Bunlar, en son olarak iki savaşçımızı faşist ordu birliklerine ihbar etmişlerdi.

5- Midyat'ın Kerboran nahiyesinde Tevfik Vural adındaki ajana Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusu kuruldu. Olayda ajan-muhbir ağır yaralanırken yanında bulunan iki kişide öldü. Ayrıca özel arabası tahrip edildi.

6- 24 Şubat 1985 günü Çukurca'nın Biyadere Köyünde ajan-muhbir Abdurrahman Erdal Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölümle cezalandırıldı.Bu kişi, faşist-milis güçleri örgütlemeye çalışıyordu, on kişiyi ve biri havan olmak üzere halkın çok sayıdaki silahını ihbar ederek yakalatmıştı.

7- Mart ayı içinde Eruh'un Zıvınga Şıkaka Köyü çevresinde faşist-sömürgeci ordu güçlerine pusu kuruldu. Olayda iki asker öldürüldü, bir çok asker de yaralandı.

8- Yine mart ayı içinde Eruh'un Merge Köyünde İbrahim ve Xatune isimli ajan-muhbirler ölümle cezalandırıldı.

9- 23 Şubat 1985 günü Gürpınar'ın Çarçele Köyünde ajan-muhbir Nasrettin Kurtuluş Kuvvetleri tarafından vuruldu.

10- Cizre'nin Bazıftê Köyünde ajan-muhbirler muhtar, imam ve Şex Murat Kurtuluş Kuvvetleri tarafından öldürüldü.

11- 5 Mart 1985 günü Midyat'ın Kerboran nahiyesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçler arasında meydana gelen çarpışmada bir assubay öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Olayda yiğit bir savaşçımız şehit düştü.

12- 9 Mart 1985 Sason-Kulp arasındaki mıntıkada ihbar edilen Şehit Edip Solmaz Birliğinden bir savaşçı grubumuz faşist ordu güçlerince kuşatmaya alındı. Düşmanın bütün çağrılarını ateşle yanıtlayan kahraman savaşçılarımız saatler süren bir direniş sergiledi. Çarpışmada 1 subay, 2 assubay ile ihbarcı kişi öldürüldü. Ayrıca çok sayıda asker de öldürüldü ve yaralandı. Bazı haber ajansları 25 askerin öldüğünü ve bir o kadarının da yaralandığını duyurdular. Olayda, son ana kadar kahramanca savaşan biri kadın sekiz devrimci ve yurtsever de şehit düştü.

Şirvan'da Şehit Düşen Ali, Kemal ve Hogır Yoldaşlar

13- 21 Mart 1985 gecesi, Çukurca yöresinde Deştan karakoluna, Şehit Sait Grubu tarafından bir saldırı yapıldı. Eylemde 2 asker öldürüldü, biri milis olmak üzere ona yakın asker de yaralandı.

14- 24 Mart 1985 günü Çukurca'ın Kinyanış Köyünde ihbarcı Ahmede Gale ölümle cezalandırıldı.

15- 17 Mart 1985 günü Şırnak mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist ordu güçleri arasında bir çarpışma oldu. Saatlerce süren çarpışmada bir çok asker öldürüldü ve yaralandı. Olayda bir savaşçımız şehit olurken altı savaşçımız da yaralı olarak esir düştü.

16- 3 Nisan 1985 günü, Şırnak yolu üzerinde Şehit Çetin Akkurt Grubu tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir düşman aracı tahrip edildi. Araçta bulunan ilçe kaymakamı yaralanırken, ilçede görevli bir üsteğmen, bir polis, bir doktor, bir hemşire ile aracın şoförü de öldürüldü. Yörede faşist-sömürgeci güçlerin üssü görevini gören Şırnak ilçesinin bu yöneticileri, bütün vahşi operasyonların planlayıcılarıydılar. Eylemde, 1 adet G-3 piyade tüfeği, 1 adet MP-5 otomatik tabanca, 2 adet ondörtlü tabanca ile bu silahlara ait çok sayıda mermi kamulaştırıldı.

17- 12 Nisan 1985 günü, Çukurca-Hakkari yolu üzerinde Şehit Sait Grubu tarafından pusu kuruldu. Pusuya düşen bir düşman panzeri tahrip edildi. Panzerde bulunan 2 asker öldürüldü, 1 assubay ile 2 asker de ağır yaralandı.

18- 13 Nisan 1985 günü, Pervari'nin Kosyan Köyünde ajan-muhbir Gurgin ölümle cezalandırıldı.

19- 16 Nisan 1985 günü, Pervari'nin Omyanus Köyünde ajan-muhbirler Abdullah, Ahmet ve Meryem adındaki kişilere karşı eylem düzenlendi. Bunlardan ikisi öldü, biri de yaralandı. Bu üç kişi Omyanus Köyünde bir çok kişiyi ihbar ederek sömürgeci güçlere yakalatmışlardı.

20- 20 Nisan 1985 günü, Hakkari'nin Maryunus Köyünde ajan-muhbir Abdulkerim Kurt ölümle cezalandırıldı. Bu kişi yörenin en büyük ajanıydı. Faşist-sömürgeci güçlerle operasyonlara katılıyordu, yörede 13 kişiyi ve 70'e yakın silahı ihbar ederek yakalatmış, 40 kişiyi de ihbar ederek aranır duruma düşürmüştü.

21- 23 Nisan 1985 günü, Karlıova mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist-sömürgeci güçler arasında saatlerce süren çarpışma meydana geldi. Olayda çok sayıda asker öldürüldü ve yaralandı. Kahraman savaşçılarımızdan Sinan ve Süleymen yoldaşlar şehit olurken bir savaşçımız da yaralı olarak esir düştü.

22- 1-2 Mayıs 1985 günlerinde Mutki ilçesi mıntıkasında devrimci kuvvetlerle faşist-sömürgeci güçler arasında bir dizi çarpışma oldu. Olayda 2 assubay, 2 onbaşı ve 1 er öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Olayda üç kahraman savaşçımız şehit düştü.

23- 2 Mayıs 1985 günü, Çukurca mıntıkasında Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçler arasında çarpışma oldu. Olayda biri asteğmen 4 asker öldürüldü ve 5 asker de yaralandı. Çarpışmada bir savaşçımız hafif olarak yaralandı.

24- Mayıs ayı içinde Siirt'in dağlık alanında bir operasyon birliğine Kurtuluş Kuvvetleri tarafından saldırı düzenlendi. Olayda 1 asteğmen ile 2 asker öldürülürken çok sayıda asker de yaralandı.

25- Geçen süre içinde Kürdistan'ın her tarafında onlarca köyde geniş propaganda toplantıları yapıldı, bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı...

Devrimci savaşımız kesintisiz olarak sürüyor ve önümüzdeki aylarda daha büyük eylemlerle sürecektir.

Yurtsever Halkımız!

Bugün açlık ve yoksulluk içinde, vahşi baskı altında yaşıyoruz. Faşist-sömürgeci ordunun yarıdan çoğu ülkemize aktarılmış, Kürdistan bir savaş alanı haline getirilmiştir. Hergün bir alanda silahlı çarpışma oluyor. Düşmanın vahşi operasyonları devam ediyor. İnsanlarımız katlediliyor, işkenceden geçiriliyor, sorgusuz sualsiz tutuklanıyor. İhbarcı, uşak olmaya, faşist-sömürgeci düşmana hizmet etmeye zorlanıyor. Bunun için yasalar çıkarılıyor, silah dağıtılıyor, para verileceği vaadediliyor. Bunlarla insanlarımızın kendi kendilerini öldürmeleri isteniyor. Faşist-sömürgeci düşman gözü dönmüşçesine her tarafa saldırıyor. Emperyalist efendilerinden daha çok destek almaya, uşak bir ajan-milis çete örgütlemeye çalışıyor. Yalan haberler yayıyor, asılsız propagandalar yapıyor. Devrimci kuvvetlerden yediği darbeleri kitlelerden gizliyor, sansür uyguluyor. Buna karşı asılsız, uydurma haberler yayarak kendi güçlülüğünü böylece göstermeye çalışıyor. Faşist ordunun başı Kürdistan'ı adeta köy köy dolaşıp savaşı bizzat yönetirken, kukla hükümetin bakanı her türlü tedbiri alıp olayları bertaraf ettiklerini söylüyor. Bütün bunlardaki amaçları açıktır. Bunlarla içine düştükleri yenilgiyi ve aczi gizlemeye çalışıyorlar. Bizlerin maneviyatını bozmak, mücadele azmimizi zayıflatmak istiyorlar. Yurtsever güçleri pasifize etmek, mücadeleden alıkoymak, böylece mücadele güçlerini azaltarak Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi boğmak istiyorlar.

Yukarıda sıraladığımız olaylar bile gerçeğin ne olduğunu açıkça gösteriyor. Eğer düşman yalandan ve uşak takımından medet umacak hale gelmişse, bu durum onun nasıl bir acz içinde olduğunu gösterir. Eğer bugün bütün gücünü ortaya koyarak bir savaşa girmişse, bu durum Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin hızla geliştiğini gösterir. Kürdistan'ın her tarafında yükselen bir devrimci mücadele gerçekliğimiz vardır. Bu mücadele, bugün hızlı bir gelişme dönemini yaşamaktadır. Yüzlerce insanımız silahlanmış faşist-sömürgeci düşmana karşı kahramanca savaşmaktadır. Ulusal Kurtuluş Cephesi ilan edilmiş, tüm halkımızın düşmanına karşı savaşabilmesinin ortamı yaratılmıştır. Tarihimizi kendi ellerimizle yapma, bağımsız ve özgür geleceğimizi ellerimizle yaratma dönemi başlamıştır. İçinde yaşadığımız dönem böyle tarihi ve şanlı gelişmelerin ortaya çıkacağı bir dönemdir. Bu durum on yıl süren çetin bir mücadele ile hazırlanmış, bugün sonuçlar alınmaya başlanacak bir aşamaya ulaşılmıştır.

Belli ki olumlu sonuçlar kendiliğinden ortaya çıkmayacak, düşmana karşı yürütülen çetin bir mücadele ile kazanılacaktır. Tüm halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde gücünü birleştirmesi ve düşmana karşı yiğitçe savaşması kesin sonucu belirleyecektir. Faşist-sömürgeci düşmanın tüm oyunlarını bozacak ve onu nihai yenilgiye götürecek tek kuvvet budur. Eğer kendi kuvvetimizi ortaya koyarsak şanlı zaferler bizim olacaktır.

O halde, genç-ihtiyar, kadın-erkek Kürdistan'ın tüm onurlu ve yurtsever insanları! Bağımsız ve Özgür geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmak için gücümüzü Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde birleştirelim! Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütlenelim ve birleşelim! Kurtuluş Kuvvetlerine katılalım ve faşist-sömürgeci düşmana karşı topyekün, silahla, baltayla, kazmayla, neyimiz varsa onunla savaşalım!

Tüm devrimci ve yurtseverler, bilinçli mücadele yürüten tüm insanlar! Yaşadığımız mücadele döneminin özelliklerini doğru kavrayalım! Dönem, kitle mücadesi dönemidir, halk kitlelerinin silahlı başkaldırısı dönemidir. Ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yaşadığımız dönemin, bu dönem içinde de yaşadığımız ayların belirgin yeri vardır. O halde, devrimci görevlerimizi doğru kavrayalım ve tam olarak yerine getirelim! Çalışma tarzımızı yaşadığımız dönemin özelliklerine uygun olarak geliştirelim! En geniş kitleleri ulusal kurtuluş görevlerine bağlı olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında örgütleyelim, yönetelim ve aktif mücadeleye seferber edelim! Her tarafta silahlı kurtuluş birliklerini örgütleyelim ve büyütelim! Devrimci savaşı silahlı ve silahsız kitle mücadelesiyle ustaca birleştirelim! En geniş kitlelerin silahlı başkaldırısını örgütleyelim ve yönetelim! Faşist-sömürgeci düşmana karşı devrimci mücadeleyi yükseltelim ve kararlılıkla savaşalım!

***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Yerli Ajanları!**
***Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**
***Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!**
***Yaşasın PKK!**

15 Mayıs 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

Impressum
V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		